

5ο ΛΥΚΕΙΟ ΝΙΚΑΙΑΣ

ΜΑΡΤΙΟΣ 2010 • ΑΡ. ΤΕΥΧΟΥΣ 11

Αναζητήσεις

Αφιέρωμα:

Ανοιχτό Σχολείο

Μεταναστών

Πειραιά

Κιβωτός

του Κόσμου

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΕΙΣ:

Βασίλης Τοροσίδης

Γιώτα Νέγκα

Κώστας Γάκης

5^ο ΛΥΚΕΙΟ ΝΙΚΑΙΑΣ

Σικελιανού &
Βεργίνας

Τηλ.: 210 49 46 388
Fax: 210 49 46 318

Εικόνα εξωφύλλου:
Φωτογραφία του
James Nachtwey για
το περιοδικό TIME

ΜΑΡΤΙΟΣ 2010

Υπεύθυνοι έκδοσης:

ΓΚΑΓΚΤΖΗΣ ΔΗΜΗΤΡΗΣ
ΒΟΥΡΟΣ ΓΙΩΡΓΟΣ
ΜΥΛΩΝΟΠΟΥΛΟΥ ΜΑΡΙΑΝΘΗ
ΜΑΛΛΗΣ ΣΤΕΛΙΟΣ

Επιμέλεια ύλης:

ΣΑΒΛΑ ΘΕΟΔΩΡΑ

Γενική εποπτεία:

ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΗΣ ΑΣΗΜΑΚΗΣ
(Διευθυντής 5ου Λυκείου Νίκαιας)

Συνεργάστηκαν οι μαθητές:

Δήμητρα Κολυβά, Βασιλική Κοτρίδου,
Μαρία Κουβάτσου, Αλεξάνδρα Τερζόγλου,
Ελένη Γκιμίσση, Φλωριάννα Τασσοπούλου,
Ολυμπία Μυτακίδου, Στέλιος Κουκουβιός,
Βασιλική Μπουρβάνη, Ελένη Έγκαρχου,
Άννα Λαζαρίδου, Λεωνίδα Μαρκοδημητράκης,
Εύη Μυτακίδου, Μαριάννα Αλεξόγλου,
Μαρία Νιάρου, Έλενα Σαρημιαχλίδου,
Ανδρέας Φιλιππίδης, Λιάνα Κεραμιδά,
Τόνια Ιωαννίδου, Νίκος Καμπούρης,
Παναγιώτης Μαλεβίτης, Μανόλης Κουκουβιός,
Τίμος Λουκάκης, Στέλιος Καλαντζάκης,
Μαριαλένα Κομπιάδη, Ειρήνη Καλοζούμη,
Θάνος Παπαγεωργίου, Πέτρος Χαλάς,
Άννα Δουρδούρα, Νικήτας Μανδαλιός,
Άννα Μπόγρη, Εμμανουέλλα Παρασκευιά,
Αλέξανδρος Ξέστερνος, Βίκυ Τσιάκου,
Σουσιάννα Παπαναστασοπούλου,
Μαρία Κουτουλάκου, Έλενα Ιωσηφόγλου,
Αηδόνης – Δονάτος Μπέσης,
Φώτης Ντρέλιας, Βαγγέλης Λαγουμιτζής,
Σοφία Κωστάτου, Κωνσταντίνα Τσακίριδη,
Πέγκυ Σουσούρη, Σίσσυ Φλαμπούρη,
Μαριλίτσα Τρούλη, Μαίρη Πετροπούλου,
Ευτυχία Πολίτη, Μαρία Λερίου,
Θεοδώρα Μαρωνίτη.

Γλέντι σε κουτούκι το '50.

Άκρη αριστερά ο Κώστας Βίρβος, στη μέση με την
κιθάρα ο τυφλός ρεμπέτης, σπουδαίος δημιουργός,
Στέλιος Χρυσίνης -ο οποίος διετέλεσε και μαέστρος
στην Columbia-, και άκρη
ο Χρήστος Κολοκοτρώνης.

Ο Κολοκοτρώνης μαζί με τον Βίρβο,
την Ευτυχία Παπαγιαννοπούλου και
τον Χαράλαμπο Βασιλειάδη αποτελούσαν
τη «χρυσή στιχουργική τετράδα»
του μεταπολεμικού λαϊκού τραγουδιού.

Περιεχόμενα

- **Θεατρικό: «Ο κύκλος με την κιμωλία»** » 4-5
- **Δραστηριότητες Σχολείου** » 6-7
- **Σχολείο μεταναστών.** » 8-11
- **Κάποτε αποθήκη τροφίμων,
σήμερα αποθήκη ψυχών** » 12-13
- **Νέο Μουσείο Ακρόπολης** » 20-22
- **Αργύρης Καμπούρης** » 24
- **Κώστας Γάκης** » 25-27
- **Δημήτρης Μπουραντάς** » 28-29
- **Αποχαιρετισμός στην Έλλη Παππά** » 31
- **Αστερίξ** » 33
- **Το Ποδήλατο** » 36
- **Επιδόσεις μαθητών του σχολείου μας** » 38-39

Πατρίδα του ανθρώπου είναι η επιβίωση!

Η φημολογούμενη ελληνοποίηση των μεταναστών έχει ήδη ανοίξει τους ασκούς του Αϊδίου προκαλώντας θύελλα συζητήσεων. Θεωρούμε όμως ότι δεν έχουμε την πολυτέλεια να βάζουμε στο περιθώριο και να διώχνουμε από τη χώρα μας τα παιδιά της δεύτερης γενιάς των μεταναστών, ανθρώπους δηλαδή στους οποίους το ελληνικό κράτος επένδυσε, τους οποίους καταστήσαμε κοινωνούς της ελληνικής παιδείας, που βρίσκονται στην πιο παραγωγική ηλικία και έχουν μόνο να προσφέρουν στην οικονομική και κοινωνική ζωή του τόπου.

Πιστεύουμε ότι θα πρέπει τα παιδιά που γεννήθηκαν ή ήρθαν στη χώρα μας από πολύ μικρή ηλικία και είναι παιδιά νόμιμων μεταναστών να μην αντιμετωπίζουν πλέον οποιονδήποτε φόβο απομάκρυνσης και να τους δοθεί η ιθαγένεια.

Όσον αφορά τα πιο συνηθισμένα επιχειρήματα ακόμη και εκείνων που υποστηρίζουν τη θετική και φιλόξενη στάση απέναντί τους αποδεικνύονται δυστυχώς περισσότερο κοινοτοπίες παρά επιχειρήματα. Για παράδειγμα είναι υπεραπλοστευτικό και πιθανόν ενοχοποιητικό να λέμε ότι οφείψουμε να είμαστε επιεικείς μαζί τους γιατί και εμείς υπήρξαμε στο παρελθόν ξένοι σε δυτικά κράτη. Αν ήμασταν δηλαδή μια χώρα όπως ο Καναδάς, που οι κάτοικοι του δεν αναγκάστηκαν να μεταναστεύσουν, δεν θα δίναμε την ιθαγένεια σε 200.000 παιδιά που γεννήθηκαν στην Ελλάδα; Το επιχειρήμα φαντάζει φτωχό.

Ανάλογα και το επιχειρήμα για την πολυπολιτισμική, πολυγλωσσική, παγκοσμιοποιημένη σύγχρονη κοινωνία, στην οποία είμαστε αναγκασμένοι να ζούμε, δεν φανερώνει ευρύτητα πνεύματος. Αν ζούσαμε δηλαδή στη δεκαετία του '60, θα είχαμε το δικαίωμα να κλείσουμε τις πόρτες, όπως ζητούν ακόμη και ορισμένοι εκπρόσωποι της Εκκλησίας;

Υπάρχει τέλος η άποψη που λέει ότι πρέπει να μιμηθούμε το παράδειγμα των «προηγμένων» χωρών, τις οποίες άηλωστε εξ αρχής θεωρούμε ως αδιαφιλονίκητο αντικείμενο μίμησης σε όλους τους τομείς. Και αυτή η άποψη θεωρείται άστοχη και ρηχά αιτιολογημένη, αφού δεν είναι δυνατόν να πιστέψουμε ότι οιοδήποτε χαρακτηριστικό της πολιτικής συμπεριφοράς των χωρών της Δύσης θα πρέπει να υιοθετείται ασυζητητί.

Επείγει λοιπόν να δεχτούμε ότι η επιβαλλόμενη συμπάθεια προς τους ξένους δεν είναι επιβαλλόμενη αληθιά (μακάρι να) απορρέει από την αρετή του ίδιου του ονόματος: συμπάθεια, κατανόηση, λίγη προσήνεια - αυτό που στην πραγματικότητα μας κάνει ανθρώπινα όντα.

Αυτά είναι τα στοιχεία που δηλώνουν ότι δεν έχει διαλυθεί ο κοινωνικός ιστός με τη συναισθηματικά βιωμένη έννοια του όρου. Εξάλλου, δεν πρέπει να ηλισμονούμε ότι ο ελληνισμός δεν είναι φυλετική ιδιότητα, αληθιά πολιτισμός.

Οι υπεύθυνοι καθηγητές

Σημείωμα από τον Διευθυντή

Οικονομική κρίση, ανεργία, ραγδαία αύξηση της εγκληματικότητας, δεν πρόκειται για αόρατες απειλές, φήμες ή κακόγουστα σενάρια, πρόκειται για την καθημερινότητά μας που φροντίζουν να μας θυμίζουν, υπερβάλλοντας πολλές φορές τα ΜΜΕ με σκοπό την κερδοσκοπία σε βάρος της πνευματικής και ψυχικής μας υγείας. Φυσικά όλα αυτά τα υφιστάμεθα κυρίως εμείς οι κάτοικοι των κοινωνικοοικονομικά ευαίσθητων περιοχών.

Το δημόσιο σχολείο ως ζωντανός οργανισμός, ενεργό μέλος της κοινότητας, επηρεάζεται ποικιλότροπα από αυτή την κρίση. Βασικός στόχος όλων των ευσυνείδητων εκπαιδευτικών θα πρέπει να είναι να μην επιτρέψουμε να διαταραχθεί το θετικό ψυχολογικό κλίμα του δημόσιου σχολείου. Αν συμβεί αυτό, θα έχουμε πτώση της ακαδημαϊκής προόδου αύξηση παραβατικών συμπεριφορών, δυστυχισμένους νέους. Δεν πρέπει να επιτρέψουμε να οδηγηθούν οι μαθητές μας στην απογοήτευση και στην παραίτηση. Στην προσπάθεια αυτή έχουμε συμμάχους τα ίδια τα παιδιά τα οποία αντιστέκονται, χαμογελούν, αισιοδοξούν και συνεχίζουν να διεκδικούν το δικαίωμά τους στο όνειρο. Ενδιαφέρονται, δημιουργούν και συμμετέχουν στις ενδοσχολικές πολιτιστικές δραστηριότητες.

Ένα μικρό δείγμα «αντίστασης» αποτελεί για το σχολείο μας η έκδοση του θαυμάσιου περιοδικού «Αναζητήσεις» σε συνεργασία με τους υπεύθυνους καθηγητές. Με τη στάση τους αυτή οι μαθητές, δίνουν σ' εμάς τους δασκάλους τους μαθήματα ζωής και δύναμης να συνεχίσουμε το δύσκολο αλλά και τόσο δημιουργικό έργο μας.

Ασημάκης Οικονομίδης

«Ο κύκλος με την κιμωλία»

του Μπέρτολντ Μπρεχτ

Η θεατρική ομάδα του σχολείου μας ανέβασε πέρυσι το έργο «Ο κύκλος με την κιμωλία», του κορυφαίου Γερμανού δραματουργού Μπέρτολντ Μπρεχτ.

Ένα παραμύθι διαχρονικό, ένα έργο τόσο διαφορετικό, γραμμένο από τη «μαγική πένα» του Μπρεχτ, ο οποίος κατάφερε να ασκήσει καταλυτική επιρροή στο χώρο του θεάτρου είτε με τα έργα είτε με τις απόψεις του.

«Ο κύκλος με την κιμωλία» γράφεται σε μια περίοδο πολεμικών συγκρούσεων και κοινωνικών αναταραχών (1944) και καυτηριάζει τον πόλεμο, τον πλούτο, την εξουσία και τη διαφθορά μέσα από τη συγκινητική ιστορία μιας φτωχής κοπέλας.

Η ηρωίδα, υπηρέτρια στο αρχοντικό του τοπικού κυβερνήτη, καλείται να σώσει το μικρό διάδοχο, που τον εγκαταλείπει η μητέρα του στη βιασύνη της να φύγει για να γλιτώσει από τους επαναστάτες που σκότωσαν τον άντρα της. Και ενώ αρχικά αντιλαμβάνονταν το βρέφος ως βαρύ φορτίο που καθυστερούσε τη δική της φυγή και γι' αυτό προσπαθούσε να «απαληθαι» από την παρουσία του, τελικά, όχι μόνο συμβιβάζεται, αλλά μαθαίνει να το αγαπά, να το νοιάζεται και μάλιστα δε διστάζει να θυσιάσει και την προσωπική της ευτυχία για χάρη του.

Παράλληλα, παρακολουθούμε την απίστευτη εξέλιξη ενός ηλαϊκού ανθρώπου, που από κλεφτοκοτάς και κατεργάρης «αναβαθμίστηκε» σε δικαστή, ο οποίος, χωρίς να παραμελεί το δικό του συμφέρον, φροντίζει οι αποφάσεις του να ευνοούν πάντα τους αδυνάτους. Ο ιδιαίτερος αυτός χαρακτήρας, όταν η βιολογική μητέρα του παιδιού εμφανιστεί να το διεκδικήσει, θα είναι εκείνος που θα απονείμει την «παρω-

δία της δικαιοσύνης» που στην πραγματικότητα είναι η αληθινή δικαιοσύνη, δίνοντας το βρέφος στη γυναίκα που το ανάθρεψε.

Μία ιστορία ασυνήθιστη, στην οποία αμφισβητείται ακόμα και το πιο αδιαφιλονίκητο φυσικό δικαίωμα, σε ό,τι αφορά τη σχέση μιας μητέρας με το παιδί της. Ένα έργο, όπου αναδεικνύονται η κοινωνική αγανάκτηση, η αμεροληψία, η αθωότητα, η έννοια της τιμότητας και της δικαιοσύνης.

Ολόκληρο το νόημα του έργου εξάλλου αποτυπώνεται στους παρακάτω στίχους του ίδιου του Μπρεχτ: **«Κανένα πράγμα δεν είναι κανενός ή, αν όχι, τότε είναι εκείνου που το 'χει μεράκι του, και τ' αγαπάει και το γνωρίζει. Ένα παιδάκι ανήκει σ' όποιον το φροντίζει. Κι η γης με τους καρπούς που περισσεύουν σ' αυτούς που την πονούν και την δουλεύουν!»**

Έπαιξαν οι μαθητές και απόφοιτοι (κατά σειρά εμφάνισης): Ελένη Δεή, Βάιος Πράπας, Δήμητρα Δουρή, Ανδρέας Φιλιππόπουλος, Γιάννης Βλάχοσωτήρος, Νικήτας Μανδαλιός, Μανώλης Κουκουβιός, Μάριος Λύσανδρος, Βασίλης Καхраμάνης, Βάσω Κοτρίδου, Γιάννης Μελάς, Χρήστος Κοντογεώργης, Αθανασία Πεταβρατζή, Εβίτα Παρασκευά, Δήμητρα Κολυβά, Όλγα Γιάννη, Κωνσταντίνα Τσακίριδου, Μαρία Κουβάτσου, Δημήτρης Λύσανδρος, Χριστίνα Κουτσοφιδού, Ευαγγελία Λάνη, Νατάσα Μεταξιώτη, Λαμπρινή Παπατουκάκη, Μαρία Κουτουλιάκου, Εηπίδα Κυριακουλάκη και ο Παντελής Μυτιληνής

Μουσικοί: Βάιος Πράπας, Οδυσσέας Μισόρης

Σκηνοθεσία: Μαρία Αδαμοπούλου

Σκηνικά: Γιώργος Βουρδαμής και όλη η ομάδα

Κατασκευές: Νίκος Παππάς

Εικαστική παρέμβαση: Κίκα Χαραθαμπίδου
Επιμέλεια φωτισμού: Κώστας Χάνας, Γιώργος Βουρδαμής, Βάιος Πράπας, Χριστίνα Κουτσοφίου, Χρήστος Κοντογεώργης, Γιάννης Μεθάς
Ρύθμιση ήχου: Σέργιος Δουρής
Ρύθμιση φωτισμού: Κώστας Χάνας
Φωτογραφία: Μαριάννα Τζουβελέκη
Αφίσα: Γιάννης Μεθάς, Βάιος Πράπας
Φροντιστήριο σκηνής: όλη η ομάδα
Μουσική: από το έργο του Μάνου Χατζηδάκι «Ο κύκλος με την κιμωλία» και συνθέσεις από τους Βάιο Πράπα και Οδυσσέα Μισόρη
Δακτυλογράφηση προγράμματος: Μυρτώ Αυγέρου, Ανδρέας Φιλιππόπουλος, Αθανασία Πεταβρατζή
Επιμέλεια προγράμματος: Μαρία Αδαμοπούλου
Δήμητρα Κολουβά (Γ2)

ΤΑΞΙΔΙ ΣΤΟ ΧΡΟΝΟ

Έχει περάσει μόλις μια χρονιά,
Κι όμως μου λείπει τρομερά!
Γι' αυτό, κρατώ τα μάτια ερμητικά κλειστά
Και οι αναμνήσεις ξεπηδούν μπροστά μου ξαφνικά...

Ξαναγυρίζω στο μικρό μας θεατράκι
Χώρος που γίνηκε με πολύ πολύ μεράκι!
Και να, η Αδαμοπούλου ξεπροβάλλει
Σε μία τάξη να μας βάλει,
Γιατί απαιτείται πειθαρχία
Δουλειά, συνεργασία...

Κάποιες φορές είναι κουραστικό
Επίπονο και δύσκολο θαρρώ
Με αντιξοότητες προβλήματα
Αμέτρητα στραβοπατήματα.
Μα όλα αυτά μας κρατούσαν δεμένους
Σα μια σφιχτή γροθιά ενωμένους!

Κάθε φορά πάνω στη σκηνή,
Μια αίσθηση που μοιάζει μαγική!
Κάθε παράσταση μοναδική!
Που την ακολουθούσε πάντα μια γιορτή.

Ένας χώρος που μπορούσες να εκφραστείς,
Να πεις οτιδήποτε σκεφτείς,
Να κλάψεις, να γελάσεις, να χαρείς,
Απ' τις ανησυχίες σου ν' απαλλαγείς,
Να ανακαλύψεις τον πραγματικό σου εαυτό,
Να πάρεις πια με τα συναισθήματά σου να παίζετε κρυφτό!!!

Θέατρο...!!!
Για πολλούς, λέξη κενή...
Για λίγους, ανάσα και πνοή!
Αφιερώσεις και συνθήματα στους τοίχους,
Πόρτες καθρέφτες μες στους στίχους.
Μέρος που κατάφερες να αγαπήσεις,
Να ζήσεις χαρές και συγκινήσεις...!

Δήμητρα Κολουβά (Γ2)

Είλικρινά δυσκολεύομαι πολύ να περιγράψω στιγμές και εμπειρίες απ' τη θεατρική ομάδα. Είναι στιγμές που δεν τις ξαναζείς, στιγμές που μένουν για πάντα μοναδικές.

Ακόμη και οι μικροί τσακωμοί που υπήρξαν μερικές φορές μεταξύ μας είτε με την κ. Αδαμοπούλου δεν άφησαν κάτι άσχημο στο πέρασμά τους.

Ίσως αυτά που λέω φαίνονται υπερβολικά αλλά όταν ζεις σε αυτό το χώρο τόσες ώρες, δένεσαι χωρίς να το καταλάβεις.

Μπαίνοντας στο θεατράκι ξεχνώ τα πάντα. Δεν υπάρχουν πλέον προβλήματα, ούτε έννοιες για οτιδήποτε. Υπάρχει μόνο θέληση για δημιουργία, άφθονη όρεξη και μεράκι (τουλάχιστον για μένα προσωπικά).

Τα συναισθήματα είναι ανεξήγητα. Δεν μπορώ να περιγράψω ούτε τα συναισθήματά μου για το χώρο ούτε για την κ. Αδαμοπούλου.

Μπορώ μόνο να την ευχαριστήσω για όσα μου έχει προσφέρει. Προτιμώ να τα κρατήσω για πάντα μέσα μου και είμαι σίγουρη ότι και εκείνη τα γνωρίζει.

Βασιλική Κοτρίδου (Γ2)

Μου είναι ιδιαίτερα δύσκολο να περιγράψω τα συναισθήματά μου σ' ένα κείμενο για τη θεατρική ομάδα του σχολείου μας...

Οι περισσότεροι, όσοι δεν γνωρίζουν τη θεατρική, μπορεί να νομίζουν ότι για μάς είναι μόνο διασκέδαση ή ότι το κάνουμε μόνο για την πλάκα μας... Όμως κάνουν λάθος.

Η θεατρική ομάδα ή η «παρεούλα» γιατί στο τέλος όλοι γίναμε μια παρέα, περνάει πολλές δύσκολες ώρες ώσπου να βγάλει το καλό αποτέλεσμα.

Χρειαστήκαμε κάποιο χρονικό διάστημα για να τα καταφέρουμε, όλοι μοιραζόμασταν τα ίδια συναισθήματα, είτε αυτά ήταν χαρά, είτε λύπη, είτε άγχος είτε ακόμη και απογοήτευση.

Η απογοήτευση υπήρχε ορισμένες φορές γιατί είχαμε λίγο χρόνο και ήμασταν περίπου 30 άτομα, απόφοιτοι-μαθητές-καθηγητές, μέχρι να ξεκινήσουν οι παραστάσεις.

Άλλα λόγω της θέλησης όλων, παιδιών-καθηγητών (όπως η κ. Αδαμοπούλου, ο κ. Παππάς και η κ. Μυλωνπούλου) το αποτέλεσμα ήταν πάρα πολύ καλό για όλους.

Δεν θα ξεχάσω ποτέ τις πρόβες που κάναμε και στη μνήμη μου θα κρατάω τις καλές στιγμές, για πάντα. Μέσα στην ομάδα έμαθα πολλά πράγματα που ίσως να φανεί αστείο σε κάποιους αλλά εγώ αυτά νιώθω. Αρχίσα να σκέπτομαι διαφορετικά, ωρίμασα, βρήκα τον πραγματικό εαυτό μου και έμαθα ακόμη πως για να βγει ένα καλό αποτέλεσμα χρειάζεται πολύς κόπος, πολλή υπομονή και πολλή θέληση. Κυρίως αυτό. Θέληση!!

Τέλος μέσα απ' την ιστορία του έργου «Ο κύκλος με την κιμωλία» του Μπρεχτ, ταξίδεψα και εγώ και κατάλαβα τί σημαίνει να είσαι αληθινή μάνα! Όταν τα θυμάμαι όλα αυτά νοσταλγώ την κάθε στιγμή και θα ήθελα να βρισκομαι εκεί και πάντα, θα επιστρέφω εκεί όπου ονειρεύτηκα και μαγεύτηκα, στο μικρό μας θέατρο!

Μαρία Κουβάτσου (Γ2)

Η φαντασία στην εξουσία

Τέσσερις ημέρες που δεν θα ξεχάσω ποτέ! Τέσσερις ημέρες ως έφηβος βουλευτής! Επιλεγμένη ανάμεσα σε εκατοντάδες άλλα παιδιά, βρέθηκα το μεσημέρι της 4ης Σεπτεμβρίου 2009 στη ρεσεψιόν του ξενοδοχείου Metropolitan, το οποίο θα φιλοξενούσε τους έφηβους βουλευτές κατά τη διάρκεια της Συνόδου. Τριακόσιους μαθητές από όλη την Ελλάδα αλληλά και ομογενείς από σχολεία του εξωτερικού. Εγώ συμμετείχα στην δεύτερη επιτροπή Κοινωνικών Υποθέσεων, που συνεδρίαζε στην αίθουσα της Γερουσίας, και ασχοληθήκαμε με πληθώρα θεμάτων, όπως η βία, εγκληματικότητα κ.ά.

Κατά τη διάρκεια των εργασιών ξεναγηθήκαμε στην Αθήνα, επισκεφθήκαμε το νέο Μουσείο Ακρόπολης, και παραβρεθήκαμε στη δεξίωση που παρέθεσε ο Πρόεδρος της Βουλής κ. Σιούφας στον κήπο της Βουλής.

Την τελευταία ημέρα η ολομέλεια συγκεντρώθηκε στην αίθουσα της Γερουσίας, όπου παρακολούθησαμε τις εισηγήσεις όλων των επιτροπών και ψηφίσαμε τα άρθρα και τις προτάσεις τους. Δε θα ξεχάσω ποτέ την εισηγήτρια της πρώτης επιτροπής (Μορφωτικών Υποθέσεων), η οποία δείχνοντας όλους τους παρευρισκόμενους ενήλικες ανέφερε: «Εκείνοι τα κάνουν, όπως τα κάνουν. Τώρα είναι η στιγμή να φτιάξουμε εμείς έναν καλύτερο κόσμο...»

Ιδιαίτερα συγκινητικά ήταν τα λόγια των μαθητών του εξωτερικού. Οφείλω, ωστόσο, να ομολογήσω ότι σε αρκετές περιπτώσεις οι παρευρισκόμενοι πέρασαν αξέχαστες ώρες στην αγκαλιά του Μορφέα.

Ανεξάρτητα από αυτά η εμπειρία ήταν μοναδική. Τα βράδια τριγυρούσαμε στα δωμάτια του ξενοδοχείου και κάθε νύχτα στο υπόγειο γινόταν κάποιο πάρτι. Γνωριστήκαμε μεταξύ μας, μοιραστήκαμε εμπειρίες, ανταλλάξαμε απόψεις. Άλλοι είχαν βρεθεί εκεί τυχαία, αφού είχαν γράψει απλά μια έκθεση για να χάσουν μάθημα, ενώ άλλοι είχαν έρθει στην πατρίδα από την άλλη άκρη του κόσμου. Ήταν χάρμα να ακούς τόσες γλώσσες, να παίζεις χαρτιά με τους Λουξεμβουργιανούς, να βλέπεις τα κορίτσια από τις ισλαμικές χώρες να φτιάχνουν τις πολύχρωμα διακοσμημένες μαντίλες τους, όπως ακριβώς οι δυτικές έβαζαν ζελέ στα μαλλιά τους. Σε μια εποχή που η πολιτική είναι σχεδόν ταμπού για τους νέους, είναι μεγάλη παρηγοριά να βλέπεις τι μπορεί να προκύψει, όταν συνδυάζεται η φαντασία και η ωριμότητα...

Κλείνοντας θέλω να προτείνω στους μαθητές των μικρότερων τάξεων να πάρουν μέρος σ' αυτή τη γραπτή δοκιμασία, γιατί τους περιμένει μια μοναδική εμπειρία που θα τους ακολουθεί σε όλη τους τη ζωή!

Αλεξάνδρα Τερζόγλου (Γ5)

Κύπρος

Μια αξέχαστη εμπειρία που αξίζει να ζήσετε!

Πέρυσι τη άνοιξη μου δόθηκε η ευκαιρία να ταξιδέψω μέσω του Δήμου Νίκαιας στην Κύπρο. Ο Δήμος των Κάτω Πολεμιδιών, έξω από τη Λεμεσό, αδελοφοποιημένος με το δήμο της Νίκαιας, προσκάλεσε ορισμένα παιδιά, ένα από κάθε Λύκειο και Γυμνάσιο της πόλης, να λάβουν μέρος σε μια ημερίδα με θέμα τη «Βία και την Εγκληματικότητα των Νέων». Αφού συναντηθήκαμε ορισμένες φορές με τα υπόλοιπα παιδιά και τους υπεύθυνους καθηγητές, για να προετοιμασούμε το υλικό που θα παρουσιάζαμε στην ημερίδα, έφτασε επιτέλους ο καιρός του ταξιδιού μας. Μετά από δύο περίπου ώρες πτήση φτάσαμε τελικά στο αεροδρόμιο της Λάρνακας κι από εκεί πήγαμε με το λεωφορείο στα Πολεμίδια. Η Κύπρος είναι ένα υπέροχο νησί με πολύ πράσινο. Στη Λεμεσό, όπου ξεναγηθήκαμε, αξέχαστα μας έμειναν τα ωραία μαγαζιά στα γραφικά σοκάκια, το κάστρο με την θέα που σου κόβει την ανάσα, το τεράστιο πάρκο με κάθε λογής φυτό αλλιά και τα σιντριβάνια και αγάλματα κατά μήκος της όμορφης παραλίας. Αξέχαστα, βέβαια, έμειναν στον ουρανό μας τα ποικίλα εδέσματα, που κατέφθαναν σε τεράστιες ποσότητες κάθε φορά που καθόμασταν στο τραπέζι.

Εντύπωση μας έκανε ή άπλη που επικρατούσε, ακόμα και στο κέντρο των πόλεων, όπου όλα τα σπίτια είχαν κάποιο περιβάλλοντα ζωτικό χώρο, οι φαρδείς δρόμοι, όπου τα αυτοκίνητα κινούνταν ανάποδα, με το τιμόνι στα δεξιά και με οδηγούς που σταματούσαν για να περάσουν οι πεζοί, αμέσως μόλις κατέβαζε κανείς το πόδι του από το πεζοδρόμιο.

Βαθιά συγκίνηση αισθανθήκαμε, όταν επισκεφτήκαμε τη Λευκωσία, την πράσινη γραμμή, αλλιά και το «Φυλακισμένα Μνήματα», εκεί όπου άφησαν την τελευταία τους πνοή πολλοί αγωνιστές για την ανεξαρτησία της Κύπρου από την αγγλική κατοχή, όπως ο Καραολής και ο Δημητρίου.

Στα πλαίσια της ημερίδας κατά της βίας επισκεφτήκαμε κι ένα κυπριακό σχολείο. Αντικρύσαμε ένα τεράστιο αλλιά ιδιαίτερα λειτουργικό συγκρότημα κτηρίων. Εκεί, αφού συνεργαστήκαμε με τα παιδιά, παρουσιάσαμε την εργασία μας και στο τέλος ακολούθησε συζήτηση με τοπικούς παράγοντες από το Δήμο, το Υπουργείο Παιδείας, την Αστυνομία και άλλους φορείς, η οποία ήταν ιδιαίτερα εποικοδομητική, καθώς συνειδητοποιήσαμε ότι τα προβλήματά μας δεν είναι καθόλου διαφορετικά. Φεύγοντας πήραμε μαζί, εκτός από τις αναμνήσεις και τα σουβενίρ, τεράστιες ποσότητες (περίπου 25 κιλά!) τοπικά γλυκά που λέγονται «δάκτυλα», τα οποία παραγγείλαμε το τελευταίο βράδυ στο γειτονικό Ζαχαροπιαστείο κρατώντας το ανοικτό μέχρι τις 12 τα μεσάνυχτα. Πήραμε ακόμα λίγο από τον τρόπο ομιλίας της Κύπρου, αυτήν την τόσο τραγουδιστή διάλεκτο, που «κόλλησε» λίγο πολύ σε όλους μας. Κλείνοντας θα ήθελα και από τη θέση αυτή να ευχαριστήσω τους Κύπριους για την καταπληκτική τους φιλοξενία.

Αλεξάνδρα Τερζόγλου (Γ5)

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ από τη Ρώμη

Ρώμη, η αιώνια πόλη! Σ' αυτή τη μαγευτική πόλη μας δόθηκε η ευκαιρία -σε μένα και άλλα 59 παιδιά από όλη την Ελλάδα- να ζήσουμε ένα αξέχαστο πενήμημο τον Οκτώβριο που μας πέρασε. Σε τι να πρωτοαναφερθώ! Στους είκοσι οκτώ αιώνες πλούσιας ιστορίας, που περιλαμβάνουν μια κοσμοκρατορία αληθιά και μια βαθιά καθολική παράδοση, λόγω της επιβλητικής παρουσίας του Βατικανού, η Ρώμη έχει στολιστεί με εκατοντάδες μνημεία, χάρη στα οποία αποπνέει ένα μοναδικό «αέρα», που είναι αδύνατο να μη σε συγκινήσει.

Το επιβλητικό Κολλοσσαίο ήταν μια από τις πρώτες στάσεις μας, ενώ σύντομα βρεθήκαμε και στην Fontana di Trevi, την πηλαία με το πανέμορφο σιντριβάνι, όπου οι επισκέπτες συνήθιζαν να ρίχνουν κέρματα και να κάνουν ευχές. Δεν ήταν δυνατό εμείς να αποτελέσουμε εξαίρεση. Η Piazza di Spagna με τα γραφικά σκαλιά και τα όμορφα καταστήματα, η ελληψοειδής Piazza Navona, ο ναός του Αγίου Πέτρου, η via del Corso, η Galleria Borghese με τα υπέροχα γλυπτά και τους πίνακες, είναι μόνο μερικά από τα μέρη που επισκεφθήκαμε.

Αναμφίβοτα, ξεχωριστή εμπειρία ήταν το Βατικανό. Οι λίγες αίθουσες που προηάβαμε να δούμε, κοσμημένες με χιλιάδες θησαυρούς, προκαλούσαν το δέος με το κολλοσιαίο μέγεθος και τον αμύθητο πλούτο τους. Αγάληματα, χάρτες, πίνακες, χαλιά, τοιχογρα-

φίες που νόμιζες πως τώρα θα κινηθούν, διακόσμηση που απέπνεε τότε κήληος και πότε υπερβολική πολυτέλεια, εκεί που όλοι οι ρυθμοί και όθεις οι τάσεις της τέχνης εναληθάσσονται.

Επιβλητικός βέβαια και ο Άγιος Πέτρος, η μεγαλύτερη εκκλησία του Βατικανού και μια από τις μεγαλύτερες στον κόσμο, με την πανέμορφη Πιετά του Μιχαήλ Αγγέλου. Εκεί όμως που ένιωσα πραγματικό δέος και κατάνυξη ήταν στην Καπέλα Σιξτίνα, το διάσημο παρεκκλήσι, όπου ο Μιχαήλ Άγγελος δημιούργησε ορισμένες από τις πιο ξακουστές τοιχογραφίες του κόσμου. Ο γλύπτης που δεν είχε και σε τόσο μεγάλη εκτίμηση τη ζωγραφική φιλοτέχνησε δύο κορυφαία έργα, τη «Γέννηση» και τη «Δευτέρα Παρουσία», προσφέροντας ένα ανεκτίμητο δώρο στην ανθρωπότητα.

Θα ήμουν όμως αχάριστη, αν δεν αναφερόμουν και στη Φλωρεντία, την οποία επισκεφθήκαμε σε μια μονοήμερη εκδρομή. Η Φλωρεντία είναι μια πόλη ζωντανό μουσείο της αναγεννησιακής τέχνης. Πατρίδα μεγάλων καλλιτεχνών, όπως ο Λεονάρντο ντα Βίντσι και ο Μποτιτσέλι, είναι χτισμένη στις όχθες του ποταμού Άρνου, μέσα στο ειδυλλιακό τοπίο της Τοσκάνης και διακοσμημένη με χιλιάδες αγάλματα και μοναδικά μνημεία, όπως ο καθεδρικός ναός (duomo), το βαπτιστήριο, το μουσείο Ουφίτσι κ.ά.

Δυσarreστημένοι όμως δεν έμειναν ούτε οι ουρανίοκοι μας, που είχαν τη χαρά να δοκιμάσουν αρκετές ιταλικές σπεσιαλιτέ, γευστικότερες πίτσες και άφθονα ζυμαρικά αληθιά και γλυκά, όπως το περίφημο τιραμισού, και φυσικά ιταλικούς καφέδες στα διάφορα γραφικά καφέ. Ωστόσο το highlight του ταξιδιού ήταν αναμφίβοτα η παραμυθένια σκηνή, στην οποία στη μέση μιας πηλαείας, την ώρα της βροχής, κάτω από μεγάλης ομπρέλλες και ανάμεσα σε σόμπες απολαύσαμε το κοσμοξάκουστο ιταλικό παγωτό.

Ένα ταξίδι που μας φάνηκε ότι κράτησε πολύ λίγο και που ο πηλότος στην επιστροφή κατάφερε (αν και έφυγε με μεγάλη καθυστέρηση από την Ρώμη) να φτάσει στην Αθήνα πέντε ηεπτά ωρίτερα από το προγραμματισμένο, ης και βιαζόταν να μας τελειώσει την μαγεία, η οποία, όμως θα μείνει για πάντα ανεξίτηλα χαραγμένη στη μνήμη μας.

Αφιερωμένο στην Ειρήνη, την Ζωή, τον Σπύρο, τον Χάρη, την κα Νανά και όλα τ' άλλα παιδιά που κόνανε αυτό το όμορφο ταξίδι τέλειο.

Αηεξάνδρα Τερζόγλου (Γ5)

«Ψάχναμε και προσκαλέσαμε εργατικό δυναμικό και μας προέκυψαν άνθρωποι...»

Μαξ Φορς

Ανοιχτό Σχολείο Μεταναστών Πειραιά

Υπάρχουν μερικά σχολεία διαφορετικά από τα άλλα. Σχολεία που ανοίγουν μόνο τα Σαββατοκύριακα. Σχολεία όπου η φοίτηση δεν είναι υποχρεωτική αλλά προαιρετική. Σχολεία που οι μαθητές τους δεν είναι Έλληνες αλλά αλλοδαποί. Είναι τα σχολεία όπου οι μετανάστες που ζουν στη χώρα μας μπορούν να διδαχθούν τα ελληνικά, κάνοντας έτσι το πρώτο βήμα για την ένταξή τους στην κοινωνία μας. Ένα τέτοιο σχολείο λειτουργεί τα τελευταία χρόνια και στον Πειραιά. Επισκεφτήκαμε το Ανοιχτό Σχολείο Μεταναστών Πειραιά ένα κυριακάτικο απόγευμα. Μας υποδέχτηκαν άνθρωποι ανοικτοί, γεμάτοι θέληση για προσφορά και διάθεση για επικοινωνία. Άνθρωποι που είχαν πολλά και ουσιαστικά να πουν. Ευχαριστούμε λοιπόν για τη συνέντευξη τον κ. Αχιλλέα Λεφάκη, πρόεδρο του Σχολείου, την κα Κάτια Αγάπογλου - Γαλοπούλου, καθηγήτρια Αγγλικών, τον κ. Μοχάμεντ Αολάμ, αντιπρόεδρο του Σχολείου, την κα Τζένη Βουρλιώτη, θεολόγο, και τον κοινωνιολόγο κ. Φώτη Ανδριόπουλο, ιδρυτή του Σχολείου. Ευχαριστούμε τέλος τους μαθητές για τη θερμή υποδοχή που μας επιφύλαξαν και για τη διάθεσή τους να συνομιλήσουν μαζί μας.

Το Σχολείο αυτό δουλεύει σε εθελοντική βάση; Υπάρχουν άνθρωποι που πληρώνονται;

ΑΛ: Όχι, κανείς! Όλοι εθελοντές είμαστε. Μερικές φορές μάλιστα πληρώνουμε κι απ' την τσέπη μας! Το σχολείο έχει τη νομική μορφή σωματείου, για να μπορούμε να ρθύνουμε και το θέμα με τις επιχορηγήσεις από τους Δήμους. Όμως όλοι πληρώνουμε συνδρομή, καθώς λειτουργεί ως σωματείο με μέλη.

Πότε δημιουργήθηκε;

ΑΛ: Το 2005, αλλή δεν ήταν από την αρχή σωματείο. Σωματείο έγινε το 2006. Στην αρχή ήταν μια απλή εθελοντική πρωτοβουμία.

Από ποιες χώρες προέρχονται οι μαθητές;

ΑΛ: Η συντριπτική πλειοψηφία είναι από το Πακιστάν. Μετά έρχονται οι Κινέζοι, οι Ινδοί και όθεις οι υπόλοιπες εθνικότητες.

Για ποιο λόγο έρχονται στο σχολείο;

ΑΛ: Για να μάθουν ελληνικά. Στο σχολείο το μόνο που διδάσκειται είναι η ελληνική γλώσσα.

ΚΑ: Μόνο στοιχεία της διδασκονται. Υπάρχει ένα βιβλίο διδασκαλίας της ελληνικής για μετανάστες, όχι όμως για μετανάστες από την Ασία. Είναι κυρίως για μετανάστες από δυτικές χώρες, γιατί έχει κάτι ονόματα όπως Ερνέστος από τη Γαλλία και τέτοια (γέλια).

Εμείς εδώ έχουμε πιο δύσκολες περιπτώσεις. Πολλοί απ' αυτούς που έρχονται δεν ξέρουν να γράφουν και να διαβάζουν ούτε στη γλώσσα τους, οπότε τους προσφέρουμε την πρώτη τους γραπτή γλώσσα. Κάνουμε μαθήματα και επαναλήψεις και τους πίνουμε από το χεράκι για να γράψουν, όπως τα παιδιά του Δημοτικού.

Και με τους ανήλικους τι γίνεται;

ΑΛ: Φέτος για πρώτη φορά λειτουργεί και ένα τμήμα για ανήλικους. Για έναν μάλιστα από αυτούς έχουμε απευθυνθεί στο Συνήγορο του Παιδιού και στο Γραφείο Δευτεροβάθμιας Εκπαί-

δευσης Πειραιά, για να τον δεχτούν σε κανονικό ελληνικό σχολείο. Βάσει της νομοθεσίας τα παιδιά αυτά πρέπει να φοιτούν σε ελληνικό σχολείο, σε ειδικά τμήματα. Το πρόβλημα με αυτά τα παιδιά είναι το εξής: είναι αυτοί που έχουν έρθει γιατί τους έχουν στείλει οι γονείς τους να δουλέψουν εδώ. Οι περισσότεροι ζουν μόνοι τους, χωρίς τους γονείς τους, συνήθως κοντά σε κάποιο δικό τους συγγενικό ή φιλικό πρόσωπο. Έχουν έρθει μόνο για να δουλέψουν. Μαθαίνουν ελληνικά για να μπορέσουν να δουλέψουν.

ΚΑ: Η γλώσσα είναι το βασικό εργαλείο ένταξης. Χωρίς τη γλώσσα δεν μπορούν να κάνουν τίποτα. Είχα ένα μαθητή ο οποίος μετά από δύο μήνες μας είπε ότι δουλεύει σε ένα μαγαζί με χρώματα. Τώρα, μετά από τα λίγα μαθήματα που έκανε, μας λέει ότι μπορεί να καταλάβει και να γράψει τι του λέει το αφεντικό. Για μας ακούγεται ασήμαντο. Γι' αυτόν είναι η ζωή του. Η γλώσσα είναι το εργαλείο που θα τους βελτιώσει τη ζωή. Το θέμα γι' αυτούς είναι πρακτικό.

Πώς έμαθαν για την ύπαρξη του σχολείου;

ΑΛ: Ο ένας με τον άλλο. Άλλωστε το σχολείο δε στήθηκε τυχαία εδώ. Ήδη από το 2005 που πρωτολειτούργησε η γειτονιά μας ήταν γεμάτη μεταναστες. Οπότε σιγά σιγά άρχισαν να έρχονται. Στην αρχή το σχολείο είχε λίγα τμήματα.

Πόσους μαθητές έχει τώρα;

ΑΛ: Πάνω από διακόσια άτομα, χωρισμένα σε τμήματα, δεκαέξι την Κυριακή και τέσσερα το Σάββατο. Υπάρχει μεγάλη ζήτηση ειδικά για τα τμήματα αρχαρίων. Οι περισσότεροι είναι αρχάριοι που δεν ξέρουν να μιλήνε καθόλου ελληνικά. Για να γίνεται καλύτερα το μάθημα τους χωρίζουμε, όσο είναι δυνατό, σε επίπεδα. Υπήρξαν αντιδράσεις για το σχολείο από τους γείτονες; Υπήρξε κάποιο ρατσιστικό επεισόδιο;

ΑΧ: Έχουν σημειωθεί κάποια μεμονωμένα περιστατικά ρατσιστικής βίας αλλά όχι σε μαθητές μας. Δεν είχαμε ιδιαίτερες αντιδράσεις από τους περίοικους.

ΚΑ: Το σχολείο αυτό συνέβαλε ώστε να μη γίνει αυτή η περιοχή Αγ. Παντελεήμονας. Βοήθησε πολύ στην επαφή των ξένων με τους Έλληνες, γιατί οι γείτονες βλέπουν και Έλληνες να έρχονται στο σχολείο. Βλέπουν ότι είμαστε εκπαιδευτικοί και καταλαβαίνουν ότι δεν είναι κάτι για να τρομάξεις. Μέσα από το σχολείο βελτιώθηκαν πολύ οι σχέσεις Ελλήνων και μεταναστών. Διοργανώνουμε εκδηλώσεις, γιορτές, παρουσιάζουμε ταινίες που γυρίζουν μαθητές μας στο σχολείο κ.ά. Έχουμε π.χ. ένα μαθητή από την Ινδία που του αρέσει πολύ να κινηματογραφεί. Έχει δημιουργήσει ένα DVD με όλη μας τη δράση, που το προβάλλουμε συχνά. Πηγαίνουμε συχνά εκδρομές σε διάφορα ενδιαφέροντα μέρη, κυρίως σε αρχαιοθολογικούς χώρους. Έχουμε επισκεφτεί τους Δελφούς, τις Μυκίνες, το Σούνιο, την Επίδαυρο, το Ναύπλιο.

Πώς είναι οι εκδρομές σας; Υπάρχει ενδιαφέρον από τους μαθητές;

ΚΑ: Τεράστιο. Έχουν μεγάλη ανάγκη για αναψυχή. Πρόσφατα πήγαμε στην Αίγινα. Ήταν πολύ συγκινητικό, γιατί οι περισσότεροι δεν έχουν ξαναμπει σε καράβι χωρίς πνιγμένους συντρόφους. Όταν περνάνε από την Τουρκία απέναντι για να έρθουν, αναποδογυρίζουν οι βάρκες, πνίγονται. Είναι πολύ σπουδαίο γι'

αυτούς να πάνε μια εκδρομή εν ειρήνη, χωρίς να τους κυνηγάει ο Τούρκος, ο Έλληνας... Οι άνθρωποι αυτοί ξέρουν ότι το να περάσεις τη θάλασσα σημαίνει να φοβάσαι. Ξέρετε τι τραβάνε με τους δουλέμπορους; Πληρώνουν πολλή λεφτά, χιλιάδες ευρώ, για να έρθουν. Ολόκληρη η οικογένεια πουλάει τα πάντα, για να μαζέψουν τα χρήματα που απαιτούνται, ώστε να ταξιδέψει ένας. Αυτός αναλαμβάνει να συντηρήσει τους υπόλοιπους.

Θα θέλατε να μας πείτε καμιά ιστορία από τους μαθητές σας;

ΚΑ: Στο τέλος του καλοκαιριού που μας πέρασε μας πήραν τηλέφωνο από το αστυνομικό τμήμα του αεροδρομίου και μας είπαν ότι έχουν συλλάβει έναν μαθητή μας. Στο σχολείο έχουμε και μια εθελόντρια δικηγόρο, την κα Βάνα Μελά, που αναλαμβάνει τέτοιες υποθέσεις. Πήγε λοιπόν και διαπίστωσε ότι ένας μαθητής μας, ο Αμπάς, είχε πράγματι συλληφθεί. Ο Αμπάς είχε πάει στο Πακιστάν για να παντρευτεί. Κάποια στιγμή γύρισε αλλά είχε πρόβλημα με τα χαρτιά του. Έτσι τον συνέλαβαν και τον έστειλαν πίσω. Από εκεί ο Αμπάς προσπάθησε να επικοινωνήσει και πήλι μαζί μας, για να του στείλουμε χρήματα, γιατί και εκεί ήταν στη φυλακή. Μαζέψαμε και του στείλαμε λίγα χρήματα. Πέρασαν κάμποσες μέρες και δε μάθαμε νέα του. Σε καμιά εικοσαριά μέρες τον βλέπουμε έκπληκτοι να έρχεται. Ήταν ένα ανθρωπινο ράκος από την αϋπνία και την ταλαιπωρία. Είχε έρθει περπατώντας από το Πακιστάν! Από το Πακιστάν! Έκανε 18 μέρες να έρ-

θει, χρησιμοποιώντας κάθε μέσο που μπορείτε να φανταστείτε. Τα μάτια του ήταν κατακόκκινα, αίμα, από την ταλαιπωρία. Πάθαμε σοκ. Τον ρωτήσαμε γιατί ξαναγύρισε και μας απάντησε πως δεν υπήρχε καμιά δυνατότητα να ζήσει εκεί. Έτσι άφησε τη γυναίκα του και ήρθε όπως μπορούσε. Τον βοηθήσαμε για τα πρώτα του έξοδα, για να μπορέσει να ξαναρχίσει τη ζωή του εδώ στην Ελλάδα.

Απίστευτη ιστορία! Πώς τα κατάφερε χωρίς χαρτιά και διαβατήριο;

Οι άνθρωποι αυτοί ούτε έχουν ούτε χρειάζονται διαβατήριο. **Διαβατήριο**

είναι τα πόδια τους! Η επιβίωση σε αναγκάζει με διαβατήριο τα πόδια σου να διασχίζεις ηπειρούς. Όταν μου ήνε ότι οι άνθρωποι αυτοί είναι παράνομοι, τους ήνω ότι, έχουν διαβατήριο την επιβίωση και τα πόδια τους. **Καταγωγή του ανθρώπου είναι η επιβίωση!** Ο άνθρωπος προσπαθεί να επιβιώσει με κάθε τρόπο. Δεν έρχονται για μια καλύτερη ζωή, για να αγοράσουν Πόρσε. Έρχονται απλά για να επιβιώσουν. Έρχονται ως οικοθολογικοί πρόσφυγες, γιατί στο Μπαγκλαντές χωριά ολόκληρα εξαφανίζονται από την τρομερή βροχόπτωση και τη λήσπη. Έχουμε πλέον μετανάστες και λόγω της κλιματικής αλλαγής. Οι άνθρωποι αυτοί θα σκεφτούν τα διαβατήρια;

Σε γενικές γραμμές σας εμπιστεύονται, έτσι δεν είναι;

ΚΑ: Μας εμπιστεύονται, αλλά η προσέγγιση πρέπει να γίνει διακριτικά. Μόνο αν θέλουν να μιλήσουν. Ένας μαθητής με ρώτησε κάποτε τι σημαίνει η λέξη «άντε». Όταν τον ρώτησα πού τη χρειάζεται αυτή τη λέξη μου απάντησε ότι όλοι στη δουλειά του ήνε «Άντε, ρε βλάκα!», «Άντε, τελείωνε!» Τι να του πω; Μεταφέρει τη λέξη αυτή πάνω στο πετόι του. **Αυτή η λέξη είναι όλη του η ζωή!** Τι να του απαντούσα;

Ήταν τόσο ενδιαφέρουσα η συζήτησή μας και είχαμε τόσο απορροφηθεί, που δεν προσέξαμε ότι στην παρέα μας είχε προστεθεί ένα νέο μέλος: η καθηγήτρια θεολογίας κα Τζένη Βουρ-

λιώτη, που επίσης βοηθά στη διδακτική δουλειά του σχολείου. Με αφορμή λοιπόν αυτά που λέγαμε πρόσθεσε:

ΤΒ: Στο σχολείο που διδάσχω έχω πολλούς μαθητές από την Αθήνα. Και παρατήρησα ότι κανένας από αυτούς δε μου μιλούσε στον πληθυντικό. Γιατί; Επειδή είναι αγενείς; Όχι, βέβαια! Γιατί απλούστατα κανείς δε μιλάει ούτε σε αυτούς αλλιά ούτε και στους γονείς τους στον πληθυντικό. Τα παιδιά δεν μπορούν να μάθουν από τους γονείς τους τη χρήση του πληθυντικού, αφού όλοι εμείς όταν απευθυνόμαστε σε αυτούς χρησιμοποιούμε μόνο τον ενικό. Πώς λοιπόν να τον μάθουν; Ποιος από εμάς μιλάει στον πληθυντικό σε μετανάστη; Ούτε καν εμείς εδώ. Τους απευθυνόμαστε στον ενικό ής και είναι παιδιά!

ΚΑ: Ωστόσο είναι πολύ ευγενικοί. Να φανταστείτε ότι σηκώνονται όταν μπαίνουν οι καθηγητές τους στην τάξη!

Σίγουρα προσφέρετε πολλά στους ανθρώπους αυτούς. Εσείς όμως τι αποκομίζετε; Δεν κερδίζετε τίποτε;

ΚΑ: Εμείς παίρνουμε σίγουρα περισσότερα απ' αυτά που δίνουμε. Το μεγάλο μας κέρδος είναι αυτή η προσέγγιση, το πλησίασμα. Είναι πολύ σημαντικό να νιώθεις ότι συνυρεύεις και με άλλους ανθρώπους, να γνωρίζεις άλλους πολιτισμούς, άλλες νοοτροπίες. Δεν είναι αυτό το αυτόνοτο που έχεις στο μυαλό σου. Του Δυτικού, του καθωζωισμένου. Φεύγεις απ' το στερεότυπο το δικό σου. Είναι ένα συναρπαστικό ταξίδι.

Εκτός από αυτή την προσέγγιση τι άλλο αποκομίζετε;

ΤΒ: Άρωμα τάξη! Εμπειρία διδακτική. Δεν έχεις έτοιμες λύσεις, όταν ο άλλος δεν ξέρει τη γλώσσα. Πρέπει να αυτοσχεδιάσεις, να κάνεις μαγικά, για να του εξηγήσεις κάτι. Θέλει πολύ περισσότερο χιούμορ και έμπνευση απ' ό,τι όταν κάνεις ένα κανονικό μάθημα. Γιατί πρέπει να χρησιμοποιείς και τη γλώσσα του σώματος. Πώς θα δώσεις στον άλλο να καταλάβει την έννοια «αέρας»; Δύσκολο, ε; Φανταστείτε μια αφηρημένη έννοια πόσο δύσκολο είναι να μεταδοθεί. Κι όμως γίνεται. Και η ταχύτητα με την οποία προοδεύει ένας μαθητής με άλλου είδους ερεθίσματα, κι όχι με το δασκαλοκεντρικό μοντέλο μαθήματος, είναι εντυπωσιακή.

Βέβαια, αλλιά πρέπει να βοηθάει πολύ σε αυτό, το γεγονός ότι το θέλει πολύ και ο ίδιος ο μαθητής.

ΚΑ: Ναι. Σας είπα, γι' αυτούς η γλώσσα είναι εργαλείο. Πώς για μας είναι η στέγη πάνω απ' το κεφάλι μας, έτσι γι' αυτούς είναι μια γλώσσα μέσα στο στόμα τους. Δεν μπορούν να επιβιώσουν χωρίς τη γλώσσα!

ΤΒ: Θα ήθελα να σας πω κάτι που μου είπε ένας πετυχημένος Έλληνας μετανάστης στην Αμερική: «Πες στους μαθητές σου ότι η γλώσσα είναι το εργαλείο για να αξιοποιήσουν τις δυνατότητές τους. Και στο ελληνικό κράτος ότι, όταν οι μετανάστες αξιοποιήσουν τις ικανότητές τους, θα προσφέρουν πάρα πολλά στην οικονομική ανάπτυξη».

ΑΛ: Είναι γνωστό ότι οι πιο αναπτυγμένες οικονομικά χώρες,

όπως η Αμερική, η Γερμανία, η Γαλλία κ.ά. αναπτύχθηκαν χάρη στους μετανάστες. Κι εμείς τους συμπεριφερόμαστε πολλές φορές τόσο άδικα!

Ας επανέλθουμε λίγο στα του σχολείου. Υπάρχει ψυχολόγος;

ΚΑ: Υπάρχει μία παιδοψυχολόγος, που διδάσκει κιόλας.

Πόσοι καθηγητές συνολικά διδάσκουν;

ΑΛ: Οι καθηγητές είναι πάνω από τριάντα.

ΚΑ: Να προσθέσω ότι προσπαθούμε σε κάθε τμήμα να είμαστε δύο καθηγητές ταυτόχρονα. Βοηθάει πολύ ο δεύτερος καθηγητής. Επιτρέπει, προσέχει ιδιαίτερα και υποστηρίζει τους πιο αδύνατους μαθητές... Ειδικά για τους αρχάριους είναι απαραίτητο.

ΤΒ: Όταν ξεκινήσαμε την εκμάθηση της γραφής, έτυχε να δουλέψουμε και τρεις καθηγητές σε μια τάξη.

Η ώρα πέρασε χωρίς να το καταλάβουμε. Κι ενώ ετοιμαζόμαστε να μπούμε σε κάποια τάξη για να μιλήσουμε με τους μαθητές, έκανε την εμφάνισή του ο καθηγητής κοινωνιολογίας κ. Φώτης Ανδριόπουλος, που πρωτοστάτησε στην ίδρυση του σχολείου. Δεν αφήσαμε την ευκαιρία να πάει χαμένη!

Πώς ξεκίνησε η ιδέα του σχολείου;

ΦΑ: Το πρώτο σχολείο του είδους ιδρύθηκε στην Αθήνα. Είδαμε λοιπόν ότι οι άνθρωποι εκεί κάνουν κάτι πολύ χρήσιμο για τους μετανάστες. Δεν τους μαθαίνουν μόνο τη γλώσσα αλλιά τους κάνουν να αισθάνονται ότι και εκείνοι είναι κομμάτι της κοινωνίας. Οπότε είπαμε να κάνουμε ένα και για τον Πειραιά.

Πώς έγινε γνωστή η ύπαρξη του σχολείου;

ΦΑ: Πηγαίναμε εδώ, στο πάρκο του Δηλαβέρη, όπου πολλοί μετανάστες μαζεύονταν για να παίξουν κρίκετ. Τους μοιράσαμε χαρτιά για να τους ενημερώσουμε. Στην αρχή ήταν πολύ επιφυλακτικοί, γιατί νόμιζαν ότι έπρεπε να πληρώσουν. Τους λέγαμε ότι τα μαθήματα είναι δωρεάν, αλλιά τους φαινόταν πολύ παράξενο. Η επιφυλακτικότητά τους ξεκινούσε από το γεγονός ότι οι ίδιοι έχουν πέσει θύματα εκμετάλλευσης πολλής φορές. **Τους φαινόταν απίστευτο!**

ΦΑ: Ναι, γιατί από την πρώτη στιγμή που ξεκινούν από την πατρίδα τους διαρκώς πληρώνουν: για να ταξιδέψουν, για να κάνουν μια αίτηση, για να πάρουν άδεια παραμονής, για τα πάντα πληρώνουν. Γύρω τους έχει στηθεί ένα ολόκληρο κύκλωμα που κοιτάζει πώς να πάρει χρήματα από αυτούς.

Και πώς εξελίχθηκε το σχολείο;

ΦΑ: Βλέποντας ότι οι μαθητές μας ποληλαπλοιάζονται, αναζητήσαμε μεγαλύτερη στέγη. Εδώ υπήρχαν σύλληγοι γονέων που τα μέλη τους κατάγονταν από Έλληνες μετανάστες και είχαν τέτοιες μνήμες. Ξεκινήσαμε δειλά στην αρχή, ζητώντας από τη σχολική επιτροπή να μας παραχωρηθούν δύο αίθουσες, τις οποίες μας έδωσαν. Το θέμα όμως δεν είχε τελειώσει. Για να χρησιμοποιήσουμε τις αίθουσες, έπρεπε να συμφωνήσει και το Διαμέρισμα του Δήμου. Εκεί λοιπόν υπήρξαν μεγάλες αντιδράσεις, με την πρόφαση ότι υπήρχε κίνδυνος να μολυνθούν από τους μετανάστες οι μαθητές του ελληνικού σχολείου!

Πώς τελικά ξεπεράστηκε αυτό το εμπόδιο;

ΦΑ: Μπήκαν μπροστά οι σύλληγοι γονέων. Ακόμα θυμάμαι τα λόγια ενός προέδρου: «Εσείς νοιάζεστε περισσότερο από εμένα για το δικό μου παιδί; Τα παιδιά αυτών των ανθρώπων είναι συμμαθητές των δικών μας στο σχολείο! Είναι δυνατό να κινδυνεύουν από τον πατέρα τους που έρχεται να κάνει μάθημα στο σχολείο την Κυριακή;» Καταλαβαίνετε; Αν επικρατούσε αυτός ο φόβος, τότε θα έπρεπε να τους απαγορεύουμε να μπαίνουν στα λεωφορεία, στις δημόσιες υπηρεσίες, παντού. Αστεία πράγματα.

Βλέπουμε ότι οι περισσότεροι μαθητές είναι άντρες. Με τις γυναίκες τι γίνεται;

ΦΑ: Πολύ σωστά. Πολλοί από αυτούς που φοιτούν έχουν εδώ και τις οικογένειές τους: τη γυναίκα και τα παιδιά τους. Εμείς λοιπόν σκεφτήκαμε ότι δικαίωμα στη μόρφωση δεν έχουν μόνο οι άντρες αλλιά και οι γυναίκες. Έτσι προσπαθήσαμε να τους

πείσουμε να φέρουν και τις γυναίκες τους να μάθουν ελληνικά. Κάποιοι δέχτηκαν, όμως μας είπαν ότι για να γίνει αυτό θα πρέπει η δασκάλα να είναι γυναίκα, πράγμα που για μας είναι αδιανόητο, και μας ζήτησαν το τμήμα να είναι πρωινό, ώστε να μην υπάρχουν καθόλου άντρες στο σχολείο. Εμείς φυσικά δεχτήκαμε, γιατί σεβόμαστε τις δικές τους αξίες και τις σχέσεις που έχουν στην οικογένεια. Έτσι φτιάξαμε ένα τμήμα με δώδεκα γυναίκες και, επειδή έχουν παιδιά, δύο από εμάς απασχολούν δημιουργικά τα παιδιά την ώρα που οι μητέρες κάνουν μάθημα.

Το θέμα όμως είναι ευρύτερο. Γιατί, ξέρετε τι συμβαίνει; Οι άνθρωποι αυτοί στέλνουν τα αγόρια τους και στο ελληνικό και στο πακιστανικό σχολείο, ενώ τα κορίτσια μόνο στο πακιστανικό. Έτσι τα μικρά κορίτσια δεν ξέρουν καθόλου ελληνικά. Αυτό είναι ένα πολύ σοβαρό ζήτημα. Γιατί τα κορίτσια αυτά θα ζήσουν στην ελληνική πραγματικότητα, για την οποία δε θα είναι προετοιμασμένα.

Έφτασε λοιπόν η στιγμή να μπούμε και στην τάξη, να μιλήσουμε με τους μαθητές. Επιλέξαμε ένα τμήμα προχωρημένων, για ευνόητους λόγους. Διακόπτουμε το μάθημα, που είχε στο μεταξύ ξεκινήσει, και αρχίζει η συζήτηση:

Πώς ήλεγαστε;

Τζαμπάρ, Αμπντούλ Τζαμπάρ.

Από πού είστε;

Τζ.: Πακιστάν.

Πώς σας φαίνονται τα ελληνικά; Δύσκολα;

Τζ.: Η γραμματική είναι πολύ δύσκολη. Αλλά το να μάθεις να μιλάς είναι πιο εύκολο.

Γιατί αποφασίσατε να μάθετε ελληνικά;

Αλή: Ο πιο βασικός λόγος είναι για τη δουλειά. Με βοηθάει στη δουλειά.

Ακμπάρ: Για τη δουλειά. Στην αρχή ήταν δύσκολα. Τώρα τα μάθαμε.

Αζίζ: Αν δε μιλάω ελληνικά, έχω κάτι σαν έναν τοίχο, εγώ και ο Έλληνας.

Πώς σας συμπεριφέρονται οι Έλληνες;

Αλή: Πάρα πολύ καλά. Είμαστε πολύ αγαπημένοι, δεν έχω παράπονο.

Πώς πήρατε την απόφαση να έρθετε στην Ελλάδα;

Αλή: Στο Πακιστάν υπάρχει πολλή φτώχεια και πάρα πολλές κόμοι. Δεν έχει δουλειές. Κάποιοι συγγενείς που ήταν εδώ μου είπαν ότι στην Ελλάδα είναι πολύ καλά, ότι είναι μια καλή χώρα και καλοί άνθρωποι κι ότι θα μπορούσα να ζήσω καλύτερα.

Πληρώνετε καλά στη δουλειά σας;

Αλή: (Διστάζει) Ε, στην αρχή ήταν πιο λίγα. Δεν ήξερα τη δουλειά. Μετά όμως έμαθα τα ελληνικά κι έμαθα τη δουλειά. Μόλις έμαθα τη δουλειά μετά ανέβηκε ο μισθός. Τώρα έχω και ασφάλιση.

Πόσο δύσκολο ήταν να φτάσετε στην Ελλάδα;

Αλή: Ήρθα κρυφά, με λεωφορείο. Ήταν πολύ επικίνδυνο.

Αζίζ: Δεν πρόκειται να το ξανακάνω αυτό. Ήρθα με ένα καράβι 15 μέτρα. Μέσα ήμασταν 150 άτομα. Δεν αζίζει να χάσει κάποιος τη ζωή του για να έρθει. Εγώ είμαι από την Αίγυπτο. Έχω σπουδάσει στο Πανεπιστήμιο, Γεωγραφία και Ιστορία. Αλλά δυστυχώς εκεί δεν υπήρχαν καθόλου δουλειές.

Για ποιο λόγο επιλέξατε την Ελλάδα και όχι, ας πούμε, τη Γερμανία;

Αζίζ: Γιατί ήταν πιο εύκολο να έρθω. Η Ελλάδα είναι πιο κοντά στην Αίγυπτο, τα σύνορα είναι ανοιχτά. Θα ήταν αδύνατο να μπω παράνομα στη Γερμανία.

Αμπντάτ: Οι Έλληνες είναι πολύ καλοί. Αγαπάνε τον αδελφό τους.

Πόσο σημαντικό είναι για σας το γεγονός ότι μαθαίνετε ελληνικά;

Αλή: Είναι πολύ καλό, γιατί εμείς μαθαίνουμε και να γράφουμε. Όταν λοιπόν πάμε σε κάποια δημόσια υπηρεσία για μια δουλειά ξέρουμε να γράφουμε. Αυτό είναι πολύ σημαντικό, γιατί αν

δεν ξέρεις να γράφεις πληρώνεις 5 ή και 10 ευρώ για να σου γράψει κάποιος μια απλή αίτηση.

Ζαμάν: Μαθαίνω ελληνικά, για να δουλέψω και για να μπορέσω να επικοινωνήσω. Να ξέρω τι είναι ενικός, τι είναι πληθυντικός, ρήμα, να μπορώ να διαβάσω εφημερίδες, έστω και στο περίπου.

Θα θέλατε, επομένως, να φτιαχτούν κι άλλα σχολεία σαν αυτό; Όχι μαζί; Ναι! Θέλουμε!

Θα θέλατε να ζητήσετε κάτι από το Υπουργείο;

Αμπντάτ: Να φέρει περισσότερους δασκάλους. Αυτοί οι άνθρωποι μας βοηθάνε πολύ. Τους ευχαριστούμε.

Θα θέλατε να γυρίσετε πίσω; Ή σας ικανοποιεί η ζωή σας στην Ελλάδα;

Αλή: Πίσω είναι πολύ δύσκολο. Εγώ θέλω να μαζέψω πρώτα κάποια χρήματα και μετά θα το σκεφτώ.

Αζίζ: Εγώ έχω και την οικογένειά μου πίσω. Έχω ένα αγόρι ενός έτους. Δεν το έχω δει ποτέ!

Αλή: Το Πακιστάν είναι πολλά χρόνια πίσω. Εδώ είναι πολύ καλύτερα.

Αμπντούλ: Τώρα η κατάσταση είναι πολύ δύσκολη για μας. Γιατί, όταν χάνουμε τη δουλειά μας, χάνουμε και τα χαρτιά μας. Δε μας δίνουν άδεια παραμονής, αν δεν έχουμε δουλειά. Και τώρα με την οικονομική κρίση χάνουμε πολύ συχνά τη δουλειά μας.

Ακμπάρ: Οι περισσότεροι Πακιστανοί θέλουν, νομίζω, να επιστρέψουν. Θέλουν να δουλέψουν πέντε - δέκα χρόνια, να μαζέψουν λεφτά και να ανοίξουν ένα μαγαζί στην πατρίδα. Είναι δύσκολο να ζεις μακριά από την οικογένειά σου.

Και γιατί δεν τους φέρνετε εδώ;

Αζίζ: Είναι πολύ δύσκολο. Ο νόμος λέει ότι πρέπει να έχει εισόδημα 12.000 ευρώ, για να σου επιτρέψουν να φέρεις την οικογένειά σου. Ποιος από εμάς μπορεί να δηλώσει ένα τόσο μεγάλο εισόδημα;

Το ερώτημα του Αζίζ έμεινε αναπάντητο. Και μετά τις αναμνηστικές φωτογραφίες τους χαιρετίσαμε και προβληματισμένοι πήραμε το δρόμο της επιστροφής. Θα έχουμε πολλά να θυμόμαστε απ' αυτήν την επίσκεψη. Κυρίως όμως τους ανθρώπους που συναντήσαμε. Αυτούς που μας έκαναν να αισθανθούμε ότι ακόμα και στη σχεδόν πτωχευμένη χώρα της κομπίνας και της επιδίωξης του πλουτισμού με κάθε τρόπο, δεν έχει χαθεί η ανθρωπιά, η ανιδιοτέλεια και η ελπίδα. Τους ευχαριστούμε και πάλη.

Τις συνεντεύξεις πήραν οι μαθητές:
**Φλωριάννα Τασοπούλου (Γ5), Ολυμπία Μυτακίδου (Γ5),
Στέλιος Κουκουβιδός (Β5) και Βασιλική Μπουρβάνη (Β5)**

Κάποτε αποθήκη τροφίμων, σήμερα αποθήκη ψυχών

Ειδικός Χώρος Παραμονής Αλλοδαπών (ΕΧΠΑ) Παγανής Μυτιλήνης

Ανήλικοι να κρέμονται από τα παράθυρα με τα μπλε κάγκελα κρατώντας χαρτάκια με τη λέξη «Freedom». Άντρες πίσω από τα μπλε κάγκελα να φωνάζουν «Photo», ελπίζοντας ότι μπορεί η φωτογραφία τους να συγκινήσει κάποιον, κάπου, κάποτε. Γυναίκες να κλαίνε πίσω από τα μπλε κάγκελα, κρατώντας τα σχεδόν αναίσθητα νεογέννητα μωρά τους. Παιδιά με πιπίλες καθισμένα στα παράθυρα πίσω από τα μπλε κάγκελα, κοιτώντας σε με απλανές κι ωστόσο επίμονο βλέμμα -που μάθανε, αλήθεια, να κρατάνε έτσι τα κάγκελα, σαν διαβόητοι εγκληματίες που εκτίουν την ποινή τους;

Οι... εγκαταστάσεις

Ο ΕΧΠΑ, ή μάλλον το στρατόπεδο συγκέντρωσης Παγανής, αποτελείται από έξι θαλάμους: δύο για ανήλικους, τρεις για άντρες, έναν για γυναίκοπαιδα και έξι κοντέινερ για «φιλοξενούμενους» με λοιμώδη νοσήματα και εγκύους. Εκτιμάται πως μπορεί να χωρέσει συνολικά διακόσια πενήντα άτομα. Στην πραγματικότητα όμως ουδέποτε εκπονήθηκε κάποια μελέτη, ώστε η αποθήκη αυτή να διαμορφωθεί σε χώρο κατάλληλο για τη διαμονή ανθρώπων. Θα μπορούσε κάλλιστα να στοιβαχτούν εδώ διακόσια πενήντα γουρουνία, αν και τα χοιροστάσια χρειάζονται επίσης υποδομές. Κι εδώ γίνεται το ελληνικό θαύμα: σε εγκαταστάσεις που μετά βίας χωρούν διακόσια πενήντα άτομα, σήμερα στη Παγανή κρατούνται εννιακόσια έως χίλια, κάθε ηλικίας και φύλου -περίπου 150 έως 200 άτομα ανά θάλαμο! Στην Παγανή εφαρμόζεται η γνωστή παροιμία «Χίλιοι καλοί χωράνε!»!

Μέσα στους θαλάμους η ζέση είναι αφόρητη και η δυσοσμία αποπνιχτική. Στους τοίχους στηρίζονται κρεβάτια, τριάντα με σαράντα σε κάθε τοίχο. Εκεί κοιμούνται οι προνομιούχοι. Οι λιγότερο τυχεροί αρκούνται στα βρώμικα και ξεσκισμένα στρώματα που καλύπτουν από άκρη σε άκρη το τιμμεντένιο δάπεδο, υγρό από τα νερά που τρέχουν από τις δύο τουαλέτες που βρίσκονται σε κάθε θάλαμο. Σε κάθε θάλαμο υπάρχει ένα μικρό εσωτερικό παράθυρο και μια μεγάλη πόρτα εισόδου (σπανίως εξόδου) με μπλε κάγκελα, σχεδόν πάντα κλειδωμένη. Οι κρατούμενοι προαυλίζονται μόλις λίγα λεπτά της ώρας κάθε δύο ή τρεις ημέρες. Τις υπόλοιπες ώρες της ημέρας, τις υπόλοιπες ημέρες του μήνα, και τους υπόλοιπους μήνες του χρόνου παραμένουν κλειδωμένοι μέσα στους θαλάμους. Οι πιο ευέλικτοι καταφέρνουν να σκαρφαλώσουν στα κάγκελα και να αφήσουν τουλάχιστον το βλέμμα τους να πλανηθεί ελεύθερο.

Στο θάλαμο των γυναικών κρατούνται μαζί με τις μητέρες τους τα βρέφη και τα παιδιά από δύο έως και δέκα χρόνων. Από όποιον τους επισκέπτεται ζητούν να τραβήξει φωτογραφία, για να γίνουν γνωστές στον κόσμο οι συνθήκες διαβίωσής τους. Όχι πως δεν ξέρουν, όχι πως δεν έχουν δει δεκάδες ανθρω-

πους να τους επισκέπτονται, να τους φωτογραφίζουν, κι έπειτα να εξαφανίζονται χωρίς να γίνεται κάτι. Μα είναι τόση η απελπισία τους, που δεν έχουν άλλη επιλογή παρά να πιστέψουν πως ίσως αυτή τη φορά κάποιος θα ενδιαφερθεί. Τα ξαπλωμένα στα βρώμικα στρώματα βρέφη απλώς δεν αντιδρούν. Κοιμούνται συνεχώς. Εάν οι μανάδες τους τα ταιύσουν θα φάνε, ει- δάλλως θα συνεχίσουν τον ύπνο τους, μέχρι να γίνει αιώνιος.

Τα κέντρα κράτησης και ο λόγος ύπαρξής τους

Σύμφωνα με το νόμο 3772/2009, οι αλλοδαποί που εισέρχονται μη νόμιμα στην Ελλάδα οφείλουν να κρατούνται στα κέντρα κράτησης (ΕΧΠΑ) μέχρι έξι μήνες. Το πρόβλημα της μετανάστευσης έχει προσλάβει εκρηκτικές διαστάσεις και δεν είναι εύκολα επιλύσιμο. Μόνο στη Μυτιλήνη, τους μήνες του καλοκαιριού, καταφθάνουν από τα τουρκικά παράλια περίπου εκατό άτομα την εβδομάδα! Το ίδιο συμβαίνει και στα υπόλοιπα νησιά που συνορεύουν με την Τουρκία. Οι χώρες προέλευσης των αλλοδαπών είναι ως επί το πλείστον το Αφγανιστάν, η Σομαλία και το Πακιστάν. Προφανώς η Ελλάδα, ακόμη και να ήθελε, δεν θα μπορούσε να φιλοξενήσει αξιοπρεπώς τους χιλιάδες αυτούς ανθρώπους. Αυτό όμως που δεν είναι διόλου προφανές είναι η ανάγκη ύπαρξης των Κέντρων Παραμονής ή Κράτησης, τα οποία ουσιαστικά δεν παίζουν κανένα ρόλο. Απλώς οι άνθρωποι αυτοί στοιβάζονται στα Κέντρα αυτά για ένα ή δύο μήνες και στη συνέχεια αποφυλακίζονται. Καμία διαδικασία δεν λαμβάνει χώρα κατά τη διάρκεια κράτησής τους. Το δε κόστος κράτησης είναι εξαιρετικά υψηλό. Μετά την αποφυλακισή τους δεν μπορούν να απελαθούν, διότι προέρχονται από χώρες υψηλού κινδύνου, και άρα, σύμφωνα με την αστυνομία, η απέλασή τους δεν είναι εφικτή. Συνεπώς, όταν «εκτίσουν την ποινή» τους, τους παρέχεται ένα μη εκτελεστέο έγγραφο διοικητικής απέλασης και ενθαρρύνονται να μεταβούν στο κέντρο της Αθήνας. Συχνά οι τοπικές αρχές τους πληρώνουν και το εισιτήριο. Ωθούνται, δηλαδή, στην καλύτερη περίπτωση στη μαύρη αγορά της Αθήνας και στη χειρότερη στην παραβατικότητα.

Η δυσφήμιση της χώρας

Εάν αυτός είναι ο... εθνικός μας στόχος, θα μπορούσε να ε-

πιτευχθεί από την πρώτη στιγμή και επομένως να αποφευχθεί τόσο το υψηλό κόστος κράτησης όσο και η διαπόμπευση της Ελλάδας. Το βίντεο που τράβηξαν οι ίδιοι οι κρατούμενοι της Παγανής έχει κάνει το γύρο του κόσμου και οι φωτογραφίες με τα τρίχρονα μωρά πίσω από τα κάγκελα ομοίως. Είναι αυτή η πατρίδα μας; Όχι. Οι ίδιες οι τοπικές κοινωνίες αντιδρούν. Δεν είναι λίγοι οι κάτοικοι που προσπαθούν να βοηθήσουν τόσο τους νεοεισερχόμενους όσο και τους έγκλειστους της Παγανής, κι ας έχουν ακούσει πως η φιλόνηρωτη αυτή πράξη τους θα μπορούσε να τους οδηγήσει σε νομικές περιπέτειες. Το ερώτημα παραμένει σταθερά το ίδιο: για ποιο λόγο διατηρούμε τα Κέντρα Κράτησης και μάλιστα ετοιμαζόμαστε να ανοίξουμε νέα; Απάντηση καμία.

Σκέψεις και προτάσεις

Ο ΕΧΠΑ Παγανής αλλά και όλα τα παρόμοια Κέντρα πρέπει να κλείσει άμεσα. Δεν προσφέρει καμία υπηρεσία, το κόστος είναι υψηλό και δυσφημεί τη χώρα μας διεθνώς.

Το ζήτημα της λαθρομετανάστευσης μέσω Τουρκίας πρέπει να αντιμετωπιστεί στις πραγματικές του διαστάσεις. Προφανώς η Τουρκία χρησιμοποιεί τις ανθρώπινες ροές ως μέσο πίεσης για την ένταξη της στην Ευρωπαϊκή Ένωση. Επιπροσθέτως, το εμπόριο ανθρώπινων ψυχών είναι εξαιρετικά προσοδοφόρο. Στα απέναντι παράλια έχει στηθεί ολόκληρο εμπόριο λαθραίας αποστολής μεταναστών, με έσοδα που αγγίζουν τα 8 δισεκατομμύρια ευρώ το χρόνο. Μέχρι και μαγαζιά υπάρχουν που πουλάνε... είδη μετανάστευσης. Είναι ουτοπικό να πιστεύουμε πως η Τουρκία θα εφαρμόσει το πρωτόκολλο επανεισδοχής και θα δεχθεί πίσω τους μετανάστες που έρχονται από το έδαφός της. Το ζήτημα με την Τουρκία δεν είναι ζήτημα ελληνοτουρκικών σχέσεων και συνόρων, αλλά ευρωτουρκικών σχέσεων και συνόρων. Ας το διαπραγματευτεί η ισχυρή ΕΕ.

Ελένη Έγκαρχου (B1)

Ανέγερση Μουσουλμανικού Τεμένους και ίδρυση μουσουλμανικού νεκροταφείου στην Αθήνα: Ως πότε θα τους αρνούμαστε αυτό το στοιχειώδες ανθρώπινο δικαίωμα;

Απίστευτο κι όμως αληθινό. Η Αθήνα, η πόλη που κυχιέται ότι γέννησε τη δημοκρατία, είναι σήμερα η μοναδική πρωτεύουσα της Ευρώπης που δεν έχει επίσημο μουσουλμανικό ναό! Έτσι, οι περίπου 500.000 μουσουλμάνοι μετανάστες που ζουν εδώ, αναγκάζονται να λατρεύουν το θεό τους σε υπόγεια πολυκατοικιών. Αυτό όμως είναι μόνο ένα από τα προβλήματα που αντιμετωπίζει καθημερινά η μουσουλμανική μεταναστευτική κοινότητα στην Ελλάδα. Το μεγαλύτερο και, πιστέψτε μας, το πιο ανατριχιαστικό αφορά τη μοίρα του μουσουλμάνου, που έχει την ατυχία να αφήσει την τελευταία του πνοή στην Ελλάδα. Ας πάρουμε όμως τα πράγματα με τη σειρά.

Το τέμενος

Τα σχέδια για την ανέγερση μουσουλμανικού τεμένους στην Αθήνα φαίνεται πως μπήκαν για τα καλά στο αρχείο, όπως τόσα άλλα. Έτσι οι μετανάστες αναγκάζονται να τελούν τα θρησκευτικά τους μυστήρια σε υπόγεια πολυκατοικιών και σπίτια, τα οποία διαμορφώνουν κατάλληλα. Η Αθήνα είναι η τελευταία μεγάλη πόλη στην Ευρώπη που αρνείται να κατασκευάσει έναν αξιοπρεπή ναό, ώστε οι άνθρωποι αυτοί να ικανοποιήσουν στοιχειωδώς τις λατρευτικές τους ανάγκες. Κι όπως φαίνεται, έχουμε πολύ ακόμη δρόμο να διανύσουμε, γιατί η υπόθεση του τεμένους σκοντάφτει σε πολλά και διάφορα εμπόδια: στη λαϊκή αδιαφορία, στην ανοιχτή εχθρότητα προς τους μετανάστες που δείχνουν τα κόμματα που κινούνται στο χώρο της άκρας δεξιάς και βέβαια, στις παντοδύναμες, ακόμα και σήμερα, εκκλησιαστικές οργανώσεις (δεν γνωρίζουμε, πραγματικά, ποια ακριβώς είναι η θέση της επίσημης εκκλησίας για το θέμα).

Μια επιστολή - κόλαφος

Συγκλονιστική είναι η επιστολή του προέδρου της Μουσουλμανικής Ένωσης στην Ελλάδα Ναϊμ Ελγαντούρ προς την ελληνική κυβέρνηση: «Είναι θέμα ανθρώπινης αξιοπρέπειας. Χρειαζόμαστε μια μάντρα με μια είσοδο, μια αίθουσα για την κακοκαιρία, ένα χώρο πλύσης των νεκρών και αρκετό χώμα για να ταφούν. Εμείς αυτό που ζητάμε είναι να μπορούμε να ταφούμε στη γη όπου ζούμε, δημιουργούμε, μεγαλώνουμε τις οικογένειές μας. Οι Μουσουλμάνοι της Αθήνας δικαίως βιώνουν το αίσθημα της ματαίωσης και της απόρριψης καθώς δεν έχουν τη δυνατότητα να προσεύχονται, να παντρεύονται, να κηδεύονται αξιοπρεπώς.»

Στην Ευρώπη τι γίνεται;

Ο μεγάλος αριθμός τζαμιών στις άλλες Ευρωπαϊκές χώρες κάνει το πρόβλημα της Ελλάδας ακόμη μεγαλύτερο. Ενδεικτικά αναφέρουμε ότι στη Δανία λειτουργούν 5 τζαμιά, 150 χώροι προσευχής και 10 Μουσουλμανικά νεκροταφεία. Στη Γαλλία υπάρχουν 2.000 χώροι προσευχής και 12 Τζαμιά, ενώ τα κοιμητήρια υποχρεώνονται να διαθέτουν χώρους για την ταφή μουσουλμάνων. Στην Αγγλία υπάρχει το μεγαλύτερο μουσουλμανικό νεκροταφείο της Ευρώπης και πολλά τεμένη. Είναι δείγμα έλλειψης πολιτισμού εκ μέρους των Ελλήνων να αρνούνται να συνυπάρχουν με ένα τζαμί στον τόπο τους. Θα πρέπει ίσως να αναρωτηθούν όσοι είναι αντίθετοι στην ανέγερση τεμένους αν αυτό θα απειλήσει τη θρησκεία, τον «πολιτισμό» ή την εθνική τους ταυτότητα. Εμείς πιστεύουμε πάντως ότι είναι ένα ξεκάθαρο δείγμα ανωριμότητας και ξενοφοβίας.

Η οδύσσεια των νεκρών

Τα πράγματα είναι πραγματικά άγρια, στην περίπτωση που ένας μουσουλμάνος πεθάνει στην Αθήνα. Οι γυναίκες θρηνούν το νεκρό στο σπίτι, και τον πλένουν σε κάποια ταράτσα ή αυλή. Στη συνέχεια, αφού ο νεκρός ταριχευτεί και σφραγιστεί το φέρετρο, και έναντι αδράς αμοιβής που συγκεντρώνεται κυρίως με εράνους και φτάνει ακόμα και τα 1.800 ευρώ (!), ο νεκρός στοιβάζεται στην κοιλιά κάποιου αεροπλάνου και αποστέλλεται ως «ασυνόδευτο φορτίο» για να ταφεί στη χώρα καταγωγής του. Σε περίπτωση που δε συγκεντρωθούν τα χρήματα, ο νεκρός πετιέται σε έναν ομαδικό τάφο κάποιου νεκροταφείου. Υπάρχουν δίπλα μας άνθρωποι που δεν έχουν δικαίωμα ούτε για έναν αξιοπρεπή θάνατο! Αυτή η απάνθρωπη διαδικασία φαντάζει εξωπραγματική και ασεβής στα μάτια μας. Αλλά μην έχοντας την Παιδεία να μπούμε στη θέση του άλλου, να τον συμπονέσουμε και να τον καταλάβουμε, εναντιωνόμαστε σε κάθε είδος διαφορετικής θρησκευτικής έκφρασης. Με αυτές τις ενέργειες δεν είναι δυνατόν να αυτοαποκαλούμαστε Έλληνες και συνεχιστές του αρχαιοελληνικού πολιτισμού. Δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι η δημοκρατικότητα μιας κοινωνίας φαίνεται από το πώς αντιμετωπίζει τις μειονότητές της. Οι φοβίες, λοιπόν, πρέπει να ξεπεραστούν. Πρέπει επιτέλους να ξαναβρούμε την ανθρωπιά μας. Κάτι που, δυστυχώς, έχουμε χάσει προ πολλού.

Άννα Λαζαρίδου, Λεωνίδα Μαρκοδημητριάκης, Εύη Μυτακίδου (B 4)

ΚΙΒΩΤΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ, ΚΙΒΩΤΟΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

«Από το παράθυρό μου έβλεπα παιδιά εγκαταλειμμένα, μπλεγμένα στα ναρκωτικά και την εξαθλίωση. Αρχισα να αναρωτιέμαι πώς μπορώ να βοηθήσω. Στην αρχή ήταν μια παρέα εφήβων. Πλησίασα και ζήτησα να παίξουμε έναν αγώνα μπάσκετ. Σήμερα στην Κιβωτό έρχονται 200 περίπου παιδιά όλων των ηλικιών. Η πόρτα μας γι' αυτά θα είναι πάντοτε ανοικτή».

Ο ιερέας Αντώνιος Παπανικολάου είναι εφημέριος στον Άγιο Γεώργιο Κολωνού. Η περιοχή είναι μία από τις πιο επικίνδυνες της Αθήνας, αφού εκεί δρουν πολλές συμμορίες, ενώ οργιάζει και το εμπόριο ναρκωτικών. Από την πρώτη στιγμή που εγκαταστάθηκε ένωσε την ανάγκη να αντιδράσει. Με τη βοήθεια εθελοντών, δημιούργησε την «Κιβωτό του Κόσμου», μια οργάνωση με στόχο να βγάλει όσα περισσότερα παιδιά μπορούσε από τη φτώχεια και την εγκατάλειψη. Να τα βοηθήσει «να σταθούν στα πόδια τους» και να νιώσουν ότι υπάρχει κι ένας άλλος κόσμος πέρα από αυτόν που έχουν γνωρίσει. Δημιουργήθηκαν υποστηρικτικές ομάδες, για να βοηθήσουν τα μεγαλύτερα παιδιά να ξαναπάνε στο σχολείο. Άλλα παιδιά εντάχθηκαν σε επιδοτούμενα προγράμματα, για να αποκτήσουν μια ειδικότητα και να μπορέσουν να δουλέψουν. Σήμερα το 80% των παιδιών της Κιβωτού προέρχονται από διαλυμένες οικογένειες, ενώ το 40% από αυτά είναι αλλόθρησκα.

Επισκεφθήκαμε τη διαφορετική αυτή κοινότητα, συζητήσαμε με τον πατέρα Αντώνιο και διαπιστώσαμε ότι η αγκαλιά του ίδιου και των υπόλοιπων εθελοντών χωράει όλα τα παιδιά του κόσμου, δίνοντάς τους ελπίδα ότι η ζωή τους μπορεί πραγματικά να βελτιωθεί...

Πώς ήταν τα παιδικά σας χρόνια;

Από μικρή ηλικία είχα την τάση να ασχολούμαι με το πρόβλημα του άλλου. Με απασχολούσε το πρόβλημα του συμμαθητή μου για παράδειγμα, και προσπαθούσα να βοηθήσω τον οποιοδήποτε αφιερώνοντας χρόνο, παρέχοντας στήριξη και ελπίδα.

Η οικογένειά μου ήταν μεγάλη και χωρίς οικονομική άνεση. Σπούδασα στο Παιδαγωγικό Τμήμα και κατόπιν στη Θεολογική Σχολή, πήγα αποστολή στο εξωτερικό. Αργότερα άρχισα να υπηρετώ στον Κολωνό, μια περιοχή με έντονα κοινωνικά προβλήματα, με πολλές μονογονεϊκές οικογένειες. Υπάρχουν μητέρες άγαμες, εγκαταλειμμένες ή κακοποιημένες από το σύντροφό τους που έφυγαν από την επαρχία και ζήτησαν καταφύγιο στην πρωτεύουσα. Έτσι δημιουργήθηκε ένας ξενώνας κακοποιημένων γυναικών που στηρίζονται από εθελοντές δικηγόρους. Εδώ οι γυναίκες μαθαίνουν τα δικαιώματά τους. Αυτό σημαίνει ότι υπάρχει μια ολόκληρη υπηρεσία εδώ, υπάρχει Διευθυντής, φύλακες, νομική υπηρεσία...

Συνήθως αυτό που χρειάζεται ένας άνθρωπος είναι κάτι πε-

ρισσότερο από ένα πιάτο φαγητό και ένα ρούχο. Χρειάζεται ένα καταφύγιο. Άλλοτε πάλι νοικιάζουμε ένα σπίτι, με συμβόλαιο στο όνομα της μητέρας για ένα εξάμηνο, ώσπου να μπορέσει να ορθοποδήσει και να ζήσει εκεί με το παιδί της μέχρι να της εξασφαλίσουμε μια δουλειά.

Ποια ήταν η αφορμή, ο καταλύτης, για να ξεκινήσετε αυτήν την προσπάθεια;

Μπορώ να μιλήσω για μια κλίση που είναι από το Θεό. Ένωθα ολοκληρωμένος μόνο μέσα από την προσφορά στο συνάνθρωπο. Αυτό μπορώ να πω ότι γινόταν εντελώς ασυνείδητα, σιγά σιγά όμως κατάφερα να γίνω πιο αποτελεσματικός.

Πώς προσεγγίσατε αυτά τα παιδιά και με ποιο τρόπο εξασφαλίσατε την εμπιστοσύνη τους;

Πραγματικά ήταν δύσκολο. Ο ιερέας με το ράσο συχνά λειτούργει ως ταμπού, τις περισσότερες φορές απωθεί παρά έλκει τους νέους, ενώ συχνά όσα άσχημα ακούγονται για το χώρο της Εκκλησίας δυσκολεύουν κάθε προσπάθεια.

Προσπάθησα λοιπόν να αποβάλω την τυπικότητα και κατέβηκα εγώ στο ύψος των παιδιών. Χρησιμοποίησα την αγάπη και όχι την επίπληξη. Ας σκεφτούμε ότι αυτά τα παιδιά πολλές φορές είναι χωρίς συγγενείς, άλλοτε πάλι πρόκειται για δεκαεξάχρονους που δεν έχουν τελειώσει ούτε το δημοτικό και είναι φυσική συνέπεια να εντάσσονται σε συμμορίες από μικρή ηλικία.

Όταν ήρθα στην ενορία και τα έβλεπα από το παράθυρο όλη την ημέρα να βρίσκονται στο δρόμο, αναρωτιόμουν πώς είναι δυνατόν να παραμένουν παιδιά εκτός σχολείου. Σιγά σιγά συνειδητοποίησα την απουσία των κοινωνικών δομών. Τις περισσότερες φορές ο Σύλλογος Γονέων και Κηδεμόνων ενός σχολείου απαιτεί να φύγει ένας μαθητής υπερκινητικός, που προκαλεί προβλήματα στα υπόλοιπα παιδιά... Αν όμως ασχοληθούμε με κάθε επιμέρους περίπτωση, θα δούμε ότι **το να βάζουμε ένα «ταμπελάκι» σε ένα παιδί το απελπίζει**, το μειώνει. Νιώθει αδικία, ότι δεν τον νιώθει κανείς οπότε αντιδρά σκεπτόμενος «Και εγώ θα σου κάνω δύσκολη τη ζωή».

Στη «Κιβωτό» υπάρχουν εθελοντές δάσκαλοι, ψυχολόγοι και εκπαιδευτικοί που δημιουργούν ειδικά τμήματα για παιδιά με μαθησιακές δυσκολίες.

Γίνεται ένας ολόκληρος αγώνας για να παραμείνει το παιδί στο σχολείο.

Η μεγαλύτερη δυσκολία όμως είναι να πείσουμε τη μητέρα ότι δεν πρέπει να διακόψει το παιδί της το σχολείο, με σκοπό να δουλέψει για την επιβίωση. Ένα παιδί που αναγκάζεται να δουλέψει, χάνει την παιδική του ηλικία, σκληραίνει η ψυχή του. Στηρίζοντας τη μάνα (στις περισσότερες περιπτώσεις ο πατέρας είναι απών είτε γιατί έχει εγκαταλείψει τη μητέρα είτε γιατί είναι αλκοολικός, άρα ανύπαρκτος ουσιαστικά) στηρίζουμε και το παιδί. Υπάρχουν περιπτώσεις που το σχολείο θεωρείται «πολυτέλεια». Δεν θα ξεχάσω την περίπτωση μια τσιγγάνας που πείστηκε να στείλει τα παιδιά της στο σχολείο και ανακάλυψα ότι είχε ένα ακόμη κορίτσι που δεν πήγαινε στο σχολείο. Όταν την ρώτησα γιατί δεν στέλνει στο σχολείο και αυτό το παιδί μου απάντησε ότι, αν το έστελνε, δε θα μπορούσε να εξασφαλίσει τα τσιγάρα και τον καφέ της. Έτσι το έστελνε στα φανάρια να ζητιανεύει. Βέβαια όλα αυτά είναι αποτέλεσμα της αμορφωσιάς. Η γνώση είναι δύναμη, δημιουργεί απαιτήσεις στον άνθρωπο. **Πόσο δύσκολο είναι να ενσωματωθούν στην κοινότητα τα παιδιά που αντιμετωπίζουν προβλήματα με ναρκωτικά;**

Είναι δύσκολο να βοηθήσουμε σ' αυτήν την περίπτωση. Περισσότερο εστιάζουμε στην πρόληψη, με την έννοια να μάθει το παιδί να έχει ένα πρόγραμμα στη ζωή του, να μάθει στην καθαρότητα, να αγαπήσει τον πολιτισμό, συχνά πηγαίνουμε θέατρο, εκδρομές... Προσπαθούμε να ανοίξουν τα μάτια της ψυχής τους. Υπάρχουν παιδιά που θεωρούν φυσιολογικό το «τίποτα», γιατί αυτό μόνο έχουν γνωρίσει. Κάθε μέρα προσπαθούμε να επιβραβεύουμε τα παιδιά, να τους λέμε ότι αυτό που

κάνουν είναι σωστό, είναι ιδιαίτερα σημαντική η ενίσχυση για τα παιδιά.

Ο εφησυχασμός σε αυτές τις περιπτώσεις σημαίνει οπισθοδρόμηση, υποτροπή. Δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι αυτά τα παιδιά έχουν μείνει πίσω σε ηλικίες μικρότερες από την ηλικιακή τους. Αυτός ο παλμπαιδισμός δικαιολογείται, αφού τα παιδιά αυτά δεν έπαιξαν, δεν έζησαν την παιδικότητά τους, γιατί δούλευαν και συχνά αισθάνονται πίκρα και θυμό για τους γονείς τους.

Από πού αντλείτε δύναμη για να αγωνίζεστε;

Κυρίως από την πίστη μου στο Θεό. Ας μην ξεχνάμε την ευαγγελική ρήση ότι βλέπουμε το Θεό στο πρόσωπο του άλλου ανθρώπου. **Αν θέλουμε να αγγίξουμε το Θεό, ας αγγίξουμε το συνάνθρωπό μας.** Ο Θεός ταυτίζεται με τον ελάχιστο αδελφό μας, μπορεί να τον συναντήσουμε με τη μορφή ενός ασθενή σε νοσοκομείο που πρέπει να βοηθήσουμε....

Η παρουσία του Χριστού στη γη ήταν διακριτική. Δεν μπορούσαν κάποιοι να πιστέψουν ότι δεν είχε στρατό, δεν είχε λεφτά ούτε εξουσία, ότι δεν ήρθε σαν βασιλιάς. Μας δίνει τη ζωή και το μόνο που επιθυμεί είναι να επιλέξουμε με τη δική μας λογική, να ξεδιπλώσουμε το χαρακτήρα μας. Απομακρύνεται από κοντά μας, ώστε να διασφαλιστεί η ελευθερία μας. Εμείς πολλές φορές δεν το καταλαβαίνουμε και λέμε «Μα πού είναι ο Θεός, πώς είναι δυνατό να υπάρχει τέτοια αδικία;» Ο Θεός είναι η πηγή της αγάπης. Ας μη ξεχνάμε τη ρήση: «Είναι ψέμα να

που αντιστοιχούν σε 320 οικογένειες, τις οποίες στηρίζουμε παράλληλα ιατρικά και φαρμακευτικά, κάνουμε εμβόλια στα παιδιά, εκδίδουμε τα βιβλιάρια υγείας που είναι γενικά απαραίτητα για τη φροντίση των παιδιών στο σχολείο. Η περιοχή αυτή είναι ήδη επιβαρυνμένη κυκλοφοριακά και οικιστικά (αναφέρομαι στη Λένορμαν) και πρέπει ο ξενώνας να μεταστεγαστεί αλλού.

Προσπαθούμε να καλλιεργήσουμε στα παιδιά την έννοια του «ευ ζην» που θα τους εξασφαλίσει μια ευτυχισμένη ζωή. Το όνειρό μου είναι να μάθουν τα παιδιά μια τέχνη, να μπουν σε μια Σχολή ή στο Πανεπιστήμιο. Όμως αυτά όλα προϋποθέτουν κάποιος «να βάλει το χέρι στην τσέπη».

Εκτός από ελληνικής καταγωγής φιλοξενείται και παιδιά άλλων εθνοτήτων. Πώς μπορείτε να διασφαλίσετε ότι θα διατηρηθεί η διαφορετικότητα και η εθνική τους ταυτότητα;

Σεβόμαστε κάθε εθνικότητα και κάθε θρήσκευμα. Ας μη ξεχνάμε ότι πρόκειται για ανθρώπους διαφορετικής ιδιοσυγκρασίας και αυτό που απαιτείται είναι η άδολη αγάπη, να νιώθει ο ένας φιλαράκι με τον άλλο, γιατί έτσι ενώνονται οι άνθρωποι.

Υπάρχουν παιδιά που πιστεύουν στο μουσουλμανισμό. Όταν έχουν ραμαζάνι αυτό το σεβόμαστε, δε μαγειρεύουμε χοιρινό, για παράδειγμα, για αυτά τα παιδιά. Αυτό τους συγκινεί ιδιαίτερα, έρχονται στο φιλότιμο, δε δημιουργείται ρήγμα στις καρδιές τους, αλλά ενσωματώνονται αρμονικά.

Στο πρόσωπο των εθελοντών μας, βλέπουν την Ελλάδα που τους φιλοξένησε, τους ζέστανε... Σεβόμαστε κάθε ξένο, χωρίς να είμαστε φοβικοί....

Ένα παιδί που μορφώνεται δεν είναι ποτέ επικίνδυνο. Θα προσφέρει στην πατρίδα που το φιλοξένησε! Δεν έχουν έρθει για τουρισμό αυτά τα παιδιά, πρόκειται για παιδιά που ξεριζώθηκαν, έζησαν πολέμους. Η άγνοια κάνει κακό. Δεν είναι επικίνδυνοι οι ξένοι, συχνά οι «πατριώτες» μπορεί να είναι περισσότερο επικίνδυνοι! Εξάλλου, ας μην ξεχνάμε ότι τα παιδιά είναι πάντα θύματα...

Ποια περιστατικά είναι δυσκολότερα; Τα ελληνόπουλα ή οι ξένοι;

Με τα ελληνόπουλα αντιμετωπίζουμε δυσκολότερα περιστατικά, υπάρχουν έντονα κοινωνικά προβλήματα... Μπορείτα

ξένα παιδιά να αντιμετωπίζουν ακραία φτώχεια, αλλά συνήθως είναι καλλιεργημένα και έχουν τη συστολή ότι βρίσκονται σε άγνωστο περιβάλλον και δεν θέλουν να προκαλούν.

Ποια είναι η σχέση σας με τα ΜΜΕ; Έχει προβληθεί το έργο σας;

Ναι, έχουν βοηθήσει να γίνει γνωστό το έργο μας σε μεγαλύτερη ομάδα πληθυσμού. Βέβαια τα «θάματα της τηλεόρασης» κρατούν 2 ή 3 ημέρες. Σημαντικότερες πιστοποιήσεις θεωρώ κάποιες εθνικές και παγκόσμιες διακρίσεις, όπως αυτές της Unesco για την προσπάθειά μας κατά του αναλφαβητισμού, τη διάκριση από το Ευρωπαϊκό Παρατηρητήριο για το Ρατσισμό και την Ξενοφοβία, από τους δύο Προέδρους της Δημοκρατίας κλπ. Ο κόσμος αμφιβάλλει σήμερα για τα πάντα, πόσο μάλλον για έναν παπά...

Έχετε κάποιο χόμπι; Διαβάζετε βιβλία; Ακούτε μουσική; Ποιο τραγούδι θα μπορούσατε να μοιραστείτε με τα παιδιά;

Αγαπώ το πιγκ πονγκ. Συνήθως παίζω μπάσκετ με τα παιδιά. Συμμετέχω μαζί τους στην αθλητική ομάδα που έχουμε. Έτσι ερχόμαστε πιο κοντά, αυτό βοηθά στην πειθαρχία αλλά

λες ότι Με αγαπάς. Πρέπει να αγαπάς το διπλανό σου».

Έχετε δηλώσει ότι δεν έχετε οικονομική ενίσχυση από την Εκκλησία....

Κάθε εκκλησία έχει την εννομή της. Εμείς έτυχε να ξεφύγουμε από τα στενά όρια της εννομής και να γίνουμε πανελλαδικά γνωστοί. Εκκλησία είμαστε όλοι, και εσείς οι μαθητές, τα σχολεία που μας επισκέπτονται, δεν είναι δηλαδή μόνο η δικούσα εκκλησία αλλά κάθε απλός άνθρωπος.

Ο Αρχιεπίσκοπος έχει έρθει τρεις φορές εδώ, έχει χαρακτηρίσει πρότυπη την προσπάθειά μας, αλλά δεν υπάρχει οικονομική βοήθεια μέχρι τώρα. Δεν μπορούμε να παραβλέψουμε πάντως ότι χρειάζονται μέσα για κάθε προσπάθεια.

Είστε ικανοποιημένος από τον τρόπο λειτουργίας της κοινότητας; Υπάρχουν κάποιες αδυναμίες;

Τώρα που έχουμε έρθει στο νέο κτήριο σίγουρα είναι όλα καλύτερα, είναι πολύ καλό που είναι όλες οι υπηρεσίες μαζί. Στο παλιό κτήριο έχει μείνει το κέντρο υποστήριξης μητέρας και παιδιού μόνο. Εκεί διασφαλίζουμε καθημερινά ένα συσσίτιο για 1.300 παιδιά. Πρόκειται κυρίως για μητέρες και παιδιά

και την εκτόνωση.

Διαβάζω συνήθως εκκλησιαστικά βιβλία, όπως το Γεροντικό. Αυτό δεν είναι κάποια εμμονή, απλά τα βιβλία αυτά αναλύουν με μια άλλη οπτική γωνία, θέματα που μας απασχολούν στην καθημερινότητά μας. Ως προς τη μουσική με πιάνετε αδιάβαστο. Ακούω όλα τα είδη της μουσικής.

Ποια λέξη θεωρείτε ότι είναι ισοδύναμη της αγάπης και της φιλίας;

Φιλώ σημαίνει αγαπώ. Η αγάπη είναι σκληρό πράγμα. Σημαίνει «θέλω να καταστρέψω τον εαυτό μου για σένα». Χρειάζεσαι άσκηση πολλή. Αγάπη με την έννοια της θυσίας. Μείζον πάντων η αγάπη... Δε θεωρώ ότι υπάρχει ισότιμη λέξη. Είναι η μόνη αξία που πρέπει πάντα να μας συνοδεύει και θα την εξαργυρώσουμε μετά θάνατον. Βέβαια είναι μια λέξη που ακούγεται εύκολα από τους ανθρώπους. Μπορεί να σημαίνει εκτίμηση, συμπάθεια...

Όμως, αν αγαπάς πραγματικά, πρέπει να θέσεις τέλος στο ΕΓΩ που είναι ριζωμένο στη σάρκα μας. Να βλέπεις τον άλλο ευτυχημένο και να είσαι και εσύ ευτυχημένος, γιατί αυτός είναι η προτεραιότητά σου...

Ποια είναι τα όνειρά σας για το μέλλον;

Δεν κάνω όνειρα. Ζω το τώρα. Τώρα μετάνιωσα! Το αύριο είναι στα χέρια του Θεού. Ο Άγιος Αντώνιος είχε πει: «Όταν κοιμάσαι, να πιστεύεις ότι δεν θα ξυπνήσεις πάλι το πρωί. Και αν ξυπνήσεις, να πιστεύεις ότι μπορεί να μη σε βρει το βράδυ». Αυτό σε κρατά πάντα ενεργό, σε απομακρύνει από τους μικροεγωισμούς, ετοιμάζεσαι πάντα για τη συγγνώμη γιατί ανά πάσα στιγμή θα ετοιμάζεσαι για τη συνάντηση με το Θεό.

Η εξομολόγηση είναι μια δύσκολη διαδικασία που συχνά φοβίζει τους νέους...

Η σχέση με τον πνευματικό πρέπει να είναι σχέση εμπιστο-

σύνης. Ο νέος χρειάζεται κάποιον ώστε να ξεφεύγει από τις παγίδες. Είναι μεγάλη η συμβολή των πνευματικών μέσα από την εκκλησιαστική εμπειρία. Αρκεί να έχουμε ταπεινό φρόνημα. Να αναγνωρίζουμε όλοι ότι είμαστε αμαρτωλοί. Όσοι πάνε στην εκκλησία πηγαίνουν για να ζητήσουν βοήθεια, όχι ότι είναι καλύτεροι από τους άλλους...

Ο Κοσμάς ο Αιτωλός αναφέρει «Γιατί δεν έστειλε αγγέλους ο Θεός να μας φυλάνε αλλά παπάδες;» Οι άγγελοι είναι αναμάρτητοι, ενώ η συγχώρεση ενός ιερέα τον κάνει να γίνεται συμμετοχος της αμαρτίας.

Πώς μπορούμε να βρούμε τον κατάλληλο πνευματικό;

Εσύ ο ίδιος θα το καταλάβεις. Δεν πρέπει να είναι κάποιος που σε χαϊδεύει. Συχνά είναι ο καθρέφτης όσων δεν θέλεις να δεις. Εμπιστεύεσαι το πρωί να φύγεις από το σπίτι σου χωρίς να έχεις δει στον καθρέφτη; Ο πνευματικός θα σου πει όλα τα καλά σου, αλλά θα σου πει και σε ποια στοιχεία ξεφεύγεις... Ο στόχος είναι η ουσιαστική ζωή. Όλες οι αλήθειες πρέπει να είναι ζωντανές κάθε στιγμή, κάθε μέρα... Δεν ζητούμε υποκατάστατα ζωής, αλλά ουσιαστική επαφή. Χαρά είναι ο αγώνας του ανθρώπου για την αυτοβελτίωσή του.

Σας ευχαριστούμε για το χρόνο σας και για όσα κάνετε για τα παιδιά...

Τη συνέντευξη πήραν οι μαθήτριες:

Μαριάννα Αλεξόγλου (B1), Μαρία Νιάρου (A6), Έλενα Σαρμηχαλίδη (B5)

Προσφορές στην ΚΙΒΩΤΟ
EUROBANK: 0026 0178 870 100 872073

Αριθμός τηλεφωνικής βοήθειας:
Από σταθερό ΟΤΕ 901 11 170 170 (2,99€ + ΦΠΑ 19%)

Ανήλικος, μόνος, πρόσφυγας

Χιλιάδες ανήλικοι ασυνόδευτοι πρόσφυγες έχουν φθάσει στη χώρα μας πιεζόμενοι από τη φτώχεια και τους πολέμους. Πίστεψαν ότι η χώρα μας θα είναι ένα φιλόξενο καταφύγιο, αλλά τελικά βρέθηκαν αντιμέτωποι με τη γραφειοκρατία.

Κάθε παιδί κάτω των 18 ετών που φθάνει στη χώρα πρέπει να μπαίνει σε καθεστώς προστασίας σύμφωνα με τη Διεθνή Σύμβαση των Δικαιωμάτων του Παιδιού. Σύμφωνα με αυτήν πρέπει να έχει ενημέρωση στη γλώσσα του για τα δικαιώματά του και ιδίως για το άσυλο και έναν επίτροπο που θα φροντίζει για όλες τις νομικές πράξεις που πρέπει να διενεργήσει. Το παιδί πρέπει να φιλοξενηθεί σε έναν προστατευμένο χώρο που θα του εξασφαλίζει πρόσβαση στην υγεία, παιδεία.

Ωστόσο αυτά δεν συμβαίνουν, καθώς συνήθως οι ανήλικοι αντιμετωπίζονται ως ενήλικοι, όπως επιβεβαιώνουν οι εικόνες στην Παγανή, Χίο, Σάμο, Έβρο και στα κρατητήρια των αστυνομικών τμημάτων...

Ο μοναδικός ξενώνας ανήλικων προσφύγων βρίσκεται στα Εξάρχεια. Εκεί παιδιά πρόσφυγες από το Αφγανιστάν, το Ιράν, το Πακιστάν, το Μπαγκλαντές, τη Μιανμάρ, την Παλαιστίνη, τη Σομαλία και την Ακτή του Ειλεφαντοστόυ ξεκινούν πάλι τη ζωή τους σε ένα προστατευμένο περιβάλλον.

Χιλιάδες είναι οι ανήλικοι πρόσφυγες που μπαίνουν κάθε χρόνο στην Ελλάδα, υπάρχουν όμως μόνο 152 θέσεις φιλοξενίας. Από αυτές μόνο 16 βρίσκονται στην Αθήνα. Φιλοξενία παρέχεται ακόμη από τη ΜΚΟ «Αροί» στη Μακρινίτσα και το Ωραιόκαστρο και σε αυτόν του Εθνικού Κέντρου Νεότητας στα Ανώγεια της Κρήτης.

Για τα υπόλοιπα παιδιά υπάρχει θέση μόνο στους δρόμους, στα κρατητήρια, στα κυκλώματα των δουλεμπόρων. Πολλά από αυτά τα παιδιά έχουν ζήσει εμπειρίες που θα λύγιζαν και τον πιο σκληρό άντρα. Έχουν περάσει απίστευτες κακουχίες, κάποια από αυτά έχουν πέσει θύματα σεξουαλικής κακοποίησης, έχουν υποστεί τα πάνδεινα από τους δουλεμπόρους (ξυλοδαρμούς, βία, ταπεινώσεις, ακόμη και ηλεκτροσόκ).

Τα παιδιά αυτά διαθέτουν τη ροζ κάρτα (του αιτούντος πολιτικό άσυλο) που τους διασφαλίζει την δυνατότητα κυκλοφορίας στους δρόμους της Αθήνας, μπορούν να παίρνουν μαθήματα ελληνικών από εθελοντές, να παίζουν ποδόσφαιρο και να ελπίζουν.

Η ζωή τους είναι όμως μετέωρη, καθώς ελάχιστα (μόνο 10 από τους 280 που φιλοξενήθηκαν κατάφεραν να πάρουν τη ρευκή κάρτα του πρόσφυγα). Κάποιοι κουρασμένοι από την κατάσταση θα ζητήσουν την πράσινη κάρτα του μετανάστη (κάνοντας όλα τα δικαιώματα προστασίας που τους αναλογούν).

Η συντριπτική όμως πλειοψηφία θα αναγκαστεί να αναζητήσει ξανά την παρνομία σε κάποια άλλη χώρα, αφού η χώρα που τους έδωσε για λίγο την ελπίδα δεν τους εξασφάλισε τη μόνιμη παραμονή.

Η ιστορία που παραθέτουμε δεν διαφέρει πολύ από αυτές των υπολοίπων παιδιών που για να ξεφύγουν από τον πόλεμο, τις κακουχίες, τις διώξεις, την ανυπαρξία, ξεκινούν το μακρινό ταξίδι προς την Ευρώπη.

«Μας πήραν τα ρούχα, μας έδεσαν, είκοσι μέρες πάνω στα βουνά, εκείνοι με τα άλογα και εμείς με τα πόδια από πίσω τους, να πέφτουμε, να σπάμε χέρια, πόδια, κεφάλια, να χανόμαστε και να μας σημαδεύουν με όπλο στο κεφάλι απειλώντας «ή θα σκάσεις ή θα σε σκοτώσω». Να σε πιάνουν οι Τούρκοι αστυνομικοί και να σου παίρνουν τα χρήματα και το κινητό. Να σε στέλνουν πίσω, να σε βρίσκει στην άλλη πλευρά των συνόρων ένας τύπος που σου λέει ότι θα σε γυρίσει πίσω, αλλά σε πετά σ' ένα φορτηγό που το καταδιώκει η αστυνομία. Να γλιτώνεις και να σε πουλάει σε άλλον που σε σημάδευε και έλεγε ότι ή θα του δώσουμε λεφτά για να μας αφήσει ελεύθερους ή θα μας σκοτώσει. Ήταν η πρώτη φορά που έκλαιγα και ζητούσα από το θεό να πεθάνω, δεν ήθελα να υπάρχουν. Και έπειτα από όλα αυτά να ξαναδοκιμάζεις, να φθάνεις στην Τουρκία, 10 ημέρες σε ένα σπίτι με 100 άλλα άτομα χωρίς να βλέπεις ήλιο, περιμένοντας το σήμα και ένα φουσκωτό για πέντε άτομα, για να φθάσουμε στην Ελλάδα. Και πάλι απ' την αρχή, ξύλο και εκβιασμοί και δέκα μέρες σ' ένα κρατητήριο για να πάρουμε ένα χαρτί ότι μέσα σε 30 μέρες πρέπει να φύγουμε από τη χώρα».

(Γκουλάμ, 16 ετών από το Αφγανιστάν)

ΕΘΝΙΚΟ ΘΕΑΤΡΟ - ΑΝΑΚΑΙΝΙΣΗ ΕΚ ΒΑΘΡΩΝ

Η φετινή χρονιά ήταν εξαιρετικά σημαντική για το Εθνικό Θέατρο: ο μεγαλύτερος θεατρικός οργανισμός της χώρας μας έχει τη δυνατότητα να επιστρέψει και πάλι για παραστάσεις στο σπίτι του, στο πλήρως ανακαινισμένο κτήριο στην οδό Αγ. Κωνσταντίνου. Όσοι το επισκέφθηκαν (μεταξύ των οποίων και εγώ) μόνο καλά λόγια είχαν να πουν για τα αποτελέσματα της ανακαίνισης, η οποία ανέδειξε όλα τα αρχιτεκτονικά στοιχεία στην πρόσοψη και κυρίως στο εσωτερικό (μαρμάρινα δάπεδα, τοιχογραφίες, γύψινα κ.ά.) του κτηρίου. Έγινε πραγματικά εξαιρετική δουλειά, χάρη στην οποία η Αθήνα απέκτησε και πάλι ένα κρατικό θέατρο αντάξιο μιας ευρωπαϊκής πρωτεύουσας.

Λίγη ιστορία

Το Εθνικό Θέατρο άρχισε να κτίζεται ως Βασιλικό Θέατρο το 1891, χάρη σε δωρεά ύψους 10.000 αγγλικών λιρών, που πρόσφερε ο ομογενής Ευστράτιος Ράλλης στο βασιλιά Γεώργιο Α', προκειμένου να τα διαθέσει εκείνος όπου νόμιζε καλύτερα. Έτσι με απόφαση του Γεωργίου Α' και μετά από πολύμηνη αναζήτηση, επιλέχθηκε ένα οικοπέδο στην οδό Αγίου Κωνσταντίνου και ξεκίνησε η οικοδόμηση του θεάτρου. Για την ολοκλήρωσή του όμως συνεισέφεραν επίσης οι ευεργέτες Κοργιαλένης και Ευγενίδης, καθώς επίσης και το Δημόσιο Ταμείο.

Ο Γερμανός αρχιτέκτονας του κτηρίου Ερνστ Τσίλλερ, εμπνευσμένος από τον αναγεννησιακό ρυθμό, σχεδίασε την πρόσοψη έχοντας ως πρότυπο τη Βιβλιοθήκη του Αδριανού. Το κεντρικό τμήμα της πρόσοψης είναι εξαιρετικά πλούσιο σε διακοσμητικά στοιχεία, με κιονοστοιχία κορινθιακού ρυθμού, ενώ τα δύο πλευρικά τμήματα αποτελούν μια τυπική νεοκλασική σύνθεση. Οι αρχικές εσωτερικές εγκαταστάσεις σκηνής, φωτισμού και θέρμανσης ήταν οι πιο προηγμένες εκείνης της εποχής, σχεδιασμένες από βιενέζους μηχανικούς και κατασκευασμένες σε εργοστάσια του Πειραιά.

Οι ανακαινίσεις και οι επεκτάσεις

Το κτήριο ανακαινίστηκε για πρώτη φορά το 1930-1931, υπό την εποπτεία του σκηνογράφου Κλεόβουλου Κλώνη. Το 1960-1963 μετά την κατεδάφιση του ξενοδοχείου «Μεσσήνη»

στη γωνία Αγ. Κωνσταντίνου και Μενάνδρου, κτίστηκε η νέα πτέρυγα που στεγάζει τη Νέα Σκηνή. Το 1979-1982 χτίστηκε το τριώροφο υπόγειο στο πίσω οικοπέδο, το οποίο όμως παρέμεινε ημιτελές μέχρι τις μέρες μας.

Οι εργασίες της αποκατάστασης περιλαμβάνουν την ανάπλαση ολόκληρου του οικοδομικού τετραγώνου, του αρχιτεκτονικού διακόσμου, την ανέγερση ενός νέου κτηρίου, την αναβάθμιση του εξοπλισμού της σκηνής, τη ριζική ανακαίνιση της αίθουσας των θεατών (πλατεία και εξώστες), την κατασκευή ενός νέου θεάτρου 300 θέσεων για τη Νέα Σκηνή και μια νέα διαρρύθμιση που ενοποιεί και τα τέσσερα κτήρια του Εθνικού σε ένα ενιαίο συγκρότημα. Άξιζε πραγματικά τον κόπο και τα έξοδα. Γιατί το Εθνικό δεν είναι απλώς ένα θέατρο. Είναι ένα πολύ σημαντικό κομμάτι της θεατρικής ιστορίας του τόπου μας.

Οι σκηνές

Το Εθνικό Θέατρο περιλαμβάνει την Κεντρική Σκηνή, που ανεβάζει κυρίως έργα κλασικού ρεπερτορίου, τη Νέα Σκηνή και την Πειραματική Σκηνή. Εκτός από το κεντρικό κτήριο της οδού Αγ. Κωνσταντίνου παραστάσεις του Εθνικού φιλοξενούνται και στα θέατρα Κάππα, Χώρα και Από Μηχανής Θέατρο. Από το 1991 λειτουργεί και η Σκηνή Κοτοπούλη στο θέατρο Κοτοπούλη - Ρεξ και από το 1995 το Παιδικό Στέκι (Σκηνή Κατίνα Παξινού). Το Εθνικό Θέατρο διοικείται από επταμελές διοικητικό συμβούλιο και από τον Καλλιτεχνικό Διευθυντή του. Υπό την εποπτεία του τελευταίου λειτουργεί η Δραματική Σχολή του Εθνικού, που στεγάζεται στην οδό Πειραιώς.

Η συμβολή του Εθνικού

Το Εθνικό έχει συμβάλει σημαντικά στην αναβίωση του αρχαίου δράματος ζωντανεύοντας υπό την καθοδήγηση του Δ. Ροντήρη τα αρχαία θέατρα του Ηρωδείου και ιδιαίτερα της Επιδαύρου και υπογραμμίζοντας την ανάγκη δημιουργίας ενός θεατρικού φεστιβάλ αφιερωμένου στο αρχαίο δράμα. Πράγματι, το 1955 το Εθνικό καθιέρωσε το περίφημο σήμερα φεστιβάλ Επιδαύρου με τις παραστάσεις Εκάβη, Οιδίπους Τύραννος και Ιππόλυτος.

Η διατήρηση της παράδοσης

Το Εθνικό αποτελεί ένα ζωντανό θεατρικό μουσείο. Διαθέτει βιβλιοθήκη, εξαιρετικά πλούσιο φωτογραφικό αρχείο, μοναδικές ηχογραφήσεις, μακέτες, σκηνογραφικά σχέδια και τεράστιο βεσιτάριο με περισσότερα από 20.000 κοστούμια. Διευθυντές του Εθνικού έχουν διατελέσει μερικοί από τους μεγαλύτερους δασκάλους του θεάτρου της νεότερης Ελλάδας, όπως οι: Γ. Βλάχος, Αγγ. Τερζάκης, Γ. Θεοτοκάς, Δημ. Ροντήρης, Α. Χουρμούζιος, Ν. Κούρκουλος.

Βασιλική Κοτρίδου (Γ2)

ΓΙΩΤΑ ΝΕΓΚΑ

Από τα «Μάτια κλειστά» του Παναγιώτη Καλαντζόπουλου μέχρι το «Έχω άνθρωπο» των Θωδωρή Γκόνη και Κώστα Λειβαδά και ενδιαμέσο σταθμό το «Βέλος» του Βαγγέλη Κορακάκη, η Γιώτα Νέγκα φαντάζει ως η εκδίκληση της χαμένης λαϊκότητας του ελληνικού τραγουδιού. Στη συζήτηση που ακολουθεί, μοιράζεται μαζί μας το πάθος της για το τραγούδι, προβληματίζεται για την επίπλαστη ευδαιμονία μας και εύχεται στον καθένα να βρει τον άγγελο του, όπως εκείνη.

Μιλήστε μας για τα παιδικά σας χρόνια, για τις λαϊκές συνοικίες που έχουμε διαβάσει ότι μεγαλώσατε...

Γεννήθηκα στο Αιγάλεω. Έζησα τα παιδικά μου χρόνια στα σύνορα Χαϊδαρίου, Αιγάλεω, Αγίας Βαρβάρας. Σ' ένα ανηφορικό δρόμο που κατέληγε στην Αγία Μαρίνα. Είχαμε χώρο να παίζουμε, να φωνάζουμε, να ματώσουμε τα γόνατά μας. Μετά ανηφόρισα στα σύνορα Κορυδαλλίου και Αγίας Βαρβάρας όπου τελείωσα το Γυμνάσιο. Παντρεύτηκα μικρή και μεταπήδησα στη Νίκαια (έμενα στην πλατεία Σπάθα) και σήμερα μένω στο Κερατσίνι.

Ποια μουσικά ερεθίσματα είχατε από την οικογένειά σας;

Ζούσα μέσα στη μουσική από μωρό. Η μουσική δεν σταματούσε ποτέ μες το σπίτι, οι γονείς μου τραγουδούσαν, όλοι οι συγγενείς βρίσκαμε ευκαιρία για γλήντια, ο πατέρας μου άηλποτε έψειλνε και άηλποτε γρατζουνούσε ένα μπουζούκι και εγώ άφηνα ακόμη και το κρυφτό για να τον ακούω. Χωρίς να το καταλάβω μπήκε η μουσική στη ζωή μου, σαν την αναπνοή, το παιχνίδι, το διάβασμα.

Ποια συγκεκριμένα ακούσματα σας συνόδεψαν;

Μικρή άκουγα Καζαντζίδη, Μπιθικώτση, Νταλάρα, Αιγέξιο. Θυμάμαι ακόμη την Πόλυ Πάνου, την Γκρέυ, τον Μπαγιαντέρα, τα δημοτικά. Μετά ήρθαν στο σπίτι οι μεγάλοι συνθέτες: ο Καλδάρας, ο Μαρκόπουλος, ο Σπανός. Μέσα στα σπίτια έμπαιναν μεγάλοι συνθέτες και ποιητές, υπήρχε ο Χατζιδάκις, ο Θεοδωράκης. Μετά ανακάλυψα τη Βίκυ Μοσχολιού και την Τάνια Τσανακλίδου. Η Τάνια μπαίνει στη ψυχή σου, δεν μπορείς να τη δεις πιο μακριά από τη ψυχή σου. Κατανοώ απόλυτα την ερμηνεία της. Λατρεύω όμως και την κλασική ροκ. Τη θεωρώ ίδια με την λαϊκή μουσική ως προς τον τρόπο έκφρασης, το μήνυμα, τη δύναμη. Αγαπώ πολύ τους Dire Straits, Rolling Stones, Scorpions, Pink Floyd. Πέρσι που τραγουδούσα στο «Δίπλα στο ποτάμι» με το Μιθιτιάδη Πασχαλίδη, που θεωρώ εξαιρετικό καλλιτέχνη και άνθρωπο, κάποιες βραδιές τραγουδήσαμε και παραδοσιακά αλλήλα και ροκ. Είπαμε «Τα ξένα χέρια» με ηλεκτρική κιθάρα και

μετά το «Soldiers of Fortune». Και κανείς δεν ενοχλήθηκε! Ο Μιθιτιάδης είναι ο άνθρωπος που με έβαλε στο στούντιο για πρώτη φορά για να του κάνω δεύτερη φωνή. Ιδιαίτερη εκτίμηση τρέφω και για τον Αντώνη Ρεπάνη, το Βαγγέλη Κορακάκη, το Νίκο Δημητράτο (ο οποίος είναι μεγάλος δάσκαλος για μένα και μπορώ να πω ότι ακόμη με συμβουλεύει για τις δουλειές μου).

Από τους νεότερους δημιουργούς ποιους προτιμάτε;

Λατρεύω τον τρόπο που γράφουν οι Νίκος Ζούδιαρης, Νίκος Πορτοκάλλιογλου, Γιώργος Ανδρέου, Σωκράτης Μάλαμας, Παναγιώτης Καθαντζόπουλος, Κώστας Λειβαδάς, Στάθης Δρογώσης, Σταμάτης Κραουνάκης και πολλοί άλλοι που αυτή τη στιγμή δε μου έρχονται στο μυαλό και ζητώ συγγνώμη που δεν τους αναφέρω. Ποιον να πρωτοπώ; Γενικά είναι πολλοί οι δημιουργοί μέσα στα χρόνια που έχουν αφήσει τα διαμάντια τους!

Πότε αποφασίσατε να ασχοληθείτε επαγγελματικά με το τραγούδι;

Δεν το διάλεξα, με διάλεξε. Όταν με ρωτούσαν με τι θα ασχοληθώ απαντούσα: αεροσυνοδός. Τώρα όμως πιστεύω ότι πάντα υπήρχε στο πίσω μέρος του μυαλού μου. Όλα ξεκίνησαν από το σχολείο. Στη Β' Λυκείου συμμετείχα σε κάποιες ροκ συναυλίες. Παράλληλα είχα την τύχη να είμαι γειτόνισσα με το Μανώλη Καραντίνη, ένα πολύ σημαντικό μουσικό. Κάποια ημέρα πήγαμε οικογενειακά να δούμε τη δουλειά του σε κάποιο κέντρο και μόλις βρέθηκα σ' αυτό το περιβάλλον αποφάσισα ότι ΘΕΛΩ να τραγουδήσω.

Και πράγματι τραγούδησα. Σε μία εβδομάδα ήρθε ο Μανώλης στο σπίτι με τον ιδιοκτήτη του κέντρου και ζήτησαν από τον πατέρα μου να μου επιτρέψει να τραγουδάω κάποια τραγούδια τα Σαββατοκύριακα...

Περικτώ να σας πω ότι τη Δευτέρα πάντα αργούσα τις δύο πρώτες ώρες, αλλιώς υπήρχε κατανόηση, γιατί διαδόθηκε και συχνά έρχονταν και οι καθηγητές μου να με δουν! (γέλια)

Βέβαια δε θεωρώ ότι αυτή ήταν μια επαγγελματική προσπάθεια αλλιώς μια χαλαρή, ανικνευτική επαφή. Πραγματικά επαγγελματικά με το τραγούδι άρχισα να ασχολούμαι από το 1990-1991, όταν απέκτησα ένα δικό μου χώρο, το «Εμμετρο» στο Μοσχάτο. Εκεί ξεκίνησα με δύο κιθάρες και καταφέραμε να πειραματιστούμε για έξι χρόνια σε πολλή μουσικά είδη. Ήταν ένα τρομερό σχολείο, καθώς είχα την ευθύνη για το ρεπερτόριο, τους συνεργάτες, το στήσιμο της σκηνής. Παράλληλα άρχισα να ασχολούμαι και με το ρεμπέτικο.

Ποια συνεργασία σας «σημάδεψε»;

Κάθε συνεργασία είναι σημαντική. Σου προσφέρει πράγματα. Πάντα βέβαια θυμάμαι την πρώτη μου εμφάνιση. Θεωρώ ότι ο ρηθικός αυτουργός για όλα όσα έχουν συμβεί και πρόκειται να μου συμβούν είναι ο Παναγιώτης Καθαντζόπουλος. Έχω απέραντη ευγνωμοσύνη για αυτό που έκανε. Έγινε ευρύτερα γνωστή με το τραγούδι του «Με τα μάτια κλειστά» όμως νιώθω ότι είναι σαν να ήμουν κρυμμένη σε μια γωνιά, με πήρε από το χέρι, με βγαλε στην πλατεία και είπε «Καλέ, έχουμε κι αυτό το παιδάκι να παίζει στην παιδική χαρά». Είναι μάγος με τους ήχους και μου χάρισε έναν κύκλο ζωντανών εμφανίσεων με την Ευανθία Ρεμπούτσικα και την Έλλη Πασπαλά.

Έχω βέβαια δεθεί με πολλούς ανθρώπους που έχω συνεργαστεί, καθώς μοιράζεσαι μαζί τους δυσκολίες, αστάθμητες καταστάσεις, πρόβες. Υπήρξα τυχερή, γιατί γνώρισα φοβερούς ανθρώπους, δοτικούς, ταλαντούχους, φωτεινούς όπως τους Παντελή Θαλασσινό,

Γεράσιμο Ανδρέατο, Ελένη Τσαλιγοπούλου, Κώστα Μακεδόνα και άλλους πολλούς που σίγουρα ξεχνώ και νιώθω εκτεθειμένη αυτή τη στιγμή.

Σας αναφέρω τραγουδιστές που νιώθω ότι παίζουμε στο ίδιο γήπεδο. Με την Ελένη (Τσαλιγοπούλου), με τον Παντελή (Θαλασσινό) επίσης. Είναι άνθρωποι που σου στέκονται σε στιγμές.

Δηλαδή αυτή η ευγένεια που βγαίνει στη μουσική είναι αληθινή, υπάρχει;

Ναι, υπάρχει! Μπορεί συχνά να προσπαθούν να περάσει η άποψη ότι υπάρχει ανταγωνισμός μεταξύ μας και «μαχαιρώματα». Θέλω όμως να σας πω ότι υπάρχει και ευγένεια στις σχέσεις μας πίσω από τα φώτα. Ο καθένας μας άληθιστα έχει την ατομική ευθύνη. Δεν πρέπει να αναπαράγεται η ανταγωνιστικότητα, γιατί τότε όλα είναι μίζερα, ομιχλώδη. Πιστεύω ότι η ιδιότητα χρωματίζεται από την οντότητα. Πρώτα είσαι άνθρωπος που έχεις πάει σχολείο, που έχεις ζήσει μαζί με άλλους ανθρώπους και μετά γίνεσαι στιχουργός ή τραγουδιστής. Δεν μπορεί να ξεφύγεις από την οντότητά σου, θα φανερώ, τι σε χαρακτηρίζει.

Σήμερα βλέπουμε πολλούς νέους να συμμετέχουν σε εκπομπές (τύπου X - Factor) προκειμένου να γίνουν γνωστοί. Θα συμμετείχατε εσείς σε κάτι τέτοιο;

Αν ήμουν 18 ετών και δεν μπορούσα με κανέναν άλλο τρόπο, νομίζω ότι η νιότη πιθανόν να με έσπρωχνε να το κυνηγήσω. Με το μυαλό που έχω σήμερα όμως διαφωνώ κάθετα με αυτήν την λογική. Φυσικά δε θέλω να κατηγορήσω τα παιδιά. Θεωρώ ότι συγκεκριμένα κέντρα συμπεριόντων εκμεταλλεύονται τους νέους, γιατί τους υπόσχονται εύκολο κέρδος, γρήγορη αναγνώριση. Αυτά τα πράγματα δεν υπάρχουν, παιδιά. Τα ψαράκια δε βγαίνουν απ' τη θάλασσα να μας έρθουν στο τηγάνι! Κανείς από τους καλλιτέχνες που έμειναν στο χρόνο δεν πέτυχε γρήγορα και εύκολα. Ο, τι γίνεται εύκολα, ξηγίνεται εύκολα. Αυτό έχει αποδειχθεί και από τους πρωταγωνιστές αυτών των εκπομπών. Θα μου πείτε ότι υπάρχουν και παιδιά που βγήκαν από τις εκπομπές αυτές και κάνουν καριέρα. Ναι. Αλλά, αν τα δεις, καταλαβαίνεις γιατί έμειναν.

Οι παλιοί ερμηνευτές περνούσαν φοβερές δυσκολίες, δούλευαν σκληρά. Τίποτα δεν μας χαρίζεται. Εγώ «δουλεύω» από οκτώ χρόνων... Άκουγα συνεχώς, μάζερα τραγούδια, έφτιαχνα ρεπερτόριο, μελετούσα πολύ. Για να επανέλθω: Αν ήμουν 18 θεωρώ ότι θα το έκανα. Διαφωνώ όμως κάθετα. Γιατί εκτός από τα ψώνια που πηγαί-

νουν στα τηλεοπτικά οθόνη, υπάρχουν και παιδιά που μπορούν κάτι να δώσουν και καίγονται. Και είναι κρίμα!

Ξέρουμε ότι επιδιώξατε να κάνετε σπουδές στη μουσική.

Σκεφτόμουν πάντα τα θεωρητικά της μουσικής αλλά είχα και άλλες ιδιότητες και δεν προλάβαινα να κάνω τα πάντα, ενώ παράλληλα υπήρξαν και άσχημες συγκυρίες που με απομάκρυναν από το στόχο μου. Κατάφερα τελικά να σπουδάσω σύγχρονο τραγούδι και να ασχοληθώ με έναν καινούργιο κόσμο, θεωρία, ιστορία της μουσικής, σολφέζ, οργανογνωσία.

Πώς ζείτε, τι σας αρέσει να κάνετε; Με τι επάγγελμα νομίζετε ότι θα μπορούσατε να ασχοληθείτε αν δεν γινόσασταν τελικά τραγουδίστρια;

Διαβάζω. Πρόσφατα μάλιστα διάβασα το «Νησί» που με επηρέασε πολύ. Αγαπώ πολύ τις βόλτες και κυρίως τη συζήτηση, την παρέα. Αν δε γινόμουν τραγουδίστρια, είμαι σίγουρη ότι θα ασχολιόμουν με κάτι ανάλογο όπως θέατρο, χορό...

Είμαι τυχερή που ζω με ό,τι πραγματικά αγαπώ. Βέβαια πρέπει όλοι να έχουμε επίγνωση της πραγματικότητας. Οι καλλιτέχνες δεν είναι κάτι το εξαιρετικό, δεν μπορεί να παράδειγμα να μην υποκλιθώ στην κοινωνική προσφορά ενός χειρουργού...

Τί σημαίνει για εσάς η μουσική;

Είναι ήτρωση, ηρεμία, βιώνεις και εκφράζεις συναισθήματα που δεν μπορείς να βιώσεις και να εκφράσεις αλλιώς. Μπορεί να ακούσεις ένα τραγούδι και να το προβάλλεις στον εαυτό σου. Μπορεί το τραγούδι να αναφέρεται σε μια απώλεια και εσύ να το εισπράξεις σαν να αφορά τις δικές σου απώλειες. Όταν τραγουδώ «Τα ξένα χέρια» δεν είναι απαραίτητο να έχω ζήσει την ορφάνια. Οποιαδήποτε απώλεια έχουμε βιώσει είναι το ίδιο συναίσθημα. Όταν τραγουδάμε τα συμχνέικα τραγούδια μπορεί τώρα να μην ζούμε σε προσφυγικά και λίσση, αλλά έχουμε άλλο του τύπου λίσση, στοχασμένη...

Τι μουσική ακούτε τον ελεύθερο χρόνο σας; Μήπως μόνο λαϊκά αφού θεωρείστε λαϊκή τραγουδίστρια;

Είναι τίτλος τιμής για μένα αυτό που λέτε, αλλά δε θα μπορούσα να ξεφύγω από κάτι τέτοιο καθώς ο τρόπος που μεγάλωσα, η μουσική που άκουσα, η κοσμοθεωρία που ανέπτυξα ήταν από τη βάση της λαϊκής. Από τη στιγμή που θεωρείς ένα περιβάλλον αρμονικό παίρνεις πράγματα απ' αυτό.

Σήμερα βέβαια ακούω τα πάντα. Εθαφρά, λαϊκά, ρεμπέτικα, συμχνέικα, ροκ, τζαζ, φάντοξ.

Άλλοτε πάθι μου ήνε ότι είμαι ρεμπέτισσα, όμως δεν είμαι σοπράνο (όπως η Νίνου), έχω πιο μέτζο (μεσόφωνη) φωνή. Έχω φωνή του μικροφώνου, όπως ήθεμα, διαφορετική από τις παλιές φωνές. Να σας πω ότι παλιά τραγουδούσαν χωρίς μικρόφωνο, οπότε όλοι έπρεπε να είναι σοπράνο ή τενόροι (υψίφωνοι), για να ακούγονται. Άλλωστε αυτές οι φωνές ταίριαζαν καλύτερα με τα παραδοσιακά όργανα.

Η δική μου φωνή είναι σαν αυτές που βγήκαν μετά την καθιέρωση του μικροφώνου, όπως η φωνή της Χαρούλας. Οι φωνές αυτές αγγίζουν άλλες περιοχές. Δεν είμαι λοιπόν ρεμπέτικη φωνή. Αλλά αγαπώ το ρεμπέτικο αλλά και το συμχνέικο και το τραγούδι απ' αυτά μπορώ να τα πω, τα ήλω με πολύ σεβασμό.

Στο τέλος της καριέρας σας τι θα θέλατε να είχατε πετύχει;

Θα ήθελα να ακούω ό,τι έχω τραγουδήσει και να χαμογελάω ευχαριστημένη. Να νιώθω ικανοποιημένη, ότι δεν έχω κάνει υποχωρήσεις. Να ακούω τα τραγούδια μου και να νιώθω την ίδια γλυκιά.

Ποια μορφή έχει η επαφή με το κοινό σας;

Δεν είναι δικό μου κοινό μόνο. Πρόκειται για μια ολόκληρη διαδικασία που συντελείται σε κάθε μουσική σκηνή. Δεν βλέπω τον κόσμο απέναντι ούτε κάτω. Η σχέση με τον κόσμο είναι σχέση μοιράσματος. Οφείλω να συντελέσω να ακούσουν κάτι καλό, να τους κάνω κάποια χατίρια και να πω τραγούδια συγκεκριμένα που ζητούν. Είναι σχέση «δούναι - λαβείν» και το ήθεμα έτσι και όχι αντίθετα, γιατί πρέπει πρώτα εσύ να δίνεις και μετά θα πάρεις...

Από την άλλη πλευρά το κοινό διαισθάνεται τον καλλιτέχνη, είναι μαγικό να γινόμαστε όλοι ένα πακέτι. Το ζητούμενο είναι να ενωθούμε, να τραγουδήσουμε μαζί. Είναι μαγική η σχέση με τον κόσμο. Καμιά φορά νιώθω να υψώνομαι πάνω από το έδαφος.

Ποια είναι τα μελλοντικά σας επαγγελματικά σχέδια;

Μέχρι το Πάσχα θα κυκλοφορήσει ένα νέο cd, ακόμη δεν μπορώ να σας πω τον τίτλο, αλλά θα είναι πολυσυλλεκτικός. Θα περιέχει δημιουργίες πολλών αγαπημένων μου συνθετών.

Το «Έχω άνθρωπο» των Θωδωρή Γκόνη - Κώστα Λειβαδά είχε ευαισθησία, ανθρωπιά, απέπνεε μια κοινωνική ματιά.

Ήταν καθαρά κοινωνικό, ανθρώπινο. Πραγματικά ήταν μια πολύ σπουδαία δουλειά, η οποία έγινε με πολύ ωραίο τρόπο. Δουλέψαμε ομαδικά, live, δώσαμε παραστάσεις και μετά μπήκαμε στο studio. Όπως παλιά, όπως δούλεψε ο Ζαμπέτας για παράδειγμα.

Τί συμβουλές θα δίνετε στους επίδοξους τραγουδιστές;

Δεν πιστεύω στις συμβουλές, όμως πιστεύω ότι, αν αγαπάς κάτι πολύ και του δοθείς, τότε νομοτελειακά θα σου ανταποδώσει την προσοχή. Πιστεύω πολύ όμως στη μελέτη, κυρίως στην αγάπη και χρειάζεται και λίγο τύχη (όπως και για κάθε άλλο τομέα της ζωής μας). Σίγουρα βέβαια θα υπάρξουν και τα καλά και τα κακά, κανείς δεν μπορεί να ξεφύγει από αυτό...

Τη συνέντευξη πήραν οι μαθητές: Τόνια Ιωαννίδου (B2), Λιάνα Κεραμιδά (A4), Ανδρέας Φιλιππόπουλος (B5).

Νέο Μουσείο Ακρόπολης

«Η Ελλάδα γίνεται ξανά η χώρα των θεών» έγραψε ο τύπος στις 21 Ιουνίου 2009, με την ευκαιρία των εγκαινίων του Νέου Μουσείου Ακρόπολης. Και είναι αλήθεια! Όλοι μας τις μέρες εκείνες νιώσαμε περήφανοι, γιατί επιτέλους η Ακρόπολη απέκτησε ένα μουσείο πραγματικά ανάξιο της.

Το μουσείο έχει εμβαδόν 14.000 τετραγωνικά και στεγάζει περίπου 4.000 αντικείμενα που έχουν βρεθεί πάνω στον ιερό βράχο και στους πρόποδες του, καλύπτοντας ευρύτατη χρονική περίοδο από την μυκηναϊκή έως την παλαιοχριστιανική εποχή.

Το πιο σημαντικό βήμα για την επιστροφή των μαρμάρων

Η λειτουργία του νέου Μουσείου αποτελεί ένα πολύ ισχυρό επιχείρημα για την επιστροφή των μαρμάρων από το Βρετανικό Μουσείο στην Ελλάδα. Τώρα, αντί για υπομνήματα και επικλήσεις στο συναίσθημα, έχουμε να δείξουμε κάτι χειροπιαστό, εφόσον πλέον διαθέτουμε χώρο να στεγάσουμε τα μάρμαρά μας. Το νέο μουσείο είναι το πιο ατράνταχτο επιχείρημα ότι τα ελγίνεια πρέπει να επιστρέψουν στον τόπο που δημιουργήθηκαν.

Η ιστορία του νέου μουσείου

Το παλιό μουσείο, πάνω στον βράχο, ολοκληρώθηκε το 1874 και επεκτάθηκε την δεκαετία 1950-1960. Δεν είχε όμως τη δυνατότητα έκθεσης πολλών νέων ευρημάτων που σταδιακά ανακαλύφθηκαν στον βράχο. Έτσι, ήδη από την δεκαετία 1970 - 1980 εγέρθηκε το θέμα οικοδόμησης νέου, μεγαλύτερου μουσείου. Προκηρύχθηκαν λοιπόν

δύο εθνικοί διαγωνισμοί (1976 και 1979) οι οποίοι όμως απέβησαν άκαρποι, ενώ ένας τρίτος διεθνής διαγωνισμός (1989) ακυρώθηκε το 1999, όταν ανακαλύφθηκε εκτεταμένος αρχαιολογικός χώρος στο οικόπεδο του στρατοπέδου Μακρυγιάννη που είχε επιλεγεί για να φιλοξενήσει το μουσείο.

Μόνον ο τέταρτος διεθνής διαγωνισμός πραγματοποιήθηκε τελικά. Επικράτησε το σχέδιο του Γαλλοελβετού αρχιτέκτονα Μπερνάρ Τσουμί, το οποίο προέβλεπε τη στήριξη του κτηρίου σε υπερυψωμένους πυλώνες, ώστε να διασωθεί ο υποκείμενος αρχαιολογικός χώρος. Το Μουσείο βρίσκεται στην νότια πλαγιά της Ακρόπολης σε ευθεία απόσταση 280 μέτρων από τον Παρθενώνα. Η κύρια είσοδος του κτηρίου βρίσκεται επί της οδού Διονυσίου Αρεοπαγίτου

Το κτήριο

Το δημιούργημα του Μπερνάρ Τσουμί διακρίνεται για την απλότητα των γραμμών και τη φωτεινότητά του, αν και από πολλούς έχει επικριθεί για το μεγάλο μέγεθος και τον όγκο του. Οι συλλογές του μουσείου εκτίθενται σε τρία επίπεδα, ενώ ένα τέταρτο μεσαίο επίπεδο στεγάζει τους βοηθητικούς χώρους, το εστιατόριο, το πωλητήριο και τα γραφεία. Ιδιαίτερο ενδιαφέρον από αρχιτεκτονικής άποψης παρουσιάζει η μεγάλη κλίμακα ανόδου, που παραπέμπει στην ανάβαση στον ιερό βράχο, και βέβαια η μεγάλη αίθουσα των γλυπτών του Παρθενώνα που έχει ακριβώς τον ίδιο προσανατολισμό με το ναό πάνω στον ιερό βράχο.

Αξίζει ακόμη να σημειωθεί ότι η ευρύτατη χρήση γυαλιού επιτρέπει το φυσικό φωτισμό του χώρου και δίνει στον επισκέπτη τη δυνατότητα να θαυμάσει τα μαρμάρινα γλυπτά κάτω από το φυσικό αττικό φως. Καθώς το Μουσείο έχει κτιστεί πάνω από έναν εκτενή αρχαιολογικό χώρο, το δάπεδο, εσωτερικά και εξωτερικά, είναι συχνά διαφανές, με αποτέλεσμα ο επισκέπτης να έχει οπτική επαφή με τις αρχαιότητες που βρίσκονται κάτω. Το Μουσείο διαθέτει ακόμη ένα αμφιθέατρο, θέατρο εικονικής πραγματικότητας, χώρο επισήμων και αίθουσα περιοδικών εκθέσεων.

Μια σύντομη ξενάγηση στο Μουσείο

1. Ισόγειο

Η αίθουσα των κλιτύων της Ακρόπολης

Ο επισκέπτης, αφού διασχίσει τον προθάλαμο του ισόγειου, βρίσκεται στον πρώτο εκθεσιακό χώρο. Στην ευρύχωρη αίθουσα με το κεκλιμένο γυάλινο δάπεδο παρουσιάζονται ευρήματα από τα ιερά και τον οικισμό που αναπτύχθηκε στις πλαγιές της Ακρόπολης. Οι πλαγιές αυτές ήταν η μεταβατική ζώνη ανάμεσα στην πόλη και το πιο διάσημο ιερό της. Ήταν η περιοχή όπου επίσημες και λαϊκές λατρείες, μικρά και μεγαλύτερα ιερά συνυπήρχαν με κατοικίες ιδιωτών.

2. Πρώτος όροφος

Η αίθουσα των αρχαϊκών έργων

Αρχαϊκή ονομάζεται η εποχή από τον 7ο αιώνα π.Χ. έως το τέλος των περσικών πολέμων (479 π.Χ.). Στην αίθουσα των αρχαϊκών έργων, ο επισκέπτης για πρώτη φορά μπορεί να θαυμάσει τα εκθέματα από όλες τις πλευρές καθώς στέκονται ελεύθερα στο χώρο. Οι συνθήκες του σταδιακά μεταβαλλόμενου φυσικού φωτός, του δίνουν τη δυνατότητα να ανακαλύψει τις λεπτές ποιοτικές διαφοροποιήσεις των γλυπτών και να προσεγγίσει πραγματικά την υψηλή τέχνη που τα δημιούργησε.

Πολύ σημαντικά είναι τα γλυπτά από το αέτωμα του Εκατόμπεδου, του αρχαϊκού ναού της Αθηνάς στην Ακρόπολη. Στη νότια πλευρά της αίθουσας, ο πλούτος και η ποιικιλία των γλυπτών, στα οποία συμπεριλαμβάνονται Κούροι, Κόρες, Ιππείς, κ.ά., προσφέρουν μια εκπληκτική και πάρα πολύ πιστή, όπως λέει ο διευθυντής του μουσείου κ. Παντερμαλής, εικόνα της Ακρόπολης κατά την αρχαϊκή περίοδο. Καταπληκτικά είναι επίσης τα έργα του λεγόμενου «αυστηρού» ρυθμού, που εισάγουν τον επισκέπτη στην κλασική εποχή.

3. Τρίτος όροφος

Η αίθουσα του Παρθενώνα

Εδώ εκτίθενται αρχαίες επιγραφές, που περιέχουν λεπτομέρειες για τις δαπάνες της κατασκευής του Παρθενώνα. Μέσα από αυτές μπορεί κανείς να αντλήσει πολύτιμες πληροφορίες για τον τρόπο λειτουργίας των δημοκρατικών θεσμών της πόλης κατά τον 5ο αιώνα π.Χ.

Η ενσωμάτωση της ζωφόρου του Παρθενώνα στον ορθογώνιο πυρήνα του Μουσείου, ο οποίος έχει τις ίδιες δια-

στάσεις με το σηκό του αρχαίου ναού, η ανάπτυξη των μορφών και των δύο αετωμάτων του ναού και η συνένωση των πρωτότυπων γλυπτών με τα αντίγραφα εκείνων που βρίσκονται σε μουσεία του εξωτερικού, επιτρέπει στον επισκέπτη να θαυμάσει το γλυπτό διάκοσμο του Παρθενώνα. Τα αντίγραφα (που είναι διαφορετικά χρωματισμένα) κάνουν ιδιαίτερα αισθητή την απουσία των πρωτοτύπων και τονίζουν ακόμα περισσότερο το δίκαιο του ελληνικού αιτήματος για την επιστροφή τους.

Οι Καρυάτιδες

Μετά την αίθουσα του Παρθενώνα κατεβαίνουμε και πάλι στον πρώτο όροφο. Εδώ μπορούμε να δούμε γλυπτά από άλλους ναούς και οικοδομήματα του ιερού βράχου (Προπύλαια, Ερέχθειο, Ναός Αθηνάς Νίκης) και βέβαια τις περιφημες Καρυάτιδες του Ερεχθείου, οι οποίες είναι ορατές για πρώτη φορά από όλες τους τις πλευρές.

Μαρία Νιάρου (Α6)

Παναγιώτης Βασιλόπουλος

«Αν δουλέψεις σκληρά, όλα γίνονται!»

Ο Παναγιώτης Βασιλόπουλος θεωρείται ένας από τους πιο ολοκληρωμένους σύγχρονους Έλληνες μπασκετμπολίστες. Διαθέτει πλούσιο βιογραφικό με σημαντικές διακρίσεις κυρίως σε επίπεδο εθνικών ομάδων. Αποτελεί βασικό στέλεχος του Ολυμπιακού και της εθνικής ομάδας μπάσκετ ανδρών.

Μας έκανε θετικότερη εντύπωση η απλότητα, η ζεστασιά και το χαμόγελο με το οποίο μας υποδέχθηκε, καθώς και η υπομονή του για να πραγματοποιηθεί αυτή η συνέντευξη.

Τον ευχαριστούμε και του ευχόμαστε να είναι πάντα υγιής και να έχει επιτυχίες σε προσωπικό και αθλητικό επίπεδο.

Πώς ξεκίνησες το μπάσκετ;

Από τύχη καταρχήν και από περιέργεια, πώς είναι να παίζεις σε ένα κλειστό γήπεδο, να πατάς ένα παρκέ. Γιατί συνήθιζα να παίζω σε ανοιχτά γήπεδα με τσιμέντο ή χώμα και ήθελα να δω πώς είναι να παίζεις σε ένα κλειστό γήπεδο μπάσκετ. Το παιδικό μου όνειρο ήταν να γίνω 17 χρονών, να βγάλω δεξίτιο και να παίζω στην τοπική ποδοσφαιρική ομάδα του χωριού μου.

Ποιο ήταν το πρότυπό σου;

Ως παίκτη θαύμαζα πολύ τον Στοργιάκοβιτς και ήμουν πολύ τυχερός που τον είχα συμπαίκτη στον ΠΑΟΚ. Πρότυπό μου όμως, ως παίκτης και άνθρωπος, ήταν ο Φραγκίσκος Αθβέρτης. Ποια ήταν η καλύτερη και ποια η χειρότερη στιγμή της καριέρας σου;

Για κάθε αθλητή η καλύτερη στιγμή είναι σίγουρα, όταν παίρνει κάποιο τίτλο. Με αυτόν τον τρόπο ανταμείβεται για την κούραση που πέρασε ολόκληρη τη χρονιά. Όταν σηκώνεις ένα κύπελλο τότε νιώθεις ευτυχισμένος, επειδή γεύεσαι τους καρπούς των κόπων σου όλης της χρονιάς.

Χειρότερη στιγμή είναι ο τραυματισμός μου. Κακά τα ψέματα, όταν έχεις κάποιο τραυματισμό και μένεις εκτός αγώνων και προπονήσεων, είναι πραγματικά ό,τι χειρότερο μπορεί να συμβεί σε κάποιον αθλητή. Τότε καταθαβαίνεις την εσωτερική σου δύναμη, αυτήν που επιστρατεύεις για να ξεπεράσεις τον τραυματισμό. Αν δουλέψεις σκληρά, όλα γίνονται!

Ποιες είναι οι προσωπικές σου φιλοδοξίες;

Το όνειρό μου είναι να αγωνιστώ στο NBA. Φέτος το καλοκαίρι πήγαμε με τον Ολυμπιακό να παίξουμε φιλικά παιχνίδια στην Αμερική. Για μένα αυτή ήταν μια καταπληκτική εμπειρία. Πώς βλέπεις την Εθνική στο μουντομπάσκετ της Κωνσταντινούπολης το καλοκαίρι;

Πρώτα πρώτα ελπίζω και εύχομαι να ακοιουθήσω κι εγώ την ομάδα το καλοκαίρι, γιατί η περσινή χρονιά ήταν πολύ δύσκολη για μένα, λόγω του τραυματισμού μου. Όσον αφορά το τουρνουά όλοι οι παίκτες θα δώσουν τον καλύτερό τους εαυτό και αυτό το κάνει πιο δύσκολο και πιο ανταγωνιστικό. Η Εθνική μας έχει αποδειξει ότι μπορεί να ανταπεξέλθει σε όλες τις δυσκολίες και έχει τα φόντα να κατακτήσει ένα μετάλλιο.

Τι θυμάσαι από τα μαθητικά σου χρόνια;

Θυμάμαι ότι ήταν αρκετά δύσκολα, επειδή το σπίτι μου ήταν πολύ μακριά από το σχολείο και έπρεπε να ξυπνάω πολύ νωρίς κάθε πρωί για να είμαι στην ώρα μου στο σχολείο. Διάβαζα κάθε μέρα μέχρι πολύ αργά το βράδυ, γιατί του είχα πάρει εγωιστικά και δεν ήθελα να αποτύχω στις εξετάσεις.

Ποιο μήνυμα θα έστελνες στους μαθητές του σχολείου μας; Στη σημερινή εποχή τα πράγματα για τους μαθητές είναι πολύ δύσκολα, γιατί τους αναγκάζουν να πάρουν πολύ σημαντικές αποφάσεις για τη ζωή τους σε τόσο μικρή ηλικία. Τους εύχομαι πάντως καλή επιτυχία σε ό,τι κάνουν και να πραγματοποιηθούν όλοι οι στόχοι τους.

Τη συνέντευξη πήραν οι μαθητές του Γ2: Νίκος Καμπούρης, Παναγιώτης Μαθεβίτης, Μανόλης Κουκουβίδης και Τίμος Λουκάκης

Ο «ΤΟΡΟ» της Εθνικής μιλά στις «Αναζητήσεις»

Κατεχοχίν αντιδημοσιογραφικός τύπος αθλητή, ο Βασίλης Τοροσίδης προσφέρθηκε να μας δώσει αυτή τη συνέντευξη, δείχνοντας ότι επιλέγει ένα μαθητικό περιοδικό με μεγαλύτερη προθυμία απ' ό,τι ένα αθλητικό έντυπο. Βασικότατο στέλεχος του Ολυμπιακού και της Εθνικής, ο Βασίλης Τοροσίδης, είναι «μήλον της έριδος» για πολλές μεγάλες ευρωπαϊκές ομάδες. Τον συναντήσαμε μετά την πρωινή του προπόνηση στις εγκαταστάσεις του Ρέντη και εκείνος, χωρίς κανένα ίχνος βεντετισμού και παρά το γεγονός ότι ήταν πολύ κουρασμένος, δέχτηκε να μιλήσει στο περιοδικό μας και να απαντήσει σε όλες τις ερωτήσεις μας.

Από πού ξεκίνησες την καριέρα σου και πώς αυτό σε βοήθησε να προχωρήσεις;

Ξεκίνησα από μια ακαδημία στη Ξάνθη όταν ήμουν 7-8 χρονών, μετά πήγα για δύο χρόνια στο χωριό μου, στη συνέχεια μπήκα στην δεύτερη ομάδα της Ξάνθης και μετά πάει λέγοντας... Πιστεύω ότι έπαιξε σημαντικό ρόλο και η τύχη. Ετυχε να παίζω ποδόσφαιρο και να κάνω το χόμπι μου επάγγελμα.

Πώς ήταν τα μαθητικά σου χρόνια;

Δεν είμαι και το τέλειο παράδειγμα, δεν ήμουν και ο καλύτερος μαθητής, αλλά φρόντιζα να περνάω τις τάξεις.

Είναι δύσκολο να συνδυάζεις τα μαθήματα με τον αθλητισμό;

Δεν είναι, αλλά δεν το ήθελα. Υπάρχουν άνθρωποι που τα έχουν καταφέρει.

Ήταν όνειρό σου να έρθεις στον Ολυμπιακό;

Ε, εντάξει, είναι το όνειρο κάθε αθλητή. Ιδιαίτερα στον Ολυμπιακό που είναι μια ομάδα που παίρνει πρωταθλήματα και πολλά τρόπαια, είναι και το Champions League...

Τι θα έλεγες σε ένα παιδί που τώρα παίζει σε ένα τοπικό πρωτάθλημα, θα του έλεγες να συνεχίσει;

Θα του έλεγα να κάνει υπομονή και να δουλέψει. Το να του πω εγώ να γίνει ποδοσφαιριστής δεν ήξει κάτι. Μπορεί με υπομονή και δουλειά κάποια στιγμή να γίνει ποδοσφαιριστής, αλλά δεν είναι πάντα σίγουρο ότι θα κάνει επιτυχία, δεν έχει μόνο αυτό σημασία.

Θα το προτείνετε στα παιδιά σας;

Είμαι μικρός ακόμα να σκέφτομαι για τα παιδιά μου, αλλά αν είναι κάποια στιγμή θα επιλέξουν αυτά που θέλουν. Γενικά όλα τα παιδιά... Άμα δεν το έχουν, όσο και να πείσεις...

Το Champions League είναι μια ιδιαίτερη εμπειρία;

Είναι μια γιορτή του ποδοσφαίρου. Είναι εντελώς διαφορετικό το πρωτάθλημα από το Champions League. Για μένα ήταν μια καταπληκτική εμπειρία και ελπίζω να συμμετέχω σε αυτή τη διοργάνωση κάθε χρόνο.

Πώς θα έβλεπες μια ενδεχόμενη μετεγγραφή σου σε ομάδα του εξωτερικού;

Κάποια στιγμή –το έχω ξαναπεί– θα μου άρεσε να πάω στο εξωτερικό και να δοκιμάσω. Δε μου έχει γίνει βέβαια έμμονη ιδέα, αλλά κάποια στιγμή θα το ήθελα. Αλλά θα ήθελα να πάω μόνο σε κάποια μεγάλη ομάδα. Να φύγω μόνο και μόνο για να πάω στο εξωτερικό δε θα το έκανα!

Προτιμάς τον Ολυμπιακό δηλαδή;

Δε φεύγεις από τον Ολυμπιακό, για να πας σε κάποια ξένη, μικρότερη ομάδα που παλεύει για τη σωτηρία της. Προσπαθείς να πας σε μια καλή ομάδα. Αν αυτό δε γίνεται, καλύτερα να μείνεις στον Ολυμπιακό.

Το καλοκαίρι έχουμε Mundial. Τι θα είχες να πεις γι' αυτό;

Ελπίζω να είμαι ένας από τους βασικούς παίκτες της Εθνικής. Θεωρώ τον εαυτό μου πολύ τυχερό που θα πάρω μέρος στην κορυφαία ποδοσφαιρική διοργάνωση στον κόσμο. Δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι υπάρχουν μεγάλοι ποδοσφαιριστές που δε γυέπτηκαν ποτέ τη χαρά της συμμετοχής σε αυτή τη γιορτή του ποδοσφαίρου. Εγώ το μόνο που θέλω είναι να είμαι υγιής μέχρι το καλοκαίρι, για να τα δώσω όλη!

Συνήθως δε δίνεις συνεντεύξεις στα μέσα...

Είναι αλήθεια, αλλά στα παιδιά δεν μπορώ να πω όχι! Τα παιδιά, όπως εσείς, το κάνουν με καλή διάθεση, ενώ υπάρχουν πολλοί επαγγελματίες που σου παίρνουν συνέντευξη, για να βγάλουν είδηση πάση θυσία. Καταλαβαίνετε τι σημαίνει αυτό...

Τι πιστεύεις για το πρωτάθλημα;

Θα παλέψουμε μέχρι το τέλος. Ο Ολυμπιακός κάθε χρόνο είναι στην κορυφή. Υπάρχουν και χρονιές που σίγουρα ήταν καλύτερες, αλλά φέτος απ' την αρχή όλα πήγαν στραβά. Έχουμε ακόμη πέντε αγωνιστικές και θα προσπαθήσουμε.

Τι ομάδα είσαι;

Πιστεύεις ότι ο ποδοσφαιριστής που παίζει σε μια ομάδα δεν είναι οπαδός της ομάδας στην οποία αγωνίζεται; Μικρός ήμουνα Ξάνθη.

Με τι ασχολείσαι στον ελεύθερο χρόνο σου;

Συνήθως κάθομαι στο σπίτι μου ή πηγαίνω για καφέ με φίλους. Δε μου αρέσει ο κινηματογράφος... Προτιμώ να κάθομαι στο σπίτι και να παίζω «Pro» στο PlayStation ή να ασχολούμαι με τον υπολογιστή μου. Δε μου αρέσει να αναφέρομαι συνεχώς στον αθλητισμό. Μου φαίνεται βαρετό.

Πώς είναι η ζωή ενός ποδοσφαιριστή;

Όπως και η δική σας ζωή. Δεν αλλάζουν και πολλά πράγματα. Η μόνη διαφορά με έναν κοινό άνθρωπο είναι ότι ο ποδοσφαιριστής είναι γνωστός λόγω των ΜΜΕ, και επειδή είναι πολύ δημοφιλής σπορ το ποδόσφαιρο. Αυτό σημαίνει ότι δυστυχώς δεν μπορώ να είμαι πάντα ο εαυτός μου.

Ποια είναι η καλύτερη και ποια η χειρότερη στιγμή της καριέρας σου;

Υπάρχουν πολλές χαρές και λύπες στο ποδόσφαιρο. Το θέμα είναι πώς τις αντιμετωπίζεις.

Καλύτερο γκολ σου να υποθέσουμε ότι είναι το φετινό στον πρώτο γύρο εναντίον της ΑΕΚ;

Ναι, ήταν το πιο εντυπωσιακό μου γκολ. Υπάρχουν βέβαια κι άλλα που ήταν πιο κρίσιμα, αλλά αυτό με την ΑΕΚ ήταν μάλλον το πιο θεαματικό.

Δημιουργούνται φιλίες στο ποδόσφαιρο;

Φυσικά. Εγώ, για παράδειγμα, είμαι πολύ φίλος με τον Παρασκευά τον Άντζα. Βέβαια στο ποδόσφαιρο υπάρχει και μεγάλος ανταγωνισμός. Γενικά πιστεύω ότι είναι καλύτερα να διαλέγουμε λίγους φίλους και καλούς.

Τι θα έλεγες στον κόσμο του Ολυμπιακού;

Να είναι δίπλα στην ομάδα, αν και πιστεύω ότι το κάνει. Πρέπει να έχει υπομονή. Φέτος, όπως φάνηκε, ήταν μια μεταβατική χρονιά. Ελπίζω το καλοκαίρι να αλλάξουν πολλά και οι επόμενες χρονιές να είναι επιτυχημένες, όπως οι προηγούμενες. Αν και δεν έχει τελειώσει ακόμη το πρωτάθλημα...

Μαριαλένα Κομπιάδη (B2), Ειρήνη Καθοζούμη (B2), Στέλιος Καθαντζάκης (Γ1) και Στέλιος Κουκουβιδός (B4)

ΑΡΓΥΡΗΣ ΚΑΜΠΟΥΡΗΣ

Ενας διάσημος γονέας του σχολείου μας

Η σημαία του μπασκετικού Ολυμπιακού

Από τους χρωματένιους δρόμους και τα τσιμεντένια γήπεδα στην κορυφή του Ευρωπαϊσκέτ. Τον αγαπήσαμε, γιατί ήταν το παιδί της μέσης ελληνικής οικογένειας που ενσάρκωνε το όνειρο όλων των νέων, συνδυάζοντας το ταλέντο, την εργατικότητα και το ήθος. Ακόμη και αν τη βαριά φανέλα του Συλλόγου την έχουν φορέσει αστέρες παγκόσμιας κλάσης, ο Αργύρης Καμπούρης θα είναι πάντα μέσα στις καρδιές μας.

Μεγάλωσε στην πόλη μας όπου τον έφερε σε επαφή με τον αθλητισμό ο θεός του Ν. Καντούνιας. Ξεκίνησε το μπάσκετ το 1970 και το 1978 αποκτήθηκε από τον Ολυμπιακό, με τον οποίο κατέκτησε τρία πρωταθλήματα (1993, 1994, 1995). Συμμετείχε ακόμη σε δύο τελικούς Ευρωλίγκα στο Τελ Αβίβ το 1994 και στη Σαραγόσα το 1995. Έχει 131 συμμετοχές στην Εθνική Ελλάδα και δύο ευρωπαϊκά μετάλλια: ένα χρυσό το 1987 και ένα αργυρό το 1989. Μετά το τέλος της καριέρας του εργάζεται ως υπεύθυνος των τμημάτων υποδομής του Ολυμπιακού ως τεχνικός σύμβουλος.

Ποιος σας ώθησε στα πρώτα μπασκετικά σας βήματα;

Η παρέα μου. Έτσι ξεκινούσαμε λίγο πολύ όλοι εκείνη την εποχή. Ο ένας φώναζε τον άλλο φίλο και είχαμε ένα καλό σύνολο. Έτσι πρέπει να γίνεται και σήμερα. Συνεχίζουμε, διασκεδάζουμε, ευχαριστιόμαστε τον αθλητισμό και προχωράμε για κάτι καλύτερο.

Από ποια ομάδα ξεκινήσατε την καριέρα σας;

Εγώ είμαι φουρνιά του Ολυμπιακού. Ξεκίνησα από τα παιδοσφαιρικά του Ολυμπιακού, ανδρώθηκα εκεί με πολλούς άλλους συμπαίκτες μας και ξεκινήσαμε την αθλητική μας διαδρομή.

Ποιους από τους νεαρούς συμπαίκτες σας θυμάστε;

Ο Δημήτρης Σαμπάνης, ο Βασίλης Ντακούλιας, ο Αλέξης Χριστοδούλου ήταν μια φουρνιά παικτών πολύ καλή, με έναν πολύ καλό προπονητή, το Δημήτρη Φιλίππου, που ήξερε να ξεχωρίζει τα παιδιά και μέσα από τη δουλειά ερχόταν η ανταμοιβή.

Πώς νιώσατε όταν κατακτήσατε το ευρωπαϊκό πρωτάθλημα και ειδικά τη στιγμή που εκτελούσατε τις κρίσιμες βολές;

Νομίζω ότι είναι σταθμός καριέρας του κάθε αθλητή να μπορέσει να φορέσει το εθνόσημο της Εθνικής Ελλάδος. Ήταν μεγάλη επιτυχία για εμάς να βρεθούμε σε αυτή την εθνική ομάδα με μεγάλους αθλητές και κυρίως καλά παιδιά. Η προσπάθεια ήταν συλλογική, εγώ απλά βρέθηκα εκείνη τη στιγμή στη θέση των βορών και ευστόχησα ώστε να πάρουμε το τρόπαιο τελικά. Τα συναισθήματα ήταν ανάμεικτα και λίγο δύσκολο να τα προσδιορίσουμε. Η ικανοποίηση βέβαια ήταν τεράστια.

Πιστεύετε ότι αυτός ήταν ο λόγος που εκτινάχθηκε η καριέρα σας στα ύψη;

Η καριέρα μου θεωρώ ότι εκτινάχθηκε μέσα από την πορεία του Ολυμπιακού αλλά και την εθνική ομάδα. Σίγουρα όταν κάνεις πρωτάθλημα με τον Ολυμπιακό σε βλέπουν οι άνθρωποι της εθνικής και σου δίνουν την ευκαιρία να κάνεις προπόνηση και εφόσον είσαι στις προδιαγραφές που θέτουν να σε εντάξουν στην εθνική ομάδα. Κάπως έτσι ξεκίνησε και η δική μου πορεία στον Ολυμπιακό, στη συνέχεια είδαν κάποιοι κάτι επάνω μου και βρέθηκα στην εθνική παίζοντας εκεί για 10 χρόνια.

Ποιος είναι ο δυσκολότερος αντίπαλος που αντιμετώπισατε;

Υπάρχουν πολλοί δύσκολοι παίκτες. Δυσκολότερος όμως είναι ο εαυτός σου. Να συνειδητοποιήσεις ότι πρέπει να είσαι καλά γυμνασμένος, να προσέχεις τη ζωή σου, τη διατροφή, να είσαι συνεπής στην προπόνηση. Εφόσον είσαι υγιής και ξέρεις τι πρέπει να κάνεις μέσα στο γήπεδο βαθμιαία εξελίσσεσαι σε καλό παίκτη τόσο σε ατομικό όσο και σε συλλογικό επίπεδο.

Ποια η γνώμη σας για τα τμήματα υποδομής στην Ελλάδα;

Θεωρώ ότι πρέπει να φροντίσουμε ιδιαίτερα τα τμήματα υποδομής. Είναι οι αυριανοί πρωταθλητές. Η καλύτερη προσπάθεια και η σημαντικότερη επένδυση αφορά τα παιδιά. Το βασικότερο είναι να αγαπήσουν τον αθλητισμό. Δεν θέλουμε σε μικρές κατηγορίες να τα κουράζουμε κά-

νοντας πρωταθλητισμό. Πιστεύω όμως ότι το μπάσκετ είναι πάνω στα βασικά συστήματα, με την προπόνηση βελτιώνεται ο παίκτης και στο μέλλον μπορεί να δούμε καλούς παίκτες σε μεγάλες κατηγορίες.

Πού οφείλονται οι τελευταίες επιτυχίες της εθνικής Ελλάδος;

Στην καλή πορεία των σωματείων. Υπάρχει πολύ καλό υλικό, πολύ καλοί προπονητές, καλές συνθήκες και από εκεί και πέρα είναι θέμα των αθλητών να μπορέσουν να επικεντρώσουν το μυαλό τους μέσα στην προπόνηση και έτσι θα αναδεικτούν.

Τι μέτρα πρέπει να ληφθούν για την καταπολέμηση της βίας;

Χρειάζεται μεγάλη προσπάθεια ειδικά από τις μεγάλες ομάδες. Πρέπει να καταλάβουν ότι ο αθλητισμός είναι γιορτή. Ο αθλητισμός ενώνει και είναι βασικό να το συνειδητοποιήσουν οι υπεύθυνοι των μεγάλων σωματείων. Νομίζω ότι μπορεί να καταπολεμηθεί η βία εφόσον γεμίσουν τα γήπεδα με τους νέους της χώρας μας που η συμπεριφορά τους καθορίζεται από την αγάπη τους για τον αθλητισμό.

Συμφωνείτε με το μέτρο να μη δίνονται εισιτήρια στο φιλοξενούμενο στα ντέρμπι;

Νομίζω ότι τα παιδιά έχουν ινδάλματα και πρέπει να βλέπουν όλους τους παίκτες όλων των ομάδων, γιατί αυτοί είναι οι ίδιοι που απαρτίζουν την εθνική που έχει φέρει τόσες επιτυχίες. Χρειάζεται όμως μεγάλη προσπάθεια για να το καταφέρουμε!

Πώς βλέπετε το επίπεδο του πρωταθλήματος; Υψηλότερο σε σχέση με το περσινό ή όχι;

Νομίζω ότι είναι υψηλότερο γιατί έρχονται αξιόλογοι παίκτες και από την Ευρώπη και από το NBA, όπως ο Κλέιζα και ο Τσίφιντρες που έφερε ο Ολυμπιακός. Θα δείτε ότι σιγά σιγά αυτό θα φαίνεται.

Αν σας ζητούσαμε να διαλέξετε ανάμεσα σε δύο σπαρ του ελληνικού μπάσκετ, Παπαλουκά ή Διαμαντίδη, τι θα μας απαντούσατε με το χέρι στην καρδιά;

Ο καθένας έχει γράψει τη δική του ιστορία και όλοι βρήπουμε το αστείο του ταλέντου του καθενός και τη δουλειά τους μέσα στο γήπεδο. Ειλικρινά δεν μπορώ να δείξω σε κάποιον από τους δύο ιδιαίτερη προτίμηση.

Ο παός μας λέει: «Το μήλο κάτω από τη μηλιά θα πέσει». Το μέλλον του συμμαθητή μας Νίκου Καμπούρη ήταν προδιαγεγραμμένο. Ο πατέρας του του δίδαξε όλες τις αρχές του αθλητισμού. Σήμερα ο Νίκος συμμετέχει στην εφηβική ομάδα μπάσκετ του Ολυμπιακού και στην εθνική εφήβων. Σίγουρα το μέλλον του διαγράφεται πολύ ευοίωνα.

Θάνος Παπαγεωργίου (B4), Πέτρος Χαλάς (B5)

«Πιστεύω στον πολύπλευρο καλλιτέχνη που αναζητά διαρκώς νέες συγκινήσεις»

Μουσικός, σκηνοθέτης, ηθοποιός και δάσκαλος δραματικής σχολής ο Γάκης παρά το νεαρό της ηλικίας του αποτελεί ένα από τα φαινόμενα της ελληνικής καλλιτεχνικής σκηνής. Το 2006 τιμήθηκε με το θεατρικό βραβείο Χορν. Και το σημαντικότερο είναι πως δίνει εξίσου την ίδια βαρύτητα σε όλες του τις δραστηριότητες.

Η παρουσία του στο επιτυχημένο σίριαλ «Τα Μυστικά της Εδέμ», τον σύστησε στο ευρύ κοινό (είχε προηγηθεί πριν τρεις σεζόν η παρουσία του στην «Ιωάννα της καρδιάς») όμως είναι τέτοια η δράση του 33χρονου ηθοποιού, που είναι αν μη τι άλλο άδικο να απασχολεί τα μέσα ενημέρωσης μόνο και μόνο επειδή παίζει σ' ένα επιτυχημένο σίριαλ.

Αν και νεαρός στην ηλικία, έχει καταθέσει το στίγμα του στο σύγχρονο θεατρικό τοπίο δημιουργώντας και συμμετέχοντας σε παραστάσεις που έχουν συζητηθεί και λάβει τα εύσημα από κοινό και κριτικούς. Ανήσυχος ο ίδιος, δημιουργικός και μεθοδικός, πειραματίζεται με φόρμες και ιδέες μέσα και έξω από το συμβατικό θέατρο, καταφέροντας κάθε φορά να προσφέρει ένα ιδιαίτερα ζωντανό και ενδιαφέρον αποτέλεσμα. Η μηλιά του είναι διεισδυτική, σύγχρονη, με φαντασία και ουσία, γι' αυτό και έχει καταφέρει εδώ και καιρό να δημιουργήσει ένα κοινό που τον ακολουθεί φανατικά και το οποίο συνεχώς διευρύνεται.

Τον συναντήσαμε στο θέατρο Λόγου και Τέχνης, όπου παίζεται το έργο «Διχοτομημένος Υποκόμης» σε σκηνοθεσία και μουσική δική του.

Στη συνομιλία μας συμμετείχε και η νέα ηθοποιός Αγγελίνα Παρασκευαΐδη.

Θα θέλαμε να μας πείτε πώς ήταν η παιδική σας ηλικία. Έχετε κάποια έντονη ανάμνηση που θυμάστε;

Γενικά νομίζω ότι είχα ευτυχημένα παιδικά χρόνια. Λένε ότι για να κάνεις θέατρο πρέπει να σου έχει συμβεί μια μεγάλη πηληγή. Δεν θα το έλεγα όμως για τη δική μου περίπτωση. Δεν νιώθω ότι μου έχει συμβεί κάτι δυσάρεστο, αντίθετα είχα δύο γονείς αξιοπάρετους, δυο γιαγιάδες και δυο παππούδες εξαιρετικούς και μια καλή αδελφή. Είμαι πολύ παιδί του μπαμπά και της μαμάς, πιστεύω πολύ σ' αυτούς γιατί και οι ίδιοι μου έδειξαν πολλή εμπιστοσύνη. Θυμάμαι έντονα τα καλοκαίρια στην Ικαρία (τόπο καταγωγής της μητέρας μου). Έχω κάνει τις γνωστές χαζομάρες, κιθάρες στο λιμάνι κλπ. Πηγαίναμε πολλή εκδρομές με τα πόδια, περπατούσαμε από παλιά μονοπάτια στα βουνά του νησιού. Είχα μια ιδιαίτερη σχέση με τη γιαγιά μου Αντιγόνη, η οποία ήξερε πάρα πολύ καλά Αρχαία Ελληνικά και έστρωσε και εμένα. Έτσι προέκυψε το Ιστορικό - Αρχαιολογικό...

Άρα αφορμή για τις σπουδές σας στο Πανεπιστήμιο είναι η γιαγιά σας...

Μέχρι την Α' Λυκείου ήμουν κακός μαθητής και αργότερα απλά επέλεξα μια κατεύθυνση που δεν είχε Μαθηματικά, Φυσικοχημεία. Το ίδιο καλοκαίρι μου έκανε κάποια μαθήματα η γιαγιά μου στο νησί και μπήκα με φόρα στη Β' και Γ' Λυκείου. Κάπως έτσι συνέβη η γιαγιά. Γενικά οι παππούδες (τους οποίους έχω χάσει πλέον) και οι γιαγιάδες είχαν ένα καταπληκτικό χάρισμα μεταδοτικότητας και προσήλωσης στο τι ακριβώς είσαι. Αυτό είναι το σημαντικότερο και για έναν εκπαιδευτικό. Να βρίσκει το κλειδί για να ξεκλειδώσει τη δική

σου ψυχή. Αυτό είναι μια ξεχωριστή τέχνη...

Πώς μπήκε η μουσική στη ζωή σας;

Υπήρχε μια ξεχασμένη κιθάρα στο σπίτι και άρχισα να παίζω. Οι γονείς μου είδαν ότι έπαιζα σε σωστά περίπου διαστήματα και έτσι με έγραψαν στο Ωδείο. Αρχικά τα παράτησα, αλλά μετά από τρία χρόνια αποφάσισα να συνεχίσω (ήμουν πια στην Α' Λυκείου) μέχρι που απέκτησα το σχετικό πτυχίο.

Παρούσα στη συνάντησή μας η Αγγελίνα Παρασκευαΐδη. Ο τρόπος που κοιτά τον Κώστα, είναι αυτός του μαθητή που θαυμάζει το δάσκαλο. Που περιμένει να διδαχθεί από εκείνον. Και είναι φανερό πως έχει μεγάλη δίψα για να μάθει και να δικαιώσει τις προσδοκίες του νεαρού σκηνοθέτη, ο οποίος είναι ξεκάθαρο ότι την πιστεύει πολύ.

Αγγελίνα, τί εστί Κώστας Γάκης;

Αισθάνομαι καλλιτεχνικό του παιδί και δεν μπορώ να μιλήσω για τον Κώστα. Όμως ό,τι πράττω καλλιτεχνικά είναι δικές του υποδείξεις καθώς εκτός από πολύ καλό ηθοποιό και μουσικό είναι και πολύ καλός δάσκαλος.

Συνδυάζετε τις σπουδές σας στο Πανεπιστήμιο με τις καλλιτεχνικές σας δραστηριότητες;

Τελειώνοντας μια καθηγητική σχολή (Ιστορικό - Αρχαιολογικό) με ενδιέφερε πολύ να κρατήσω στη ζωή μου την παιδαγωγική ιδιότητα.

Αυτό το έχω καταφέρει είτε διδάσκω στη δραματική σχολή (θεωρώ ότι απευθύνομαι σε παιδιά είτε είναι 20 είτε 35 χρόνων) είτε διδάσκω παιδιά δημοτικού. Όλοι πρέπει να ξανακαθίσουν ουσιαστικά στα θρανία για να μάθουν. Το ίδιο εξάλλου κάνω και εγώ τώρα που προσπαθώ να μάθω πιάνο (απομακρύνεσαι από αυθεντίες και το αίσθημα ότι τα γνωρίζεις όλα). Θεωρώ ότι αυτή η επιστροφή είναι ουσιαστικότερη τόσο για εμένα τον ίδιο όσο και για το άτομο που έχω απέναντί μου και προσπαθώ να του περάσω κάποια πράγματα. Έτσι αισθάνομαι και με τον Χρηστάκη (εννοεί τον Χρήστο Κοντογεώργη, απόφοιτο του σχολείου μας που φοιτούσε στη σχολή του).

Ο Χρήστος μας έχει μιλήσει με τα καλύτερα λόγια για εσάς. Μην πιστεύετε τίποτα! Είναι όλη ψέματα. Τους απεινώ με όπλα, για να λένε καλά λόγια.

Πώς προέκυψε το θέατρο;

Έγραφα μουσική για ερασιτεχνικές θεατρικές παραστάσεις με πανεπιστημιακές ομάδες, μαζί με μια παιδική μου φίλη τη Μαρία Δελή. Καθόμασταν στην άκρη της σκηνής και παίζαμε. Τότε έλεγα: Παναγία μου, δε θέλω ποτέ να γίνω ηθοποιός, βλέποντας όλο αυτό το «ψώνιο» και μια «τρέλλα» που δεν μου πάει πολύ.

Προτιμούσα τον κόσμο της μουσικής γιατί είμαι εγώ και το όργανο που παίζω συνεπώς είμαι ήρεμος. Ο ηθοποιός φέρει τη δουλειά του και στο σπίτι του. Όλη του η ζωή είναι υλικό για να βγει στην σκηνή. Συνεπώς είναι πιο ανήσυχος άνθρωπος. Ακόμη λοιπόν προβληματίζομαι αν θα κρατήσω αυτήν την ιδιότητα μέχρι το τέλος της ζωής μου. Αν δεις έναν 60αρη μουσικό και έναν 60αρη ηθοποιό, ο ηθοποιός θα κουβαλάει ένα βάρος, έναν μόχθο ζωής και συμπλέγματα που δεν έχει ο μουσικός. Από την άλλη πλευρά έχει κάνει ένα εντελώς διαφορετικό ταξίδι που θα μπορούσαμε να θεωρήσουμε ένα είδος ψυχανάλυσης, ψυχοθεραπείας... Κάτι κερδίζεις, κάτι χάνεις... Στο μουσικό το όργανο είναι έξω από τον ίδιο, ενώ στον ηθοποιό το όργανο είναι ο ίδιος... Στην υποκριτική υπάρχει ο προβοηέας, το ναι ή το όχι του κοινού, ο σκηνοθέτης, το γεγονός ότι κάθε έξι μήνες ψάχνεις για δουλειά. Πράγματα που πρέπει οπωσδήποτε να λάβει υπόψη του εκείνος που θέλει να δώσει σε αντίστοιχες σχολές. Χρει-

άζεται δηλαδή τεράστια φθορά ψυχής και τεράστιο μόχθο...

Μα και ο μουσικός δεν πρέπει να αντιμετωπίσει το άγχος της κριτικής;

Η βασική διαφορά δεν είναι η μορφή της κριτικής, αλλά ποιο είναι το όργανο.

Ο ηθοποιός εκτίθεται συνεχώς και κάθε έξι μήνες διαπραγματεύεται εκ νέου τον εαυτό του, περνά από οντισιόν ξανά, πρέπει πάλι να πείσει ένα νέο κοινό, τους κριτικούς, το «σινάφι». Είναι ιδιαίτερα δύσκολη δουλειά, τεράστιος ανταγωνισμός, ανεργία 99%.

Βέβαια έχει μεγάλη ευχαρίστηση, εμείς τουλάχιστον το ζούμε μέσω της ομάδας, έχουμε τα δικά μας πράγματα, ροκάρουμε, τρώμε «σκαμπήλια» από το κοινό, ένα παιγνίδι που μας αρέσει πάρα πολύ...

Ο άνθρωπος ακολουθεί τελικά στη ζωή του εκείνο που αν το στερηθεί δε μπορεί να ζήσει. Εσείς από όλα όσα ασχολείστε τι δεν θα μπορούσατε με τίποτα να αφήσετε;

ΑΓΓΕΛΙΝΑ: Η αλήθεια είναι ότι εγώ δυστυχώς δεν μπορώ να ζήσω χωρίς το θέατρο και λέω «δυστυχώς», γιατί θα προτιμούσα να ζω χωρίς το θέατρο.

Είναι δύσκολο, έχει πολλούς έντονες στιγμές αυτό το επάγγελμα. Ζεις δηλαδή πολύ έντονα μια περίοδο αλλιώς μετά έχεις το δικαίωμα να πεις σταματάω για λίγο, να κάνω κάτι άλλο. Δυστυχώς αυτό δεν ισχύει για μένα, από μικρό παιδί ασχολούμουν με το θέατρο, γιατί ήταν αδύνατον να ζήσω χωρίς αυτό. Για μια περίοδο της ζωής μου είχα αποφασίσει να μη βλέπω ούτε καν θεατρικές παραστάσεις (εκείνη την περίοδο σπούδαζα μαιευτική) και αυτό μου έφερνε... κατάθλιψη... Το θεωρώ λοιπόν σαν αρρώστια, ένα μικρόβιο που πρέπει να αποβάλλεις, αλλιώς δεν μπορείς να ζήσεις.

Κώστας: Εγώ πάλι έχω ένα θέμα με τις ιδιότητες. Δεν μπορώ να καταλήξω.

Ευτυχώς κάνω όλα όσα σπούδασα σε επαγγελματικό επίπεδο, λαμβάνοντας τεράστια χαρά είτε ως ηθοποιός, μουσικός, σκηνοθέτης ή δάσκαλος. Είμαι πολύ ευχαριστημένος με όλα όσα κάνω. Αν θα έπρεπε να διαλέξω ένα επάγγελμα αυτό θα ήταν η ομάδα.

Για παράδειγμα στο ιδιωτικό δημοτικό σχολείο διδάσκω μιούζικαλη, ή εδώ με τα παιδιά της παράστασης είναι μια ομάδα. Ξεκίνησα επιπλέον μια ομάδα 15 ατόμων - ηθοποιών από δραματικές σχολές που κάνουμε μουσικό θέατρο. Με το Βασίλη Μαυρογεωργίου στο «Νέο Κόσμο» στα «Λιοντάρια» είναι μια ομάδα. Συμμετέχω παράλληλα σε ένα μουσικό τρίο που πάλι λειτουργεί η ομάδα...

Προσπαθώ όσο μπορώ τη διάνοια και το συναίσθημά μου να τα βάλω σε όλα αυτά. Ένα παιγνίδι που αληθότε βγάζει καρπούς και αληθότε στερεώνει. Πάντως προσπαθώ να με αληθάξει η έννοια της ομαδικότητας. Όπως και ο γνωστός σας Χρήστος που είναι ένα παιδί με έντονη προσωπικότητα, με παράξενο κόσμο. Κάνοντας λοιπόν μάθημα μαζί του, εφόσον λειτουργούμε ως ομάδα, αλληλάξα, υπήρξε αλληλεπίδραση.

Το ίδιο το κοινό μιας παράστασης αλληλάζει. Η ευθραυστότητα μιας σχέσης μπορεί να δώσει θαύματα ή απορρίμματα. Όμως είναι σημαντική αυτή η δυναμική ούτως ή άλλως για μένα. Ίσως γιατί έχω μάθει από την οικογένειά μου στο ομαδικό πνεύμα, σε δύσκολες στιγμές όλοι βοηθούν, προτείνουν λύσεις, συμπάσχουν...

Πώς είστε σαν άνθρωπος; Προτιμάτε το ρόλο του αρχηγού ή του ενεργού μέλους;

Μικρός ήμουν κλειστός σαν στρείδι, σιγά σιγά ανοίχτηκα. Είμαι εργασιόμανής, τελειομανής. Δεν διαχωρίζω τους ρόλους

του αρχηγού ή του μέλους. Αυτό που θεωρώ ότι έχει σημασία είναι να είσαι πλούσιος σε ιδέες και σε διαθεσιμότητα.

Σημαντικό είναι να βάλουμε τους άλλους στον κόσμο μας αλλιώς και εμείς να μπορούμε στη θέση του άλλου. Θεωρώ μεγάλη τύχη ότι στη δουλειά μου βρίσκομαι με τους παιδικούς μου φίλους. Συχνά λέω ότι έχω φέρει τη παιδική μου χαρά στη δουλειά μου.

ΑΓΓΕΛΙΝΑ: Εγώ θεωρώ ότι ο Κώστας είναι εργάτης και έχει στρατιωτική πειθαρχία.

Τι θεωρείς ότι αποκόμισες από την υποκριτική τέχνη;

Η υποκριτική τέχνη συχνά απαιτεί να μην έχεις άποψη. Να είσαι ανοικτός και στο θεατή, αν δηλαδή αντιληφθείς ότι δεν αρέσει κάτι στο κοινό να αναρωτηθείς: ναι εντάξει δεν αρέσω, αλλιώς ποιος είναι ο λόγος. Τι πρέπει να αλληλάξω;

Συχνά λέω ότι η υποκριτική είναι σαν θρησκεία. Απαιτείται πίστη, μόνο τότε η παράσταση θα γίνει σοκολατένια.

Αν θεωρήσουμε ότι 15 ηθοποιοί βγάλουν μια κραυγή με συντονισμό και πάθος αυτό θα υποβάλει το κοινό να λάβει κάποια μηνύματα... Είναι μια αυταπάτη, δεν είναι ο ορθολογισμός των Μαθηματικών...

Στη Δραματική Σχολή συχνά λέω στους σπουδαστές ότι πρέπει να υποταχτείς στο δάσκαλο, να ακούσεις ό,τι σου πει. Γενικά πρέπει να ακούμε τους δασκάλους, ακόμη και αν δεν συμφωνούμε ή δεν τους κατανοούμε απόλυτα. Σίγουρα κάτι θα εισπράξουμε.

Κάτι που έχω κατανοήσει είναι ότι δεν πιστεύω απόλυτα στην έννοια της «έμπνευσης». Εγώ μόνο δύο-τρεις φορές ξύπνησα ιδρωμένος γιατί κάτι είχα «έμπνευσει».

Αντίθετα πιστεύω πολύ στη δουλειά, στην εργατικότητα και στη συνδιαλληγή μου με τους άλλους. Τα πάντα πηγάζουν από την παιδική μας ηλικία. Σημαντικό ρόλο παίζουν οι γονείς, αφού στην ουσία είναι οι άνθρωποι που μας επηρεάζουν καθοριστικά από τη γέννηση μέχρι τα 18. Όσο περισσότερο απόθεμα έχεις από την παιδική σου ηλικία, τόσο αυτό βγαίνει στην επιφάνεια και το επεκτείνεις...

Προσωπικά εγώ έχω επηρεαστεί όχι μόνο από τα βιβλία, παραμύθια, βίντεο, θέατρο που διάβασα και είδα στην παιδική μου ηλικία αλλά και από την ποίηση του Σεφέρη που λάτρευε η μητέρα μου...

Αρκετοί θεωρούν ότι η Τέχνη είναι κάτι ανώτερο. Εσείς πιστεύετε ότι οι καλλιτέχνες είναι κάτι ξεχωριστό; Λόγου α-πό ένα δάσκαλο ή από άλλα επαγγέλματα;

Θέλω να σας πω ότι δεν θεωρώ ότι οι καλλιτέχνες είναι κάτι

άνωτερο από το μέσο όρο. Δεν υπάρχει αξιολογική κλίμακα στους ανθρώπους. Ας μη ξεχνάμε ότι οι αρχαίοι Έλληνες με την λέξη «ΤΕΧΝΗ» αναφέρονταν σε επαγγελματίες γενικά είτε ήταν μαραγκός, είτε σκαπανέας, είτε μουσικός.

Τέχνη θεωρώ ότι είναι η πολύ προσωπική σου ματιά να σκαλίζεις, μεταφράζεις την πραγματικότητα. Η ετυμολογία της λέξης εξάλλου δηλώνει το «γεννώ».

Ο Μολδαβός που βάζει πλάκκια στο σπίτι μου αυτή την περίοδο σίγουρα κάνει τέχνη, αρκεί να δούμε με πόση λεπτομέρεια εργάζεται.

Δεν πρέπει να διαχωρίζουμε τους ανθρώπους. Αρκεί να συνηθιστούμε ότι δεν έχουμε όλοι οι άνθρωποι ίδιες προσλαμβάνουσες. Πρέπει να μπαίνουμε εύκολα στη θέση του άλλου. Η κοινωνία πάντως δεν δημιουργεί σχέσεις ομαδικότητας και συνεργασίας. Ο ρόλος των δασκάλων είναι σημαντικό εδω. Θεωρώ ότι οι δάσκαλοι έχουν ανοικτό πνεύμα αφού εξ ορισμού έρχονται σε σχέση με τους νέους και προσπαθούν να διδάξουν την ομαδικότητα και την ανθρωπιά.

Θεωρώ πολύ δύσκολο το επάγγελμα του εκπαιδευτικού. Δίνει παράσταση, κάνει τον κλόουν, απαιτείται φοβερή ενέργεια για να τραβήξεις την προσοχή των μαθητών.

Εγώ ήμουν τυχερός, είχα ένα σημαντικό δάσκαλο, το Λιγνάδη. Θεωρώ ότι είναι πολύ σημαντική και η προσπάθεια που γίνεται στο σχολείο σας. Παρακολουθήσα την περσινή θεατρική παράσταση, θέλοντας να απολαύσω και το Χρηστάκι και μου άρεσε που η κοινωνία έχει αγκαλιάσει τα δρώμενα εκεί.

Πιστεύετε στο εναλλακτικό θέατρο, στην εναλλακτική μουσική;

Αγγελίνα: Εγώ καθόλου. Έχουν ειπωθεί τα πάντα και κάθε κάπως διαφορετική ιδέα βαφτίζεται έτσι ή μεταμοντέρνα...

Κώστας: Εγώ θεωρώ τον εαυτό μου κλασικό. Τα θέματα δεν αλλιάζουν διαχρονικά, τα μέσα που χειρίζεται ο άνθρωπος απλά αλλιάζουν. Δεν μπορώ να διαχωρίσω το θέατρο από τη μουσική. Ας μη ξεχνάμε ότι ο Μινωτής ή η Παξινού μετρούσαν στις παραστάσεις.

Ο ηθοποιός πρέπει να μπορεί να χρησιμοποιεί τη φρεσκάδα της στιγμής, τη στιγμήαία ευκαιρία. Πρέπει να μπορεί να χρησιμοποιεί ακόμη και το σαρδάμ, να αυτοσχεδιάζει, να δημιουργεί ρόλους. Αυτό πάντως γίνεται μόνο με διάβασμα.

Να διαβάσει δοκίμια, εφημερίδες... Είναι σκληρή δουλειά.

Πιστεύετε ότι κάποιος μπορεί να έχει έμφυτη τάση για υποκριτική;

Σίγουρα υπάρχει η έννοια της φυσικής κλίσης. Όμως θεωρώ ότι τα πάντα σφυρηλατούνται. Χρειάζεται δουλειά, έρευνα, σκληρή πειθαρχία. Αν στηριχτεί κάποιος στο «έμφυτο ταλέντο του» πιστεύω ότι θα χαθεί. Είναι μυθεύματα τα περί ταλέντου. Αν είσαι φάλητσος πρέπει να καταλάβεις ότι πρέπει να κάνεις μαθήματα μουσικής για να γίνεις ηθοποιός, να κάνεις μαθήματα χορού κλπ. Είναι ρατσιστική τέχνη το θέατρο. Χάνεις δουλειές π.χ. αν έχεις κιθάρα παράπλω.

Αγγελίνα: ο ηθοποιός πλέον σήμερα είναι performer. Η εικόνα έχει μεγάλη σημασία στο σύγχρονο θέατρο, όχι πάντα με την έννοια του εντυπωσιασμού.

Κώστας: Η ζωή θα σου δείξει με τι θα ασχοληθείς. Αν όμως επενδύσεις να γίνεις κτηνίατρος, σίγουρα θα γίνεις... Τα όνειρα είναι για να τα πραγματοποιούμε.

Πόσο σε έχουν επηρεάσει οι φίλοι σου;

Δεν θα ήμουν αυτό που είμαι αν δεν είχα καλούς φίλους. Ο φίλος είναι για να σε επαινεί, να σε ψέγει, να σε υποστηρίζει έναντι τρίτων. Είμαι τυχερός που έχω καλούς φίλους όπως ο Χρήστος Παπαδόπουλος, η Μαρία Δελή, ο Βασίλης Μαυρογεωργίου, ένας φίλος μου μηχανολόγος που με βοηθά στα πρακτικά θέματα.

Ποια είναι η γνώμη σας για το πολιτικό θέατρο;

Το θέατρο είναι πολιτική τέχνη. Δεν θέλω όμως να γράφω ένα μανιφέστο, να υπογραμμίζω τον πολιτικό πυρήνα. Στο θέ-

ατρο θα περάσει οπωσδήποτε αυτό ακριβώς που είσαι. Προσπαθώ να περάσω την έννοια της αντίστασης, της αμφισβή-
τησης. Όμως το θέατρο δεν αλλιάζει τον κόσμο, απλά ιδέες προβάλλουμε, να μην καθόμαστε με σταυρωμένα χέρια για παράδειγμα.

Ποια είναι η διαφορά ανάμεσα στο θέατρο και την τηλεόραση;

Το θέατρο απαιτεί την ομαδικότητα, η τηλεόραση είναι πιο πρόχειρη δουλειά, εξασφαλίζει χρήματα, αναγνωρισιμότητα. Όμως δεν μπορούμε να παραγνωρίσουμε ότι αποκοιμίζει τη μάζα, επιβάλλει πρότυπα.

Προσωπικά εγώ έχω καλή εμπειρία από την τηλεόραση καθώς στην «Ιωάννα της καρδιάς» μείναμε 3 μήνες στη Σύμη και δεθήκαμε όλα τα παιδιά, ενώ «Στα μυστικά της Εδέμ» έχω γυρίσματα μόνο δύο φορές την εβδομάδα και όχι καθημερινά. Προσπαθώ μέσα από το ρόλο μου να αναδειχτεί και η δική μου ευθύνη, όσο μπορώ να περάσω μηνύματα, όπως για παράδειγμα να ακουστούν κάποια τραγούδια που έχω γράψει ή να φανεί η ευθύνη και του άντρα για την ανατροφή του παιδιού.

Σίγουρα προτιμώ το θέατρο. Όμως θεωρώ ότι αν σεβαστείς την τηλεόραση, θα σε σεβαστεί και εκείνη. Το άσχημο είναι ότι δεν έχουμε βιομηχανία κινηματογράφου στη χώρα μας. Αντίθετα στο θέατρο γίνονται σημαντικά πράγματα. Θα αναφέρω για παράδειγμα το θέατρο «Πορεία» όπου γίνονται σημαντικά πράγματα ή σημαντικούς ηθοποιούς που αντιτάχτηκαν στην τηλεόραση, ενώ θα μπορούσαν να είχαν υποταχτεί όπως είναι ο Χρήστος Στέργιος, ο Νίκος Καραθάνος, ο Γιάννης Νταλιάνης.

Αγγελίνα: Το άσχημο είναι ότι το θέατρο δεν έχει ακόμη αποκεντρωθεί. Εγώ για παράδειγμα που μεγάλωσα σε επαρχία (Μυτιλήνη) δεν γνώριζα ότι δικαιούμαι να δώσω εξετάσεις στο Εθνικό θέατρο. Έχω ζήσει έξω και βρήπω ότι συχνά έξω αναγνωρίζεσαι, ενώ εδώ «θάβεται».

Πείτε μας ένα πρόβλημα που εντοπίζετε στο ελληνικό θέατρο.

Το θέατρο είναι μια ακριβή τέχνη, δεν πληρώνεται (όχι με την υλική έννοια). Στο Βερολίνο για παράδειγμα μια ομάδα μπορεί να καταλάβει ένα κτίριο, το κράτος επιτηρεί τα δρώμενα και ανάλογα αν δημιουργούνται ή όχι πράγματα δίνει ή όχι επιχορηγήσεις. Δηλαδή δίνουν επιχορήγηση στους καταληψίες... εδώ μόνο κάποια ψίχουλα. Δεν είναι ένα προσωπικό παράπονο, γιατί είμαστε αγαπημένα παιδιά των κριτικών, απλά αυτή είναι η κατάσταση...

Πριν κλείσουμε τη συνέντευξη ένα παιχνίδι λέξεων και για τους δυο σας. Πείτε μας ποια είναι η πρώτη σκέψη που σας έρχεται στο άκουσμα των παρακάτω λέξεων.

Επιτυχία: Α: Δεν υπάρχει, Κ: Μανούρα

Ελευθερία: Α: Ωραία..., Κ: Μια παιδική ανάμνηση – Εγώ πάνω στο πηλοίο στη μέση του πελάγου

Συντροφικότητα: Α: Δύσκολο, Κ: Η ουσία της ζωής

Αθωότητα: Α: Παιδιά, Κ: Λιοντάρια – Να σβήνουμε τα κόμπλεξ, να αθωνόμαστε...

Ολοκλήρωση: Α: Παιδιά, Κ: Όταν μάθω να μαγειρεύω...

Θάνατος: Α: Φυσική εξέλιξη, Κ: Τι κρίμα... Μάλλον κάτι θέλει να μας πει!

Φόβος: Α: Απέραντος..., Κ: Κενό

Αναγνωρισιμότητα: Α: Δεν την έχω ζήσει, Κ: «Πατάτα»

Αναγνώριση: Α: Καλοδεχούμενη!, Κ: Να έχεις κάνει όλα τα πράγματα – Φίλοι να 'ναι μαζί σου!

Σας ευχαριστούμε για την εποικοδομητική συζήτηση.

Τη συνέντευξη πήραν οι μαθήτριες:
Δήμητρα Κοηυβά (Γ2), Άννα Δουρδούρα (Α6).
Συμμετείχαν και οι μαθητές:
Βάσω Κοτρίδου (Γ2), Νικήτας Μανδαλιός (Γ4).

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΜΠΟΥΡΑΝΤΑΣ: Καθηγητής Οικονομικού Πανεπιστημίου Αθηνών

«Τις σημαντικότερες επιλογές της ζωής μας τις κάνουμε σε μικρή ηλικία, τότε δηλαδή που δεν έχουμε ούτε δεδομένα ούτε το κατάλληλο μυαλό γι' αυτές. Σ' ένα σύστημα που δεν έχει την ευελιξία που πρέπει».

Ο Δημήτρης Μπουραντάς είναι καθηγητής Μάνατζμεντ στο Τμήμα Διοικητικής Επιστήμης και Τεχνολογίας του Οικονομικού Πανεπιστημίου Αθηνών, Διευθυντής του Μεταπτυχιακού Προγράμματος Διοίκησης Επιχειρήσεων για στελέχη και του μεταπτυχιακού προγράμματος Διοίκησης Ανθρώπινων Πόρων στο Οικονομικό Πανεπιστήμιο Αθηνών. Έχει διευθύνει μεγάλο αριθμό ερευνητικών προγραμμάτων για το μάνατζμεντ, έχει εργαστεί σε πολλές επιχειρήσεις και διεθνείς οργανισμούς και έχει γράψει πολλά βιβλία σχετικά με τη διοίκηση ανθρώπινων πόρων. Είναι ο συγγραφέας του βιβλίου ΑΟΔΕ της Γ' Λυκείου, ενώ το πρώτο του λογοτεχνικό βιβλίο «Όλα σου τα 'μαθα μα ξέχασα μια λέξη», κέρδισε το Βραβείο Αναγνώστών για το 2008. Τον συναντήσαμε στο γραφείο του στο Οικονομικό Πανεπιστήμιο και μιλήσαμε για πολλά... Στο βιβλίο σας τονίζεται η έννοια της ελευθερίας του ανθρώπου. Όμως για ποιο επίπεδο ελευθερίας επιλογών μιλάμε, όταν ζούμε σε ένα δεδομένο περιβάλλον που μας επιβάλλει συγκεκριμένους περιορισμούς;

Σε κάποιο σημείο του βιβλίου η Άννα λέει στον καθηγητή «Ζούμε σε μία έρημο». Μεταφορικά η έρημος είναι οι περιορισμοί που ανέφερες. Σίγουρα οι κοινωνικές δομές μας επιβάλλουν καταστάσεις που σχετίζονται όχι μόνο με το τι δουλειά θα κάνουμε, αλλά και με το γενικότερο τρόπο ζωής, το τι θα καταναλώνουμε κλπ.

Δεδομένων λοιπόν των περιορισμών, παρότι ζούμε σε μια έρημο, έχουμε τουλάχιστον μία διακριτική ευχέρεια. Μπορεί σίγουρα να μην μπορείς να επιβάλλεις απόλυτα το επάγγελμά με το οποίο θα ασχοληθείς, όμως το πώς θα το κάνεις το επιλέγεις εσύ. Παρά τους περιορισμούς που υπάρχουν, έχουμε τη διακριτική ευχέρεια να πράττουμε.

Δεν μπορούμε να παραγνωρίσουμε βέβαια ότι ζούμε σ' έναν κόσμο άκρως ανταγωνιστικό. Αναφέρω και στο βιβλίο μου για τη διαπλοκή, τη διαφθορά. Όμως δεν πρέπει

να είμαστε μοιρολάτρες, να σκεφτόμαστε για παράδειγμα «Αφού οι άληθοι αποφασίζουν για όλα, εγώ δεν μπορώ να αλληλέω τίποτα...». Αυτό θα έμοιαζε με φιλοσοφική αυτοκτονία!

Λίγο πολύ είμαστε αποτέλεσμα των επιλογών μας. Οι επιλογές μας δεν είναι απεριόριστες. Το άσχημο είναι ότι στα πλαίσια των επιλογών που μας εξασφαλίζει η ζωή, κάποιιο παραιτούνται. Τους πάει η ζωή και όχι αυτοί τη ζωή τους. Τους πάει η διαφήμιση και όχι οι ανάγκες τους...

Ποια ήταν η λέξη που ξέχασε να μάθει ο συγγραφέας στην Άννα; Το ήμω να πω ότι ο τίτλος του βιβλίου, μοιάζει κάπως γλυκανάλατος...

Όλοι αυτό με ρωτάνε (γέλια)... Όμως εγώ τον τίτλο τον επέλεξα με κριτήρια μάνατζμεντ. Προκαλεί την περιέργεια στον αναγνώστη, ενώ η φράση «Όλα σου τα 'μαθα» δηλώνει ότι πρόκειται για ένα διδακτικό βιβλίο και όχι λογοτεχνικό. Αυτό εξάλλου έχουν γράψει και οι κριτικοί...

Ήθελα να γράψω κάποιες σκέψεις μου που, αν είχαν τη μορφή δοκιμίου, σίγουρα θα ήταν πολύ βαρύτερες. Κανείς δεν κατέχει τις απόλυτες αλήθειες. Πάντα όλοι κάτι ξεχνάμε, κάτι μας ξεφεύγει. Συνειδητά

δεν αναφέρω τη λέξη, ώστε ο αναγνώστης να υποπτευθεί ό,τι επιθυμεί. Θα μπορούσε να είναι η λέξη «εμβουσία» με την αριστοτελική έννοια, θα μπορούσε να είναι η λέξη «στιγμή» με την έννοια ότι οφείθουμε να δίνουμε νόημα σε κάθε στιγμή της ζωής μας, θα μπορούσε να είναι η λέξη «στοίχημα» που εμπεριέχει τις έννοιες κούραση, αγανάκτηση, νίκη, αγάπη για τον εαυτό μας. Σήμερα υπάρχει η τάση να υποκαθίσταται η έννοια της αγάπης με αυτήν του καταναλωτισμού... Για εμένα προσωπικά η λέξη «στοίχημα» έχει μεγάλη σημασία. Μπορώ να πω ότι λειτούργησε ως μόντο ζωής.

Υπάρχουν αυτοβιογραφικά στοιχεία στο βιβλίο σας;

Ναι, πολλά. Εξάλλου αυτό σε διευκολύνει να γράψεις. Ο Δημήτρης είναι αθηναϊνό πρόσωπο. Οι υπόλοιποι χαρακτήρες δεν υπάρχουν ατόφιοι, αν και κάποιες πτυχές της προσωπικότητάς τους έχουν υπάρξει ή τους φέρουμε εν μέρει όλοι.

Πώς αποφασίσατε εσείς, ένας καταξιωμένος καθηγητής Πανεπιστημίου, να γράψετε ένα βιβλίο; Δεν φοβηθήκατε τη σύγκριση με τους λογοτέχνες;

Προσωπικά πιστεύω ότι απόλυτα ανιδιοτελώς δεν κάνουμε τίποτα, ακόμη και ελε-

μοσύνη. Η ιδιότητα «καθηγητής Πανεπιστημίου - καθηγητής management» δεν σημαίνει ότι πρόκειται για έναν αυστηρό τεχνοκράτη, για έναν άνθρωπο χωρίς αξίες, πάθη, ανάγκες. Πιστεύω ότι ο καθηγητής Πανεπιστημίου, ο δάσκαλος γενικότερα, έχει μια βαθύτερη αποστολή στην οποία πρέπει να ανταποκρίνεται. Πρέπει να συντελεί ώστε η γνώση να εκθλαϊκεύεται, να φτάνει στο ευρύτερο κοινό. Θεωρώ ότι κάποιες γνώσεις ψυχολογίας, ιατρικής, οικονομίας διευρύνουν την ελευθερία μας.

Θεωρείτε ότι είναι λογικό ένας άνθρωπος να έχει ένα προσωπικό όραμα και να το κυνηγάει;

Αν εγώ για παράδειγμα είχα το όραμα από μικρός να γίνω Πρόεδρος της Αμερικής ή Λάτσης, σίγουρα αυτό θα ήταν τρελό. Όμως πρέπει να έχουμε οράματα - όνειρα. Ο άνθρωπος και ιδιαίτερα ο νέος θα πρέπει να σκέπτεται πώς φαντάζεται το μέλλον του. Πώς θα ήθελε να είναι η καθημερινότητά του στα σαράντα του; Από ποιες καταστάσεις αντλεί ικανοποίηση; Όλοι μας πρέπει να οριοθετήσουμε τις αξίες που κατευθύνουν τη ζωή μας. Όλα τα υπόλοιπα που σχεδιάζουμε είναι τα μέσα που θα βοηθήσουν στην υλοποίηση των αξιών μας. Αυτό βοηθά στην αυτογνωσία, στην επιλογή επαγγέλματος... Υπάρχει ένα ρητό: «Δυστυχής είναι ο άνθρωπος που νοσταλγεί το παρελθόν και ελπίζει για το μέλλον». Εγώ στο βιβλίο μου πρόσθεσα τη λέξη ΔΙΑΡΚΩΣ, θέλοντας να τονίσω ότι πρέπει να ελπίζουμε. Όμως σίγουρα τα γεγονότα είναι καλύτερα από τα όνειρα, αθλητικά μιλώμε για παθολογικές καταστάσεις, όπως είναι η ονειροπόληση...

Σήμερα όλοι μιλούν για κρίση των αξιών. Από πού θα αντλήσει ο νέος τη δύναμη να διαμορφώσει τη ζωή του;

Αν το προσπαθήσει, μπορεί να το καταφέρει. Από πολύ μικρός γνωρίζεις ότι είσαι υποχρεωμένος να κινηθείς μέσα σε συγκεκριμένα όρια, όμως την ακριβή σου πορεία την επιλέγεις εσύ ο ίδιος. Εσύ αποφασίζεις αν θα επιλέξεις την πορεία Α, Β ή Γ. Ο νέος σήμερα θα πρέπει να έχει συνειδητοποιήσει ότι είτε φτάσει στην τριτοβάθμια εκπαίδευση είτε ασχοληθεί με μία τέχνη παντού υπάρχουν οι ίδιες ευκαιρίες. Η προσωπικότητα του καθενός θα διαφοροποιήσει τα δεδομένα και την πορεία του. Αν για παράδειγμα κάποιος επιθυμεί να γίνει καθηγητής Πανεπιστημίου, γιατί τότε θα είναι ανεξάρτητος, θα έχει κάποιο κύρος, οφείλει τότε να γνωρίζει τη διαδρομή από την οποία πρέπει να περάσει. Πρέπει να ξέρει ότι θα χρειαστούν «κότσια». Με αυτό θέλω να σας πω ότι η γνώση -η επίγνωση- είναι η δύναμη. Ο νέος πρέπει να συνειδητοποιήσει από νωρίς ότι η ζωή μας δεν είναι μονόδρομος. Αν πάρουμε ένα δρόμο και δεν καταλήξουμε κάπου, πρέπει να έχουμε έναν εναλλακτικό δρόμο...

Ως οικονομολόγος που είστε ποια θεωρείτε ότι είναι η διέξοδος για την κρίση που ακούμε σήμερα, ακόμη και για την πιθανότητα της πτώχευσης...

Το πρόβλημα είναι ότι δεν υπάρχει ανάπτυξη, παρά μόνο κατανάλωση και αυτό βέβαια συντελεί στο να μην υπάρχουν θέσεις εργα-

σίας. Σίγουρα όλοι έχουμε ευθύνη, και οι καταναλωτές και οι επιχειρηματίες, αλλά θεωρώ ότι η ευθύνη είναι ανάλογη της εξουσίας. Γι' αυτό αναφέρομαι στις ευθύνες των πολιτικών. Σίγουρα η παιδεία ή ένα βιβλίο δεν μπορεί να φέρει αλλαγές, τα ΜΜΕ είναι οι κυρίαρχοι μηχανισμοί που καθορίζουν την κοιλτούρα, όμως την κύρια ευθύνη την έχουν οι πολιτικοί. Αν σκεφτούμε ότι δεν παράγουμε τίποτα οχεδόν πια, πώς είναι δυνατόν να μην έρθει η κρίση;

Δεν πιστεύω ότι θα πέσει ο ουρανός να μας πηλακώσει, όμως θα μπορούσε να διπλάσιασει ο αριθμός των ανέργων. Συχνά ξεχνάμε ότι, όταν ακούμε π.χ. τη φράση «στην Ελλάδα υπάρχουν 100.000 άνεργοι», πίσω από κάθε άνεργο υπάρχει ένα δράμα. Δυστυχώς έχει τύχει να το βιώσω αυτό στα παιδικά μου χρόνια.

Όμως έχω ζήσει δράματα ακόμη και μέσα σ' αυτό το γραφείο. Έχει τύχει να δω πτυχιούχους της ΑΣΟΕΕ με μεταπτυχιακά να βρίσκονται σε απόγνωση, γιατί δεν μπορούν να βρουν μια οποιαδήποτε δουλειά ώστε να επιβιώσουν εκείνοι και οι άνεργοι γονείς τους. Παρόλα αυτά πιστεύω ότι η μοναδική λύση είναι η Ευρωπαϊκή Ένωση.

Ακούμε συχνά ότι αν είχαμε διατηρήσει τη δραχμή θα ήταν καλύτερη η κατάσταση, τα πράγματα θα ήταν πιο φτηνά.

Το θεωρώ επιπόλαιο να ακούγεται αυτό. Θα είχαμε κάνει ήδη αρκετές υποτιμήσεις και θα ήμασταν χειρότερα και από την Αθβανία τώρα...

Πιστεύω ότι ο ρόλος της πρώην ΕΟΚ ήταν καθοριστικός στην αναδιάρθρωση της χώρας μας. Το πρόβλημα ήταν ότι δεν απορροφήθηκαν αποτελεσματικά τα κονδύλια που εστάλησαν, υπήρξε ένας άκρατος κομματισμός που οδήγησε στην καταστροφή οικονομικούς θεσμούς όπως οι αγροτικοί συνεταιρισμοί και το γεγονός ότι δεν έχουμε καλό marketing για ορισμένα εξαγωγικά προϊόντα της ελληνικής γης, όπως για παράδειγμα το ελαιόλαδο.

Έχετε γράψει και το βιβλίο «Αρχές Οργάνωσης και Διοίκησης Επιχειρήσεων» που εξετάζεται πανελλαδικά στην τεχνολογική κατεύθυνση. Οι μαθητές διαμαρτύρονται για τον τρόπο γραφής, το θεωρούν πυκνό και δυσνόητο.

Το βιβλίο αυτό γράφηκε από μια ομάδα το 1997. Έχω ενοχές γιατί δεν είχα σκεφτεί να ρωτήσω για ποιο σκοπό γράφεται. Δεν είχε αναφερθεί ότι θα είναι ένα από αυτά που θα εξετάζονται πανελλαδικά. Έχω κάνει άπειρα υπομνήματα στο ΥΠΕΠΘ ότι θα έπρεπε να έχει ήδη ξαναγραφεί, γιατί εδώ και πολλά χρόνια θεωρείται ξεπερασμένο. Δεν ξέρω γιατί δεν γίνεται αυτό, αφού το κόστος είναι πολύ μικρό. Μην φανταστείτε ότι η συγγραφική ομάδα παίρνει κάποιο σημαντικό ποσό. Το πρόβλημα είναι πώς διδάσκεται το βιβλίο και γιατί. Πιστεύω ότι απαιτεί αυτενέργεια και κριτική σκέψη, κάτι που βέβαια δεν μπορούν να εξασφαλισουν οι καθηγητές για ένα πανελλαδικά εξεταζόμενο μάθημα. Πιστεύω ότι θα έπρεπε να διδάσκεται σε μικρότερη τάξη, ώστε να μη δημιουργούνται αυτά τα συναισθήματα δυσφορίας στους

μαθητές...

Κάποτε με είχαν καλέσει στην Κεντρική Επιτροπή Εξετάσεων, για να συμμετάσχω στην επιτροπή που επιλέγει τα θέματα των εξετάσεων. Διαπίστωση λοιπόν ότι τα θέματα ήταν τόσο τυποποιημένα, για να διορθωθούν με τον ίδιο «αντικειμενικό» βαθμό από τους βαθμοδότες, ώστε πραγματικά παραπονήθηκε το περιεχόμενο του βιβλίου μου. Εννοείται ότι δεν υπήρξε δεύτερη χρονιά για μένα...

Στόχος του βιβλίου ήταν να εκθλαϊκευτούν κάποιες βασικές γνώσεις διοίκησης και management για τον καθημερινό άνθρωπο, ώστε να βελτιωθεί ο τρόπος ζωής του. Μην σας φανεί περιεργό αλλά αυτές οι γνώσεις χρειάζονται στην καθημερινότητά μας. Κάποτε είχα δώσει μια συνέντευξη στην ΕΤ1 και η δημοσιογράφος με ρώτησε «Τελικά υπάρχει management των ερωτικών σχέσεων;» Τότε της είχα απαντήσει: αν το να μπαίνεις στη θέση του πελάτη ή το να γνωρίζεις το χαρακτήρα του είναι απαραίτητη προϋπόθεση για να του πουλήσεις ένα προϊόν, πόσο πολύ περισσότερο θα ισχύει αυτό για το σύμβολο ή το παιδί σου, ώστε να εξασφαλίσεις υγιείς -υποστηρικτικές- οικογενειακές σχέσεις;

Θα γνωρίζετε βέβαια ότι υπάρχει μια γενική απαξίωση για το Λύκειο και μπορούμε να πούμε ότι γενικότερα τα μαθήματα των λεγόμενων κοινωνικών επιστημών (Οικονομία, Δίκαιο, Κοινωνιολογία) δυσκολεύουν και δε συγκινούν τους μαθητές.

Πιστεύω ότι αυτό ισχύει για όλα ανεξαιρέτως τα μαθήματα. Όταν ο καθηγητής δεν «πουλάει» -με την καλή έννοια- το μάθημά του, δεν εξηγεί τη χρησιμότητά του, είναι λογική η αδιαφορία. Σε αυτό συντελεί ακόμη το γεγονός ότι σήμερα οι πηγές γνώσης είναι άπειρες και όχι αποκλειστικά το σχολείο. Ακόμη και εμείς οι δάσκαλοι της τριτοβάθμιας βρήπουμε την αδιαφορία στους φοιτητές ή βρήπουμε γραπτά ανορθόγραφα και χωρίς κανέναν ειρμό σκέψης.

Η λύση πιστεύω ότι είναι να **συνδεθεί η μάθηση με το βίωμα**. Συχνά μου ήλνε οι φοιτητές: «Εγώ θα γίνω λογιστής, θα ασχοληθώ με το marketing. Τι μου χρειάζονται τα Μαθηματικά;» Εκεί πρέπει ο δάσκαλος να τον πείσει ότι τα Μαθηματικά στην πραγματικότητα είναι τρόπος σκέψης, συνδυασμός σχέσεων, σχετίζεται με την οπτική του ευρύτερου κόσμου. Πώς θα φθάσουμε το όνειρο χωρίς κριτική σκέψη; Αυτό με απασχολεί συχνά στα γραπτά των φοιτητών μου. Βάζω συνήθως θέματα που απαιτούν κρίση και είναι δύσκολο να απαντήσουν. Δε με πειράζουν τόσο τα ορθογραφικά λάθη... Όμως το ξέρουμε όλοι ότι η διαδικασία μάθησης εξυπηρετεί το σύστημα των εξετάσεων και είναι χρησιμοθηρική. Πιστεύω πολύ στο active learning, στην ενεργητική μάθηση, που προϋποθέτει την ενεργό συμμετοχή των μαθητών στη μαθησιακή διαδικασία.

Ευχαριστούμε για τον πολύτιμο χρόνο σας.

*Τη συνέντευξη πήραν οι μαθήτριες του Γ5:
Αννα Μπόγρη,
Εμμανουέλλα Παρασκευά,
Τερζόγλου Αλεξάνδρα*

Μεγάλη η αγωνία για τον Έλληνα δάσκαλο Θανάση Λερούνη, που αγνοείται μετά την απαγωγή του στις 08. 09. 2009 από τους Ταλιμπάν.

Διεθνείς ισότοποι αναφέρουν ότι η πακιστανική κυβέρνηση διαπραγματεύεται την απελευθέρωσή του σε αντάλλαγμα με την απελευθέρωση ενός ηγέτη των Ταλιμπάν.

Η αγάπη και ο σεβασμός που τρέφει ο παγανιστικός λαός των Καλάς στο δάσκαλο από τα Καλάβρυτα, τους ώθησε να κατέβουν από τις ποιμενικές τους κοινότητες στην πόλη και να διαδηλώσουν, ακόμη και οι γυναίκες της φυλής, ζητώντας την απελευθέρωσή του.

«Φέρτε πίσω τον Ατανάσι μας!»

Ο 55χρονος Θανάσης Λερούνης έχει περάσει τα τελευταία 15 χρόνια της ζωής του στα βουνά των Καλάς, στο Τσιτράλ, στο βορειοανατολικό Πακιστάν. Ο Θανάσης έχει κυριολεκτικά αφιερώσει τη ζωή τους στους Καλάς. Ξεκίνησε από ένα αγνό ενδιαφέρον και συνέχισε, αθόρυβα σχεδόν, μέσα από την ομάδα «Έλληνες Εθελοντές», να τους βοηθάει με κάθε τρόπο, ώστε να διατηρήσουν την πολιτισμική τους ταυτότητα και να βελτιώσουν την ποιότητα της ζωής τους.

Το πρώτο ταξίδι που έκανε ως τουρίστας στο μακρινό Πακιστάν το 1994 έμελλε να αλλάξει για πάντα τη ζωή του. Σε μία από τις πόλεις που επισκέφθηκε, κάποιος ντόπιος τον παρότρυνε να πάει να γνωρίσει τα «εξαδέλφια του», τους Καλάς, που ζουν στο βορειοδυτικό Πακιστάν, σε μία περιοχή με υψόμετρο περίπου 2.500 μέτρα.

Η φυλή με τα πανάρχαια ήθη και έθιμα, τα μέλη της οποίας πιστεύουν ότι είναι απόγονοι των στρατιωτών του Μεγάλου Αλεξάνδρου, τον δέχτηκε με πολλή αγάπη. Όταν ρώτησε τους δημογέροντες τι θα ήθελαν από την Ελλάδα, το μόνο που του ζήτησαν ήταν ένα σχολείο. Επιστρέφοντας στην Ελλάδα, έδωσε τότε ένα αγώνα μέσω της ΟΛΜΕ και της ΔΟΕ, για να κινητοποιήσει την κοινή γνώμη, ώστε να γίνει πραγματικότητα το όνειρο αυτών των ανθρώπων. Και πέτυχε το στόχο του. Οι «Έλληνες Εθελοντές» κατασκεύασαν σχολεία, κέντρα μητρότητας, γέφυρες και άλλα έργα υποδομής.

Ο Θανάσης όλα αυτά τα χρόνια αφιερώθηκε στους ανθρώπους αυτούς. Έξι μήνες κάθε χρόνο ζει εκεί, ουσιαστικά σαν ασκητής, μια απλή ζωή ανάμεσα σε φτωχούς ανθρώπους που τον λατρεύουν.

Κατοικία του είχε γίνει το τελευταίο διάστημα το Καλασαντούρ, το Πολιτιστικό Κέντρο των Καλάς, ένα τριώροφο κτήριο κτισμένο το 2004 με χρήματα που είχε διαθέσει μέσω της Action Aid, το Υπουργείο Εξωτερικών. Στο Καλασαντούρ υπάρχει σχολείο, μουσείο ιστορίας και λαϊκής τέχνης των Καλάς, καθώς και πρόχειρο ιατρείο. Εκεί ντόπιοι δάσκαλοι επιχειρήσαν με επιτυχία να μεταφέρουν γραπτάς με λατινικούς χαρακτήρες και στη συνέχεια να διδάξουν στα παιδιά τη γλώσσα των Καλάς, η οποία απειλούνταν με εξαφάνιση, καθώς ο πληθυσμός του λαού αυτού δεν ξεπερνά τις 4.500 ψυχές.

Εκεί βοηθούσε, έχοντας γίνει πλέον κυριολεκτικά ένα με το τοπίο, ο Θανάσης Λερούνης, ο «Ατανάσι» όπως τον ξέρουν οι ντόπιοι. Από το φόβο ενόπλων ληστών, Ταλιμπάν ή συνδεομένων με την Αλ Κάιντα ισλαμιστών, οι αρχές του Πακιστάν είχαν ορίσει αστυνομική δύναμη 4-5 ανδρών να βρίσκεται μόνιμως στο χωριό. Όμως τη νύχτα της 8ης Σεπτεμβρίου 2009, μια με-

γάλη ομάδα ενόπλων εισέβαλαν στο Καλασαντούρ και άρπαξαν από το κρεβάτι τον Αθανάσι. Σκότωσαν τον ένα από τους δύο αστυνομικούς και τραυμάτισαν τον δεύτερο. Έναν ντόπιο δάσκαλο που κοιμόταν επίσης, ευτυχώς δεν τον πείραξαν. Απλώς τον έδεσαν σε μια κολώνα, για να μην ειδοποιηθεί για βοήθεια.

Ο τοπικός αστυνομικός διοικητής υποστηρίζει ότι οι άγνωστοι απαγωγείς μιλούσαν Παστούν. Φαίνεται λοιπόν ότι οι δράστες ανήκουν στους Παστούν Ταλιμπάν. Οι πακιστανικές αρχές πιστεύουν ότι ο Λερούνης έχει ήδη μεταφερθεί στη διπλανή παραμεθόρια αφγανική επαρχία του Νουρεσάν, όπου παρά την παρουσία ΝΑΤΟϊκής στρατιωτικής δύναμης, είναι πολύ έντονη η δραστηριότητα των Ταλιμπάν.

Το ελληνικό κράτος έχει κάνει διαβήματα στην πακιστανική κυβέρνηση, η οποία όμως έχει ήδη πολλά προβλήματα και δεν μπορεί να ασχοληθεί όσο πρέπει με αυτήν την υπόθεση. Εξάλλου το Πακιστάν δεν μπορεί να ελέγξει τους Ταλιμπάν. Η άποψη που επικρατεί είναι ότι πρόκειται για φανατικούς ισλαμιστές που ενοχλούνται από την παρουσία ξένων, οι οποίοι μάλιστα βοηθούν τους «άπιστους» Καλάς. Ο Θανάσης συμβολίζει την ξένη απειλή κατά του μουσουλμανικού κατεστημένου.

Για να καταλάβετε πόσο σημαντικός είναι ο δάσκαλος για τους ανθρώπους αυτούς, όλη η φυλή έχει ξεσηκωθεί. Άντρες, γυναίκες και παιδιά κάνουν διαδηλώσεις, απειλώντας με ένοπλη εξέγερση, αν ο Θανάσης δεν βρεθεί. Το γεγονός αυτό είναι πρωτοφανές για τα ήθη τους, καθώς ποτέ μέχρι σήμερα οι γυναίκες της μικρής αυτής ποιμενικής φυλής δεν είχαν κατέβει στην πόλη και μάλιστα για να διαδηλώσουν.

Πληροφορίες που έφθασαν το Φεβρουάριο του 2010 λένε ότι ο Θανάσης ζει. Είμαστε βέβαιοι ότι Θανάσης θα κερδίσει τους απαγωγείς με την ανθρωπιά και την ευγένειά του. Δε θα τον σκοτώσουν!

Νεότερες ανεπιβεβαιώτες πληροφορίες στο διαδίκτυο αναφέρουν ότι η πακιστανική κυβέρνηση - η οποία ενδιαφέρθηκε όλον αυτόν τον καιρό πολύ περισσότερο και από τις δύο ελληνικές κυβερνήσεις (;-) διαπραγματεύεται την απελευθέρωσή του με αυτήν ενός Ταλιμπάν, αλλά οι απαγωγείς απαιτούν περισσότερους. Η πακιστανική πρεσβεία δηλώνει ότι η κυβέρνηση της χώρας ξέρει πού βρίσκεται και θα στείλει ανθρώπους να τον απελευθερώσουν, όμως αυτό απαιτεί πολύ χρόνο. Και ο Θανάσης ξέρει πόσο αργά κυλά ο χρόνος στον Ινδικό Καύκασο...

Αποχαιρετισμός στην Έλλη Παππά

Έφυγε τον Οκτώβριο η Έλλη Παππά, η αγωνίστρια της ιστορικής «ομάδας της Κοκκινιάς» που εντυπωσίασε τους πάντες με τη γενναία στάση στις ιστορικές δίκες του Μπελογιάννη, το ελεύθερο πνεύμα της και τη μακρότατη συγγραφική πορεία.

Η Έλλη Παππά γεννήθηκε στη Σμύρνη το 1920 και ήταν η μικρότερη από τα πέντε παιδιά της οικογένειας, την Ηρώ, τη Δέσποινα, τη Διδώ και το Γιώργο.

Μετά τη Μικρασιατική Καταστροφή, η οικογένεια εγκαταστάθηκε στον Πειραιά (όπως έλεγε συχνά: η καταστροφή έφερε την οικογένειά μου στον Πειραιά. Την υγεία μου ανέλαβε η θάλασσα και την αγωγή μου τα αθλητάκια του Πειραιά. Όλα έδειχνα ότι η προληταριακή μου συνείδηση ήταν εξασφαλισμένη).

Τελείωσε το Γυμνάσιο της Κοκκινιάς, σπούδασε φιλοσοφία και νομικά στο Πανεπιστήμιο της Αθήνας και στη Γαλλική Ακαδημία της Αθήνας.

Εργάστηκε στην παράνομη έκδοση του Ριζοσπάστη μέχρι το 1949, οπότε άρχισε η συνεργασία της με το Νίκο Πλουμίδη και από το 1950 με το Νίκο Μπελογιάννη που έγινε σύντροφός της. Η Έλλη Παππά και ο Νίκος Μπελογιάννης συνελήφθησαν τον Δεκέμβριο του 1950 και παρέμειναν στην απομόνωση έως την πρώτη δίκη τους, το Νοέμβριο του 1951. Στη φυλακή γεννήθηκε ο γιος τους Νίκος, τον Αύγουστο του 1951. Ακολούθησε και δεύτερη δίκη τον Φεβρουάριο του 1952. Καταδικάστηκαν σε θάνατο και οι δυο. Η Έλλη δεν θανατώθηκε επειδή είχε το βρέφος.

«Φοβάστε κύριε Πλαστήρα πως θα

προσβληθεί το αίσθημα του λαού από το θάνατο μιας μητέρας και δεν φοβάστε πως θα προσβληθείτε από την αδικία της τυχόν εκτέλεσης του Μπελογιάννη, Λαζαρίδη και άλλων θυμάτων σας;» Αποφυλακίστηκε 12 χρόνια μετά την Πρωτοχρονιά του 1964, ενώ την περίοδο της δικτατορίας εξορίστηκε στη Γυάρο.

Εργάστηκε ως δημοσιογράφος στην εγκυκλοπαίδεια Χάρη Πάτση, στην εφημερίδα Μακεδονία, στο περιοδικό Γυναίκα, στις εφημερίδες Εξπρές και Έθνος. Δραστηριοποιήθηκε στη μεταπολιτευτική ΕΔΑ και στο ΚΚΕ, από το οποίο αποχώρησε οριστικά το 1992, ενώ είχε διαφωνήσει το 1968 με την εισβολή της Σοβιετικής Ένωσης στην Τσεχοσλοβακία.

Η Έλλη Ιωαννίδη της ιστορίας, η Έλλη Παππά, δημοσιογράφος και συγγραφέας, η μαχήτρια της Αριστεράς συνάντησε τον 21ο αιώνα με την ίδια συγκροτημένη σκέψη που την χαρακτήριζε και την διαφοροποιούσε από πολλούς της γενιάς της. Στόχος της ήταν η κάθαρση της μαρξιστικής σκέψης από τις σταλινικές στρεβλώσεις. Πραγματοποίησε μελέτες για την αρχαία ελληνική φιλοσοφία, όπως «ο Πλάτωνας στην εποχή μας» και η «Σπουδή στο θέμα της Ελευθερίας- η έννοια της ελευθερίας στον προσωκρατικό υλισμό» και μελέτες για τον μαρξισμό και τον ρεντινισμό, όπως ο «Μύθος και η ιδεολογία στη ρωσική επανάσταση-οδοιπορικό από το ρωσικό αγροτικό λαϊκισμό του Στάλιν» και «Ο Λένιν χωρίς ρηγοκρίσια και εκτός μαυσωθείου».

Οι μαρτυρίες της σε χειρόγραφα από τη φυλακή, διηγήματα και θεατρικά που επίσης έγραψε έγκληστη στις φυλακές Αβέρωφ πάνω από μια δεκαετία, δημοσιευμένα και αδημοσίευτα άρθρα στον παράνομο Τύπο του ΚΚΕ, στις εφημερίδες και στα περιοδικά της μεταπολίτευσης όπου εργάστηκε αναδεικνύουν το ανήσυχο πνεύμα της.

Ξανάσμιξαν Νίκος και Έλλη

Ο σύντροφός της υπήρξε μία από τις ηγετικές μορφές αντίστασης κατά των Γερμανών και μέλος της Κεντρικής Επιτροπής του ΚΚΕ. Κατά τον εμφύλιο που ακολούθησε ήταν Πολιτικός

Επίτροπος της 10ης Μεραρχίας του Δημοκρατικού Στρατού και μετά την ήττα ένας από τους τελευταίους που εγκατέλειψαν τη χώρα το 1949. Επιστρέφει το 1950 για να ξαναφτιάξει τις οργανώσεις του παράνομου τότε ΚΚΕ που είχαν διαλυθεί λόγω των συλλήψεων βασιικών στελεχών. Στις 20/12/1950 συλλαμβάνεται και δικάζεται λόγω συμμετοχής στο παράνομο τότε κόμμα και με την κατηγορία του κατάσκοπου της Σοβιετικής Ένωσης. Ένα από τα μέλη του δικαστηρίου ήταν και ο μελλοντικός δικτάτορας Γεώργιος Παπαδόπουλος. Παρά την παγκόσμια κατακραυγή το δικαστήριο τον καταδίκασε μαζί με άλλους 3 συντρόφους του σε θάνατο. Λίγο αργότερα έρχεται στη δημοσιότητα το γράμμα του ηγετικού στελέχους του ΚΚΕ Νίκου Πλουμίδη που ανέλαβε κάθε ευθύνη για την καθοδήγηση του παράνομου κόμματος. Η απόφαση όμως δεν άλλαξε και την Κυριακή 30/3/1952 στις 4:10 τη νύχτα (ημέρα και ώρα που δεν γίνονταν εκτελέσεις) οι τέσσερις μελλοθάνατοι μεταφέρθηκαν από τις φυλακές της Καλλιθέας στο Γουδί όπου και τουφεκίστηκαν. Τότε (αφού αποφεύχθηκε η πιθανότητα απονομής χάριτος) τους πέταξαν όλους μαζί σε ένα λάκκο.

Μετά από τρία χρόνια η μητέρα του τοποθέτησε τα οστά του σε οστεοφυλάκιο στο Γ' Νεκροταφείο και αργότερα εξασφάλισε τον τάφο για να τα τοποθετήσει, χωρίς να γίνει όμως κηδεία. Τελικά κηδεύτηκαν και οι δυο μαζί στις 31/10/2009. Το αρχείο της Έλλης Παππά φυλάσσεται στο ΕΛΙΑ.

**Αλέξανδρος Ξέστερνος (Γ2)
Θεοδώρα Μαρωνίτη (Γ5)**

Βερολίνο

Είκοσι χρόνια χωρίς τείχος

Ωστόσο, η διαίρεση του Βερολίνου δεν απέρρευε από την επιθυμία καταπίεσης του λαού από τους ισχυρούς. Κρίθηκε ως ένα σκληρό, μα απαραίτητο μέσο αποτροπής της ολοκληρωτικής κατάρρευσης του ανατολικογερμανικού κράτους. Παράλληλα, η ανέγερση του τείχους επιβεβαίωνε και την αντίληψη πως οι Ανατολικοί είχαν πλήρη επίγνωση της μειονεκτικής τους θέσης απέναντι στη Δύση. Επιπροσθέτως, οι περιορισμοί που είχαν τεθεί στο λαό του Ανατολικού Βερολίνου, συνέβαλαν στη δημιουργία ενός γενικότερου κλίματος δυσανεξίας και οι ελάχιστες απόπειρες πολιτών να διασχίσουν τα σύνορα, είχαν ως αποτέλεσμα να χάσουν τη ζωή τους.

Αρκετά χρόνια αργότερα, το καλοκαίρι του 1989, σημειώθηκαν μαζικές αποδράσεις στη Δυτική Γερμανία, μέσω της Ουγγαρίας. Στις 9 Νοεμβρίου της ίδιας χρονιάς, η νέα κυβέρνηση του Έγκον Κρέντς ανακοίνωσε πως σύμφωνα με ένα νέο νόμο, θα επιτρέπονταν οι μετακινήσεις στο εξωτερικό. Οι συνέπειες της ανακοίνωσης αυτής ήταν δραματικές, καθώς πλήθη ανατολικογερμανών έριξαν τμήματα του τείχους και πέρασαν στο Δυτικό Βερολίνο.

Η πτώση του τείχους σηματοδότησε τη λήξη του Ψυχρού Πολέμου και τη σταδιακή επανένωση της Γερμανίας, η οποία ολοκληρώθηκε στις 3 Οκτωβρίου του 1990. Επίσης, είχε ως άμεση συνέπεια την κατάρρευση των Κομμουνιστικών Καθεστώτων στην Ανατολική Ευρώπη και τη διάλυση της Σοβιετικής Ένωσης το 1991.

Το συμπέρασμα το οποίο εξάγεται από τα γεγονότα της περιόδου 1950-1990, είναι πως το τείχος του Βερολίνου υπήρξε ένα ιδιαίτερα αυταρχικό μέσο από την πλευρά των Ανατολικών. Ο αντίκτυπος του στη Γερμανία ειδικότερα και στην Ευρώπη γενικότερα ήταν τεράστιος και επηρέασε βαθύτατα τον σύγχρονο τρόπο σκέψης. Ευχόμαστε η φεινή επέτειος να θυμίσει στους ηγέτες του κόσμου ότι είναι πλέον καιρός, μετά από τριάντα έξι χρόνια, να πέσει και το τελευταίο τείχος της Ευρώπης και να ενοποιηθεί η τελευταία διαιρεμένη πόλη της, η μαρτυρική Λευκωσία.

**Βίκυ Τσιάκου,
Σουσιάννα Παπαναστασοπούλου (Γ3)**

Το 1989 ήταν μια χρονιά - σταθμός που σημαδεύτηκε από πολλά και σημαντικά γεγονότα της σύγχρονης ιστορίας. Όμως το γεγονός που επηρέασε όσο κανένα άλλο τη διαμόρφωση του σύγχρονου κόσμου ήταν αναμφισβήτητα η κατεδάφιση του τείχους του Βερολίνου. Το τείχος, σύμβολο της διάσπασης της Ευρώπης (αλλά και του κόσμου) σε δύο αντιμαχόμενα στρατόπεδα (το καπιταλιστικό και το κομμουνιστικό), άναψε το πράσινο φως για την ενοποίηση της Δυτικής με την Ανατολική Γερμανία και άνοιξε το δρόμο για την οριστική κατάρρευση των κομμουνιστικών καθεστώτων και τον τερματισμό του Ψυχρού Πολέμου.

Το τείχος του Βερολίνου αποτέλεσε το ισχυρότερο σύμβολο του Ψυχρού Πολέμου, ο οποίος είχε έντονο γεωπολιτικό, ιδεολογικό και οικονομικό χαρακτήρα. Η ανέγερση του τείχους πραγματοποιήθηκε στις 13 Αυγούστου του 1961 και για τα επόμενα είκοσι οκτώ χρόνια χρησίμευσε ως ένας φυσικός φραγμός που χώριζε το Δυτικό από το Ανατολικό Βερολίνο και από την υπόλοιπη Ανατολική Γερμανία.

Η ανέγερση του τείχους έλαβε χώρα μια εποχή που οι Δυτικοί και Ανατολικοί στρατιωτικοί συνασπισμοί των ΗΠΑ (το γνωστό μας ΝΑΤΟ) και της ΕΣΣΔ (το Σύμφωνο της Βαρσοβίας) αντίστοιχα, είχαν συνειδητοποιήσει ότι καμία πλευρά δεν επιθυμούσε τον πόλεμο και φοβούνταν πλέον και οι δύο το ενδεχόμενο πυρηνικής κλιμάκωσής του.

Στα τέλη της δεκαετίας του 1950, το χάσμα μεταξύ Δυτικής και Ανατολικής Γερμανίας συνεχώς επεκτεινόταν. Η δυτικογερμανική οικονομία διένυε περίοδο πρωτοφανούς ανάπτυξης, γεγονός που προκαλούσε μαζικές μεταναστεύσεις πολιτών (ιδιαίτερα νέων) από την Ανατολική Γερμανία στη Δύση. Σε μια προσπάθεια ανάσχεσης του κύματος φυγής ο σοβιετικός ηγέτης Ν. Χρουστσόφ αποφάσισε να σηκώσει το τείχος. Οι αντιδράσεις του γερμανικού λαού για τη διαίρεση της πόλης ήταν έντονες. Η Αμερική στάθηκε ανίκανη να αποτρέψει την ανέγερση του τείχους και αρκέστηκε στην προπαγανδιστική χρήση του ως επιχείρημα για τη βαρβαρότητα της Ανατολής.

Οι δύο δημιουργοί, Γκοσινί και Ουντερζό, ποζάρουν περήφανα μπροστά στα «παιδιά» τους. Το Νοέμβριο του 1967.

Χρόνια Πολλά, Αστερίξ!

σαρα για τους Γαλάτες, τα εκπληκτικά σχέδια και τα ευρηματικά σενάρια κατάφεραν να κεντρίσουν το ενδιαφέρον του εβδομαδιαίου γαλλικού περιοδικού «Pilote». Αυτή ήταν η αρχή μιας θρυλικής πορείας. Πενήντα χρόνια αργότερα, ο Αστερίξ έχει πουλήσει περισσότερα από 350 εκατ. αντίτυπα σε όλο τον κόσμο, ενώ έχουν ήδη γυριστεί έντεκα ταινίες κινουμένων σχεδίων και τρεις κινηματογραφικές. Στην Ελλάδα ο Αστερίξ πρωτοκυκλοφόρησε στα τέλη της δεκαετίας του '60. Μετά το θάνατο του Γκοσινί, ο Ουντερζό συνέχισε να γράφει μόνος του. Έπειτα προχώρησε στην πώληση του 60% των μετοχών του Αστερίξ και κατηγορήθηκε πως με αυτή του την πράξη άνοιξε τις πύλες του γαλατικού χωριού διάπλατα στις ρωμαϊκές λεγεώνες.

Παρόλα αυτά ο Αστερίξ και ο Οβελίξ κέρδισαν επάξια κεντρική θέση και στη δική μας καρδιά. Τους ευχόμαστε λοιπόν να συνεχίσουν την επιτυχία τους, ώστε να τους γνωρίσουν και οι επόμενες γενιές.

**Μαρία Κουτουλάκου, Έλενα
Ιωσηφόγλου (B2)**

Πενήντα κεράκια έσβησε φέτος τον Οκτώβριο ο αγαπημένος μας ήρωας από το ομώνυμο κόμικ. Ο πενήνταρης πλέον Αστερίξ παραμένει ένας από τους πιο αγαπημένους χάρτινους ήρωες όλων των εποχών. Αυτός με τον Οβελίξ, τον Ιντεφιξ και τους άλλους Γαλάτες κατάφεραν, με τη βοήθεια ενός μαγικού φίλτρου που παρασκεύαζε ο δρυϊδης Πανοραμίξ, να νικούν τους Ρωμαίους και να εξοργίζουν τον ανίκητο Καίσαρα. Με τη βοήθεια του φίλτρου, οι Γαλάτες αποκτούσαν υπερφυσική δύναμη, με αποτέλεσμα να είναι ανίκητοι και το χωριό τους να είναι το μόνο ανεξάρτητο από τους Ρωμαίους χωριό σε ολόκληρη την Ευρώπη.

Ας πάρουμε όμως τα πράγματα από την αρχή. Πενήντα ακριβώς χρόνια πριν, ο Ρενέ Γκοσινί (σενάριο) και ο Αλμπέρ Ουντερζό (σκέτς) συνέλαβαν για πρώτη φορά την ιδέα ενός ήρωα διαφορετικού από τους καθιερωμένους υπερήρωες της αμερικανικής σχολής κόμικ (Σπάιντερμαν, Σούπερμαν, Κάπτεν Αμέρικα κ.ά.). Τότε γεννήθηκε ο μικροσκοπικός αλλά πανέξυμνος Αστερίξ, που έδωσε το όνομά του στο αντίστοιχο κόμικ. Θα ήταν α-

δύνατη όμως η επιτυχία του Αστερίξ χωρίς τον Οβελίξ. Ο γιγαντόσωμος αλλά αφελής Οβελίξ, προικισμένος με υπερφυσική δύναμη, την οποία απέκτησε μικρός όταν έπεσε μέσα στη χύτρα με το μαγικό φίλτρο, ήταν η αντίθεση πάνω στην οποία στηρίχτηκε το κωμικό ζευγάρι. Λίγο αργότερα, και μετά από επιμονή του Ουντερζό, ο Γκοσινί δημιούργησε και τον Ιντεφιξ (idée fixe = έμμονη ιδέα), ένα μικρόσωμο πανέξυμνο σκυλάκι που ακολουθούσε τους δύο φίλους παντού και πάντα.

Θέλοντας λοιπόν να δημιουργήσουν ένα καθαυτό γαλλικό κόμικ, για να αντισταθούν στην αμερικανική βιομηχανία που κυριαρχούσε στον κόσμο, οι Γκοσινί - Ουντερζό κατάφεραν να εκφράσουν τον πατριωτισμό των Γάλλων (τους οποίους συμβόλιζαν οι ανυπότακτοι Γαλάτες) σε αντίθεση με τους Αμερικανούς (τους οποίους αντιπροσωπεύουν οι ρωμαϊκές λεγεώνες και ο Καίσαρας). Έτσι εξηγείται η πρωτοφανής επιτυχία του κόμικ στη Γαλλία και στην υπόλοιπη Ευρώπη.

Η ανεπανόληπτη ατάκα «Είναι τρελοί αυτοί οι Ρωμαίοι», που παραπέμπει σε μια ιστορική φράση του Καί-

Φοβού τους Αμερικανούς και δώρα φέροντας

Ένα πρωτοφανές σκηνικό εκμετάλλευσης έχει στηθεί στις πλάτες Αιτής, ενώ όλοι διατείνονται ότι προτεραιότητα είναι η αποστολή βοήθειας στην πολύπαθη χώρα!

Περισσότεροι από 100.000 είναι τελικά οι νεκροί από το σεισμό. Η κινητοποίηση της παγκόσμιας κοινότητας υπήρξε άμεση, αφού η πλειονότητα των κρατών απέστειλε είτε ανθρώπινο δυναμικό είτε εφόδια, για να στηρίξει την ολοσχερώς κατεστραμμένη χώρα. Όμως τα πράγματα δεν είναι τόσο απλά όσο φαίνονται...

Ανεξαρτησία τέλος για την Αιτή

Το μεγαλύτερο θύμα του σεισμού είναι η ανεξαρτησία της χώρας. Γιατί δυστυχώς υπάρχουν καλοθελητές που εκμεταλλεύονται τον ανθρώπινο πόνο, για να εξυπηρετήσουν το συμφέρον τους. Το πρόβλημα γι' αυτούς δεν είναι η ανακούφιση των πληγέντων, αλλά ποιος θα κερδίσει περισσότερα από την ανοικοδόμηση της χώρας και την κατασκευή των κατεστραμμένων υποδομών της.

Τα παραπάνω ισχύουν σε μεγάλο βαθμό για τις ΗΠΑ αλλά και για άλλες χώρες (Γαλλία, Βραζιλία), που ακολουθούν το «φωτεινό» παράδειγμά τους. Οσο σημαντική κι αν είναι η βοήθεια που μοιράζουν οι αμερικανοί στρατιώτες, αυτό δεν ακυρώνει το γεγονός ότι η Αμερική έστειλε στρατιώτες και όχι νοσηλευτές ή διασώστες. Εντύπωση προκαλεί ο αριθμός αυτών των στρατιωτικών μονάδων, που αποστολή τους υποτίθεται ότι είναι η επιβολή της τάξης. Ο αριθμός τους ανέρχεται σε 13.000 (!) άνδρες το λιγότερο, με αποτέλεσμα ο πρόεδρος της Βενεζουέλας Ούγκο Τσάβες να κατηγορεί ανοιχτά τις ΗΠΑ ότι σκοπός τους είναι να καταλάβουν την Αιτή.

Το κατά πόσον η «ανθρωπιστική» βοήθεια των ΗΠΑ είναι πραγματικά ανθρωπιστική, δεν αμφισβητείται μόνο από τους πολιτικούς τους αντιπάλους. Τα δώδεκα στρατιωτικά ελικόπτερα που προσεδαφίστηκαν στα περίχωρα του Πορτ-ο-Πρενς και διένειμαν τρόφιμα, ακολουθήσαν άμεσα, τα οποία ανέλαβαν

πλήρως τον έλεγχο του αεροδρομίου της πόλης, για να εξασφαλίσουν την απρόσκοπτη μεταφορά της ανθρωπιστική βοήθειας. Αν όμως αυτός ήταν πράγματι ο σκοπός των Αμερικανών, τότε γιατί απαγόρευσαν την προσγείωση αεροπλάνων που μετέφεραν ιατρικό εξοπλισμό και είδη πρώτης ανάγκης, όπως καταγγέλλουν εκπρόσωποι της οργάνωσης «Γιατροί Χωρίς Σύνορα»; Στις παραπάνω καταγγελίες προστίθεται εκείνη του Γάλλου υπουργού Αθλήν Ζογιαντέ, ο οποίος απηύθυνε έκκληση στον ΟΗΕ να σταματήσει την επέμβαση των ΗΠΑ στα πράγματα της χώρας. Αποτέλεσμα; Ο αμερικανικός στρατός απαγόρευσε να προσγειωθούν στο αιτινό αεροδρόμιο γαλλικά αεροσκάφη που μετέφεραν ανθρωπιστική βοήθεια!...

Αξιοσημείωτο τέλος είναι το γεγονός ότι ο Μπαράκ Ομπάμα δήλωσε ότι θα διαθέσει 400 εκατ. δολάρια για τις ανάγκες της Αιτής. Το γεγονός ότι η βοήθεια αυτή έρχεται σε μια τόσο δύσκολη περίοδο για την αμερικανική οικονομία προκαλεί ακόμα περισσότερες υποψίες για τους αθηναίους σκοπούς της υπερδύναμης. Η ωμή αμερικανική επέμβαση στην αιτινή πραγματικότητα μόνο πρωτοφανής δεν είναι. Ο πρώην πλανητάρχης Μπιλ Κλίντον είχε στείλει 20.000 στρατιώτες το 1994, για να επαναφέρει στην εξουσία τον «συνεργάτη» του πρόεδρο Ζαν Μπερνάρ Αριστίντ.

Μήπως οι ΗΠΑ προκάλεσαν το σεισμό;

Μέσα σε όλη αυτήν την «αναστάτωση» κάνει την εμφάνισή της και η φημολογία: ο ρωσικός στόλος και ο Πρόεδρος Τσάβες ισχυρίζονται ότι ο σεισμός της Αιτής προκλήθηκε από τη δοκιμή ενός νέου αμερικανικού σεισμικού όπλου! Το όπλο αυτό είχε κατασκευαστεί με την προοπτική να χρησιμοποιηθεί στο Ιράν και είχε ξαναχρησιμοποιηθεί με μεγάλη επιτυχία στο Αφγανιστάν το 2002, προκαλώντας έναν πολύνεκρο σεισμό. Σενάρια συνωμοσίας ή πραγματικότητα;

Όλοι μιλούν, συζητούν και συνεδριάζουν. Κανείς δεν ενδιαφέρεται όμως για την Αιτή. Εκτός φυσικά από το... Διεθνές Νομισματικό Ταμείο, το οποίο πρόκειται να χορηγήσει δάνειο 100 εκατ. δολαρίων στη χώρα, με τσουχτερό όμως επιτόκιο! Έτσι η Αιτή θα φτάσει να χρωστάει 265 εκατ. δολάρια. Και σαν να μην έφταναν αυτά οι Αιτινοί έχουν να αντιμετωπίσουν και τις «ευεργεσίες» των απλών ανθρώπων. Με αποτροπιασμό πληροφορήκαμε την περίπτωση των δέκα Αμερικανών, που απήγαγαν 33 παιδιά, ηλικίας από 2 μηνών έως και 12 ετών, με σκοπό να τα διοχετεύσουν σε κύκλωμα παράνομων υιοθεσιών, ενώ τα περισσότερα από αυτά δεν ήταν καν ορφανά!

Με διαθυσμένη οικονομία, με 100.000 νεκρούς και άηλους τόσους τραυματίες, με ένα πολιτικό σκηνικό διαφθοράς και τόσες δυνάμεις να «σφάζονται» ποια θα την πρωτοκυριεύσει, η Αιτή είναι αδύνατο να σταθεί στα πόδια της και αναζητά άμεση και ειλικρινή βοήθεια. Τι κρίμα όμως! Όσο κι αν οι μικρότερες χώρες (όπως η Ελλάδα) συνέβαλαν στην ανακούφιση του πόνου των Αιτινών, αυτή η προσφορά ισοπεδώθηκε από την προσπάθεια των «Μεγάλων Δυνάμεων» να εξυπηρετήσουν τα συμφέροντα και τις πολιτικές βλέψεις τους. Η τραγωδία της Αιτής αποκαλύπτει περίτρανα το αληθινό πρόσωπο του πολιτισμού μέσα στον οποίο ζούμε.

Κλείνοντας θα θέλαμε να συγχαρούμε τους Έλληνες διασώστες αλλά και τους χιλιάδες ανώνυμους συμπολίτες μας που βοήθησαν οικονομικά. Ήταν το λιγότερο που θα μπορούσαμε να κάνουμε για την πρώτη χώρα στον κόσμο που αναγνώρισε την ανεξαρτησία μας μετά την Επανάσταση του 1821. Της ευχόμαστε να ανακτήσει σύντομα τη δική της.

Ελένη Γκιμίσση (Γ4)

Ορυκτός πλούτος στην υπηρεσία του πολέμου

Το λίθιο

Πρόσφατα, οι ερευνητές του MIT ανακάλυψαν μια νέα μπαταρία λιθίου που αηλιάζει τα δεδομένα στην επικοινωνία και τις μεταφορές: αρκούν λίγα λεπτά για να φορτιστεί και πολύ σύντομα μπορεί να αποδώσει τη μέγιστη ισχύ της. Η επαναστατική αυτή μπαταρία πολύ σύντομα θα αντικαταστήσει τις μπαταρίες των κινητών, των φορτηγών υπολογιστών και των αυτοκινήτων εισάγοντας την τεχνολογία σε μια νέα εποχή. Το μόνο μειονέκτημα; Η ανάγκη για ανεύρεση και εκμετάλλευση όλο και περισσότερων ποσοτήτων λιθίου.

Το κοιλάνιο

Το κοιλάνιο (κοιουμβίτης ή ταντάλιο) είναι ένα ορυκτό ζωτικής σημασίας για την βιομηχανία, τις επικοινωνίες και τις μεταφορές. Αποτελεί κύριο συστατικό των κινητών, των υπολογιστών, των μικροπεξεργαστών, των ψηφιακών μηχανών, των ηχείων, των ακουστικών και των αεροσκαφών. Η αντοχή και ευλυγισία του καθιστούν το άγνωστο στους περισσότερους από εμάς κοιλάνιο πιο πολύτιμο ακόμη και από το ασήμι.

Σφαίρες αντί για εμβόλια

Κύριες χώρες εξόρυξης των πολύτιμων αυτών ορυκτών είναι η Βολιβία και το Κονγκό, για το λίθιο και το κοιλάνιο αντίστοιχα. Με τις πρόσφατες τιμές των ορυκτών αυτών να ανεβαίνουν στα ύψη, θα περίμενε κανείς ότι οι χώρες που τα παράγουν θα ήταν από τις πλουσιότερες του κόσμου. Κι όμως συμβαίνει ακριβώς το αντίθετο! Τόσο η Βολιβία όσο και το Κονγκό μαστίζονται κυριολεκτικά από αρρώστιες, φτώχεια, πείνα και πολέμους. Χώρες με τόσο πλούσιο υπέδαφος καταστρέφονται από εμφύλιες διενέξεις, τις οποίες συντηρούν σκόπιμα οι μεγάλες δυνάμεις, για να κρατήσουν τις χώρες αυτές σε έναν μακροχρόνιο Μεσαίωνα και να καρπωθούν οι ίδιες τα κέρδη από την εκμετάλλευση των πλουτοπαραγωγικών τους πηγών. Η γνωστή από τη ρωμαϊκή εποχή πολιτική του «δαιρεί και βασιλεύει».

Η περίπτωση του Κονγκό

Χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι εκείνο του Κονγκό. Το 80% των παγκόσμιων αποθεμάτων κοιλανίου βρίσκεται στο υπέδαφος του Κονγκό, γεγονός που θα καθιστούσε το κράτος αυτό ένα από τα πιο εύρωστα του κόσμου, αφού το κοιλάνιο είναι το ίδιο πολύτιμο με το χρυσό ή το πετρέλαιο. Και όμως, κάτι τέτοιο δεν γίνεται. Αντίθετα, η Ρουάντα είναι αυτή που εξαγεί τη μεγαλύτερη ποσότητα κοιλανίου παγκοσμίως, ακόμη και αν δε διαθέτει καθόλου από αυτό το ορυκτό στο υπέδαφός της. Δεν είναι λοιπόν καθόλου περίεργο πόσο συχνά τα στρατεύματά της ξεχειμωνιάζουν στα εδάφη της Δημοκρατίας του Κονγκό.

Εμφύλιος

Συγκεκριμένα για το Κονγκό, ο εμφύλιος που τυραννά την χώρα (ο λεγόμενος και Παγκόσμιος Πόλεμος της Αφρικής), έχει διαρκέσει περισσότερο από δέκα χρόνια. Υπολογίζεται ότι έχει κοστίσει περίπου 5 εκατ. ζωές, αριθμός που πλησιάζει αρκετά τις απώλειες του Β' Παγκοσμίου Πολέμου. Ο πλούτος της Δημοκρατίας του Κονγκό, αντί να χρησιμοποιείται για να ανεβάσει το βιοτικό επίπεδο των κατοίκων, ξοδεύεται χωρίς ντροπή για να αγοραστούν όπλα και πολεμοφόδια. Ουσιαστικά, οι Ευρωπαϊκές και Αμερικανικές επιχειρήσεις πετούν στους άμοιρους ιθαγενείς ένα κομμάτι ψωμί και τους κλέβουν ένα τσουβάκι χρυσάφι. Αποτέλεσμα; Η χώρα έχει βυθιστεί στο χάος. Οι ομάδες που κατέχουν τα ορυχεία, συγκρούονται με δυνάμεις ανταρτών και με τον κυβερνητικό στρατό, και οι δύο τελευταίοι συγκρούονται και μεταξύ τους, και όλα αυτά με τις ευλογίες της πολιτισμένης Δύσης. Η πλειοψηφία -αν όχι το σύνολο- των κατοίκων υποφέρει από συ-

νεχείς επιθέσεις ενόπλων.

Ακόμη και ο κυβερνητικός στρατός, που θα έπρεπε κανονικά να προστατεύει τους πολίτες από τις βιαιοπραγίες των αντιμαχόμενων παρατάξεων, προβαίνει σε ουκ ολίγα εγκλήματα και βιαιότητες. Σε μια μόνο περιοχή του Κονγκό έχουν αναφερθεί συνολικά 2.883 βιασμοί από το 2006, από τότε που ο κυβερνητικός στρατός ξεκίνησε επιχειρήσεις κατά των ανταρτών. Ο αριθμός εκτιμάται ότι είναι πολύ μεγαλύτερος, αφού ούτε τα μισά από αυτά τα εγκλήματα δεν αναφέρονται στις αρχές.

Ορυχεία

Οι εργάτες που δουλεύουν στα ορυχεία μόνο προνομιούχοι δεν μπορούν να θεωρηθούν, αφού, ακόμη κι αν οι μισθοί τους φαντάζουν αστρονομικοί για τους συντοπίτες τους, οι συνθήκες εργασίας παραμένουν άθλιες. Εξοπλισμός δεν υπάρχει, το οξυγόνο στις στοές είναι λιγοστό, οι θανατηφόρες κατολισθήσεις καθημερινό φαινόμενο, ενώ αμέτρητες είναι και οι δολοφονίες εργατών από τους εργοδότες τους. Οι αντάρτες και οι ξένες επιχειρήσεις που εκμεταλλεύονται τα ορυχεία, υποχρεώνουν τους ντόπιους να εργάζονται σε αυτά. Και μόνο σε μερικές περιπτώσεις η μισθοδοσία των εργατών γίνεται κανονικά. Στις περισσότερες, η ημερήσια αμοιβή αγγίζει το αστρονομικό ποσό του ενός (!) δολαρίου. Και το χειρότερο είναι ότι πολλοί εργάζονται αθυσσοδεμένοι σαν θανατοποινίτες, με αποτέλεσμα να μην μπορούν να διαφύγουν στην πολύ πιθανή περίπτωση κατολίθωσης.

Οι δικές μας ευθύνες

Αν κάποιος αναλογιστεί σε τι πόνο υποβάλλεται μια ολόκληρη ήπειρος για μερικές υψηλής τεχνολογίας συσκευές, καθημερινά και κοσμήματα, ίσως και να κλονίζονταν οι απόψεις μας σχετικά με τα «θέλω» που μας γεννά συνεχώς η κοινωνία. Στο βωμό της τεχνολογικής πρόοδου και της ατομικής καλοπέρασης θυσιάζονται χιλιάδες ανθρώπινες ζωές.

Αν οι μεγάλοι του κόσμου όντως ενδιαφέρονταν τόσο πολύ για τη βελτίωση της ζωής του ανθρώπου μέσω της τεχνολογίας, τότε πολύ εύκολα θα μπορούσαν να εφεύρουν άληθους τρόπους για την επίτευξη του στόχου τους. Αυτό για το οποίο ενδιαφέρονται είναι η άντληση του μέγιστου κέρδους με κάθε μέσο.

Ας είμαστε όμως ειλικρινείς. Η συμπεριφορά αυτή δε βασίζεται μόνο στη δική τους δύναμη αλλά και στη δική μας άγνοια και απάθεια. Όλοι έχουμε ριχτεί στο κυνήγι των καταναλωτικών αγαθών και θέλουμε να κρατάμε στα χέρια μας την τελευταία λέξη της τεχνολογίας, να παίζουμε με το ακριβό μας κινητό, να οδηγούμε το πολυτελές μας αυτοκίνητο, να επιδεικνύουμε το διαμαντένιο μας μονόπετρο. Και ούτε μια στιγμή δεν αναρωτιόμαστε αν όντως έχουμε ανάγκη κάτι απ' όλα αυτά.

Ενα παιδί δε θα ζητούσε ίσως από τους γονείς του να του πάρουν κινητό, αν είχε συνειδητοποιήσει πως στην άληθη άκρη της γης κάποιο άλλο παιδί έμεινε ορφανό, για να κατασκευαστεί αυτό το κινητό. Και μια μάνα δε θα επέτρεπε στο παιδί της να αποκτήσει ηλεκτρονικό υπολογιστή, αν ήξερε πως μια άλλη μάνα θρηνούσε για το δικό της παιδί, που πέθανε στις στοές των ορυχείων. Η άγνοιά μας καθιστά εφικτές όλες αυτές τις θηριωδίες.

Υπάρχει όμως και ο αντίλογος: μια κοινωνία τόσο στενά προσκολλημένη σε αυτά τα αγαθά σίγουρα δεν είναι δυνατό να τα απαρνηθεί σε μια μέρα. Όλοι βαθιά μέσα μας γνωρίζουμε πως τα φαινόμενα αυτά δεν πρόκειται ποτέ να εκλείψουν. Ίσως δεν είναι εφικτή ούτε καν μια στοιχειώδης βελτίωση της κατάστασης. Όμως είναι σίγουρα θετικό να γνωρίζουμε πως οι ισχυροί εκμεταλλεύονται τη δική μας άγνοια παθητικότητα και αδιαφορία, για να απομυζούν τον υπόλοιπο μισό πλανήτη. Και όλα αυτά με μόνο στόχο το κέρδος. Τώρα ξέρουμε. Αργότερα ίσως και να υποχρεώσουμε τους μεγάλους να σεβαστούν τα δικαιώματα του Τρίτου Κόσμου και, γιατί όχι, να τους επιστρέψουν ένα μέρος από τα πλούτη που τους πήραν, όχι πια με τη μορφή όπλων αλλά με τη μορφή βιβλίων, σχολείων, υποδομών και εμβολίων. Είναι στο χέρι μας: όπως καταφέραμε να περιορίσουμε το εμπόριο της γούνας ή το κυνήγι της φάλανας, σώζοντας χιλιάδες ζωές, με τον ίδιο τρόπο θα μπορούσαμε να περιορίσουμε και τα εγκλήματα που γίνονται στις αναπτυσσόμενες χώρες, για να γίνονται ακόμα πιο πλούσιοι οι πλούσιοι της γης.

Ελένη Γκιμίση (Γ4)

ΤΟ ΠΟΔΗΛΑΤΟ

Η μετακίνηση στην πόλη γίνεται κάθε μέρα και πιο δύσκολη. Το νέφος και η ατμοσφαιρική ρύπανση μάς πνίγει. Η ποιότητα ζωής μας υποβαθμίζεται. Μήπως λοιπόν είναι καιρός να στραφούμε στο ποδήλατο;

Σκεφτήκατε άραγε ποτέ πόσο καλύτερη θα ήταν η καθημερινότητά μας και πόσο ποιοτικότερη η ζωή μας, αν αντί για το αυτοκίνητο χρησιμοποιούσαμε ποδήλατο;

Αδίκημένο, ενίοτε συκοφαντημένο («μια ζωή ποδήλατο», δε λέμε;), ταυτισμένο κυρίως με την παιδική ηλικία (άρα ακατάλληλο για «σοβαρούς» και «πετυχημένους» ενήλικους), το ποδήλατο επανέρχεται δριμύτερο στο προσκήνιο και διεκδικεί δυναμικά το μερίδιο που του αναλογεί στην καθημερινότητά μας.

Τα πλεονεκτήματά του, απεριόριστα: είναι οικολογικό, δεν ρυπαίνει το περιβάλλον, είναι η μοναδική λύση για το κυκλοφοριακό και γυμνάζει τον ποδηλάτη και χαρίζοντάς του καλή φυσική κατάσταση και ευεξία.

Ενώ λοιπόν στην Ευρώπη το ποδήλατο είναι ένα από τα πιο διαδεδομένα μέσα μεταφοράς, στην Ελλάδα, αυτοί που το χρησιμοποιούν έχουν αβέβαιη τύχη: τις περισσότερες φορές οι οδηγοί των αυτοκινήτων τους αντιμετωπίζουν ως ενοχλητικά εμπόδια ενώ συνήθως θεωρούνται γραφικοί. Πιστεύουμε ότι είναι πλέον καιρός να αλλάξει αυτή η νοοτροπία απέναντι στο ποδήλατο. Και για να γίνει αυτό θα πρέπει να το γνωρίσουμε καλύτερα!

Λίγη ιστορία

Δεν υπάρχει συγκεκριμένη χρονολογία στην οποία να αποδίδεται η εφεύρεση του ποδηλάτου, επομένως ούτε συγκεκριμένος "εφευρέτης" του. Τα πρώτα ποδήλατα εμφανίστηκαν στη Μεγάλη Βρετανία και ήταν κατασκευασμένα από ξύλο. Μη διαθέτοντας πετάλια, κινούνταν δίνοντας ο αναβάτης ώθηση με τα πόδια. Με τα χρόνια, σημαντικές αλλαγές, όπως η εισαγωγή πεταλιών, η μετάδοση κίνησης μέσω αλυσίδας, η χρήση ταχυτήτων και φρένων, το "δυναμό" και η σαμπρέλα, έφεραν το ποδήλατο στην σημερινή τελική του μορφή. Στην Ελλάδα το ποδήλατο πρωτοεμφανίστηκε το 1885, ενώ το 1890 έλαβαν χώρα οι πρώτοι ποδηλατικοί αγώνες.

Σήμερα

Στις μέρες μας το ποδήλατο αναδεικνύεται σε μια παγκόσμια οικονομική-οικολογική κουλτούρα, καθώς πολλοί είναι εκείνοι που

προτιμούν πλέον να μετακινούνται με αυτό. Θεωρείται πως μπορεί να αποτελέσει τη λύση στα έντονα προβλήματα συγκοινωνίας που χαρακτηρίζουν τις περισσότερες μεγαλουπόλεις, αφού δεν αντιμετωπίζει προβλήματα κυκλοφοριακής συμφόρησης, απαιτεί μηδενικό χώρο στάθμευσης και δε μολύνει το περιβάλλον.

Ήδη σε αρκετές πόλεις του πλανήτη προωθείται η χρήση του ποδηλάτου ως βασικού μέσου μετακίνησης. Στην Αθήνα προβλέπεται από το ΥΠΕΧΩΔΕ η κατασκευή ενός κεντρικού ποδηλατοδρόμου, που θα εκτείνεται από το Φάληρο έως την Κηφισιά και θα περνά μέσα από τους αρχαιολογικούς χώρους. Ιδιαίτερη έμφαση δίνεται στη μετεπιβίβαση από το ποδήλατο στους σταθμούς του μετρό και του ηλεκτρικού. Για το λόγο αυτό θα δημιουργηθούν σε όλους τους σταθμούς ειδικοί φυλασσόμενοι χώροι στάθμευσης ποδηλάτων.

Η επιλογή του άξονα έγινε έτσι ώστε να καλυφθούν οι ανάγκες της καθημερινής μετακίνησης από και προς το κέντρο της Αθήνας και να συνδεθούν οι αρχαιολογικοί χώροι με το νέο κέντρο πολιτισμού στο Δέλτα Φαλήρου. Επίσης, έχει αναγνωρισιμηχάραξη, διότι θα ακολουθεί τη γραμμή του ηλεκτρικού, ενώ οι ήπιες κλίσεις καθιστούν την διαδρομή υλοποιήσιμη και ασφαλή.

Καρδίτσα - Η ποδηλατούπολη της Ελλάδας

Το καμάρι της Ελλάδας στη χρήση ποδηλάτου είναι η Καρδίτσα. Η σχέση των κατοίκων της με το ποδήλατο είναι πολύ καλή. Εκτός από τους κατόχους ποδηλάτων που κυκλοφορούν καθημερινά στην πόλη, ο δήμος χορηγεί σε κάθε επισκέπτη για τις δουλειές του στο κέντρο της πόλης ένα δημοτικό ποδήλατο, με την προϋπόθεση ότι θα αφήσει το αυτοκίνητό του σε έναν από τους δημοτικούς υπαίθριους χώρους στάθμευσης, χωρίς καμία οικονομική επιβάρυνση.

Θεσσαλονίκη

Αλλά και οι κάτοικοι της Θεσσαλονίκης έχουν ήδη εντάξει το ποδήλατο στις μετακινήσεις τους. Σχετική έρευνα έδειξε πως το 57% των δημοτών μετακινείται με ποδήλατο σχεδόν καθημερινά, ενώ το 33%, 1-3 φορές την εβδομάδα. Βασικοί σκοποί μετακίνησης είναι η αναψυχή και η περιπλάνηση. Αξίζει να σημειωθεί ωστόσο ότι πολλοί είναι εκείνοι που το χρησιμοποιούν για τη μεταφορά στην εργασία τους.

Στην Ευρώπη

Στην Ισπανία, και πιο συγκεκριμένα στην Βαρκελώνη, 6.000 δημόσια ποδήλατα και ένα δίκτυο 200 σταθμών εναπόθεσης αυτών, δίνουν τη δυνατότητα στους δημότες να καλύψουν μικρές αποστάσεις στο εσωτερικό της πόλης, γρήγορα, οικονομικά και, κυρίως, φιλικά προς το περιβάλλον. Το πρόγραμμα αφορά μόνο τους κατοίκους της Βαρκελώνης και όχι τους τουρίστες. Με 24 ευρώ το χρόνο και μια αίτηση στην ιστοσελίδα του προγράμματος, ο δημότης παραλαμβάνει στο σπίτι του μια ειδική κάρτα, με την οποία μπορεί να δανειστεί ένα ποδήλατο από ένα σταθμό εξυπηρέτησης. Τα ποδήλατα είναι εύκολα αναγνωρίσιμα και αποκλειστικά σχεδιασμένα για το πρόγραμμα, κατά τέτοιο τρόπο ώστε να μην μπορούν να κλαπούν τα εξαρτήματά τους, μιας και δεν ταιριάζουν σε άλλα ποδήλατα. Το πρόγραμμα αυτό, όπως είναι φυσικό άλλωστε, έχει τεράστια απήχηση στους δημότες της Βαρκελώνης.

Παρόμοια προγράμματα εφαρμόζονται και σε άλλες ευρωπαϊκές μεγαλουπόλεις, όπως στο Παρίσι, τη Λυών, το Άμστερνταμ και την Κοπεγχάγη.

Στην Κοπεγχάγη πραγματοποιείται ήδη περίπου το 25% των μετακινήσεων με ποδήλατο, ενώ το συγκεκριμένο ποσοστό θα ανέλθει στο 50% έως το 2015. Αξίζει να σημειωθεί ότι οι πολεοδομικοί επιδιώκουν να διαχωρίζουν τους ποδηλατοδρόμους από το υπόλοιπο οδικό δίκτυο για να μην κυκλοφορούν πλάι-πλάι ποδήλατα και αυτοκίνητα και να μετακινούνται με ασφάλεια οι ποδηλάτες.

Όπως όλοι καταλαβαίνουμε, τέτοιου είδους προγράμματα είναι πολύ δύσκολο να εφαρμοστούν στη Ελλάδα. Βασικοί λόγοι γι' αυτό είναι η έλλειψη ποδηλατοδρόμων και υποδομών φύλαξης των ποδηλάτων και επομένως η επικινδυνότητα και η ανασφάλεια κατά την μετακίνηση στους δρόμους, αφού οι οδηγοί Ι.Χ. δεν σέβονται τους ποδηλάτες.

Αηδόνης - Δονάτος Μπέσης, Βαγγέλης Λαγουμπιζής, Φώτης Ντρέλιος (B4)

ΣΗΜΑΝΤΙΚΕΣ ΕΠΙΤΥΧΙΕΣ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ ΚΑΙ ΜΑΘΗΤΡΙΩΝ ΤΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ ΜΑΣ

Το σχολείο μας τα τελευταία χρόνια συμμετέχει στον Πανελλήνιο Διαγωνισμό των Αρχαίων. Την περσινή χρονιά βραβεύτηκε η μαθήτρια Καλαντζή Σταυρούλα (Β5). Της αξίζουν συγχαρητήρια αλλά και πολλές ευχαριστίες στην υπεύθυνη φιλόλογο καθηγήτρια κ. Κοντογιάννη Βασιλική για τις ώρες που διέθεσε από τον ελεύθερο χρόνο της για να μας προετοιμάσει. Και τη φετινή χρονιά η συμμετοχή του σχολείου ήταν σημαντική στο Διαγωνισμό και ελπίζουμε τα καλύτερα.

Μια αναμενόμενη μεγάλη επιτυχία ήταν και αυτή της μαθήτριας Τερζόγλου Αλεξάνδρας του Γ5. Διαγωνίστηκε στον 7ο μαθητικό Διαγωνισμό Μαθηματικών που διοργανώνει η Μαθηματική Εταιρεία κάθε χρόνο. Εξασφάλισε το 3ο Βραβείο (ήταν η μοναδική που βραβεύτηκε στον Πειραιά) ενώ σε Πανελλαδικό επίπεδο κατέλαβε την 27η θέση στο Διαγωνισμό Αρχιμήδης της Μαθηματικής Ολυμπιάδας.

Όμως οι διακρίσεις των παιδιών συνεχίζονται και σε άλλους τομείς της κοινωνικής ζωής, όπως στον αθλητισμό. Η μαθήτρια του Β4 Κουτσιβίτη Νίκη, η οποία ανήκει στην γυναικεία ομάδα του βόλεϊ του Ολυμπιακού και αγωνίζεται στην κατηγορία Α1 γυναικών, μας έδωσε μεγάλη χαρά, καθώς η ομάδα της έλαβε την 2η θέση στο Τελικό Κυπέλλου Ελλάδας που διεξήχθη στο Ρέθυμνο τις 13 και 14 Μάρτη 2010.

Μη νομίζετε όμως ότι ξεχνάμε και τους απόφοιτους του σχολείου μας. Έτσι νιώσαμε μεγάλη περηφάνια, όταν πληροφορηθήκαμε την εισαγωγή στη Σχολή του Εθνικού Θεάτρου των πρώην συμμαθητών μας Γιώργου Βουρδαμή και Χρήστου Κοντο-γεώργη. Το μέγεθος της επιτυχίας τους φαίνεται αν αναλογιστούμε ότι διαγωνίζονται 700 περίπου άτομα για να εισαχθούν 16. Σίγουρα τίποτε δεν είναι τυχαίο, τίποτε δε γίνεται χωρίς σκληρή δουλειά. Θυμόμαστε όλοι τη συμμετοχή και τη μεγάλη τους προσφορά στη θεατρική ομάδα του σχολείου μας, τόσο κατά τη διάρκεια της φοίτησης όσο και μετά την αποφοίτησή τους.

Βέβαια και πολλοί άλλοι απόφοιτοί μας έχουν σημειώσει σημαντικές επιτυχίες στην επαγγελματική τους διαδρομή, όμως είναι αδύνατο λόγω χώρου να τους αναφέρουμε. Συγχαρητήρια σε όλους!

Βασίλης Καπλανίδης (Γ2)

Μια ενημέρωση για τα έργα που γίνονται στο σχολείο μας

Η συντακτική ομάδα του περιοδικού μας έχει αποφασίσει σε κάθε τεύχος να αναφέρει τα έργα που γίνονται στη διάρκεια του σχολικού έτους στο σχολείο μας (είτε ως προς το κτήριο είτε σχετικά με τη βελτίωση των εποπτικών μέσων είτε ως προς τις δραστηριότητες που πραγματοποιούνται κλπ).

Έτσι λοιπόν ερχόμενοι το Σεπτέμβριο 2009 στο σχολείο με χαρά είδαμε το εσωτερικό του κτηρίου και τις αίθουσες βαμμένα με φιλικά χρώματα προς τους μαθητές και το σχολείο να έχει πάρει μια εντελώς διαφορετική μορφή από τον Ιούνιο.

Με μεγάλο ενθουσιασμό είδαμε τους πίνακες μαρκadόρου τόσο στις αίθουσες όσο και στα εργαστήρια να έχουν αντικαταστήσει τους παλαιούς πίνακες κιμωλίας.

Ανακαινίστηκαν και τα αποδυτήρια μας, ενώ στην αυλή τοποθετήθηκαν στέγαστρα που μας προστατεύουν από τον ήλιο, και ένα προστατευτικό πλέγμα σε όλη την περίμετρο της σχολικής αυλής ώστε να μπορούμε να παίζουμε ελεύθερα, χωρίς να φοβόμαστε μήπως πεταχτεί η μπάλα στο δρόμο..

Διαπιστώσαμε επιτέλους ότι ήυθηκε οριστικά ένα μακροχρόνιο πρόβλημα, καθώς ανακατασκευάστηκαν οι εγκαταστάσεις της αποχέτευσης στις τουαλέτες των μαθητών.

Διαμορφώθηκαν οι αίθουσες των καθηγητών και υποδιευθυντών και έγιναν πιο μοντέρνες.

Επιτέλους άδειασαν και καθαρίστηκαν τα πλαινά κλιμακοστάσια από όλα τα άχρηστα πράγματα τα οποία είχαν, όπως π.χ. καρέκλες παλιές, παλιά γραφεία, άχρηστα αντικείμενα κλπ...

Τέλος βλέποντας τη βιβλιοθήκη – το καμάρι του σχολείου μας όπως συνηθίζουμε να λέμε - είδαμε ότι έχουν τοποθετηθεί όλα τα βιβλία σε ράφια, καταγράφονται ηλεκτρονικά και ελπίζουμε σύντομα να στείλει το Υπουργείο βιβλιοθηκονόμο ώστε να λειτουργήσει και να γίνει ένα δημιουργικό ζωντανό κύτταρο πολιτισμού και να πλημμυρίσει από τους μαθητές...

Πιστεύουμε ότι η διοίκηση του σχολείου θα έχει και άλλα σχέδια για το μέλλον. Κάθε έργο που γίνεται μας γεμίζει χαρά και ενθουσιασμό, γιατί όπως ξέρουμε όλοι στο σχολείο περνάμε τις περισσότερες ώρες της ζωής μας και σίγουρα μας ενδιαφέρει να ζούμε σε έναν όμορφο και πολιτισμένο χώρο που θα μας δίνει το έναυσμα για δημιουργικότητα και θα μας κρατά κοντά του....

ΟΙ ΕΠΙΔΟΣΕΙΣ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ ΤΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ ΜΑΣ ΣΤΙΣ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΕΣ ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ

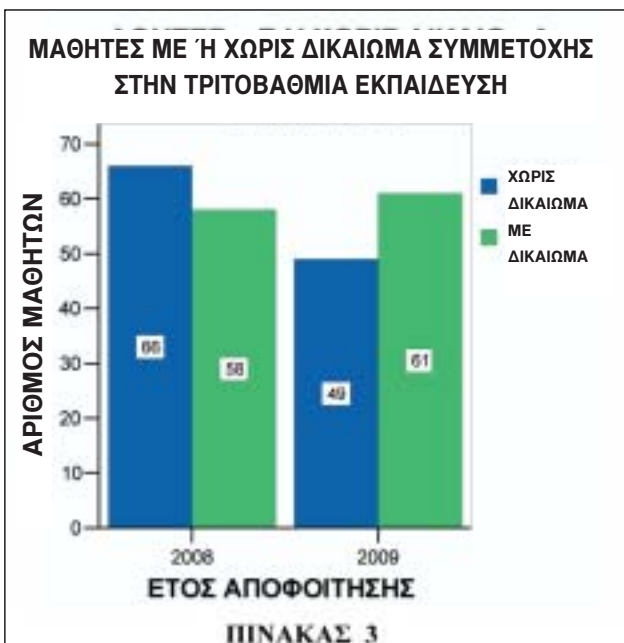
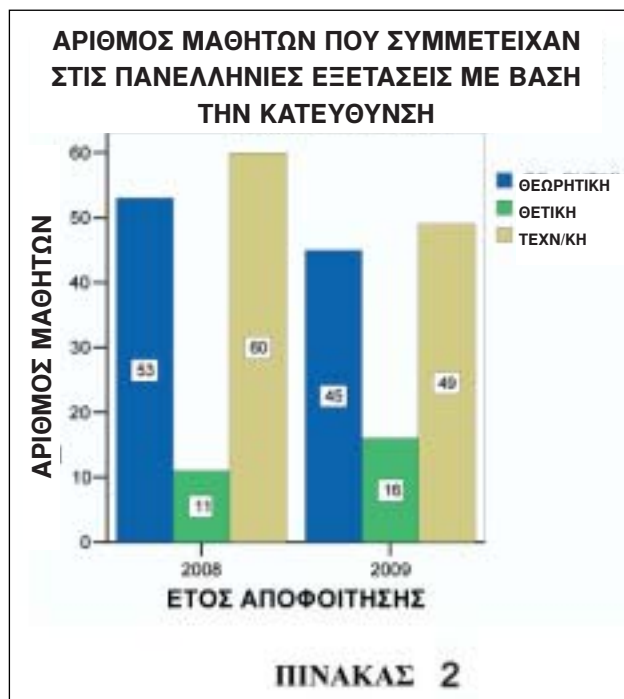
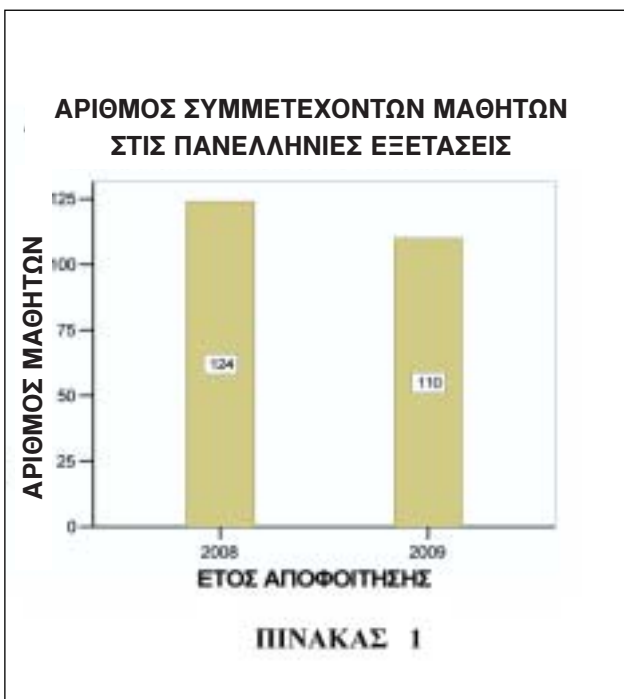
του Βασίλη Σταυρόπουλου*

Το άρθρο αυτό έχει σκοπό να ενημερώσει κάθε ενδιαφερόμενο (γονείς, μαθητές και εκπαιδευτικούς του σχολείου μας και όχι μόνο) σχετικά με τις επιδόσεις των μαθητών μας στις Πανελλήνιες εξετάσεις. Η έλλειψη χώρου και χρόνου οδήγησε στην επεξεργασία στοιχείων που αφορούν τα δύο τελευταία χρόνια και έγινε με τη βοήθεια του στατιστικού πακέτου του SPSS.

Να σημειωθεί ότι τα όσα γράφονται δεν έχουν τη μορφή έρευνας, αλλά επεξεργασίας στατιστικών στοιχείων που αφορούν τις επιδόσεις των μαθητών και μόνο αυτές. Η όποια προσπάθεια σύνδεσης των στοιχείων αυτών με τη "σχολική αποτελεσματικότητα", μπορεί να οδηγήσει σε ψαθμένα αποτελέσματα, μιας και το πρόβλημα "σχολική αποτελεσματικότητα" δεν μπορεί να συνδέεται απλά και μόνο με την επίδοση των μαθητών, χωρίς να συσχετίζεται με το κοινωνικό, το οικονομικό και το λειτουργικό περιβάλλον αλλά και τους στόχους της σχολικής μονάδας. Μόνο μια εμπειρισταωμένη έρευνα προς αυτή τη κατεύθυνση μπορεί να δώσει ολοκληρωμένες απαντήσεις.

Ξεκινώντας την παράθεση των στοιχείων, πρέπει να σημειώσουμε ότι στο πίνακα 1 φαίνεται ο αριθμός των μαθητών που συμμετείχαν στις εξετάσεις κατά τα έτη 2008 και 2009, ενώ στο πίνακα 2 απεικονίζεται ο αριθμός των συμμετεχόντων ανά κατεύθυνση.

Στον πίνακα 3 φαίνεται πόσοι από τους συμμετέχοντες συγκέντρωσαν ή όχι τον απαιτούμενο αριθμό μορίων (πάνω από 10.000 μόρια),

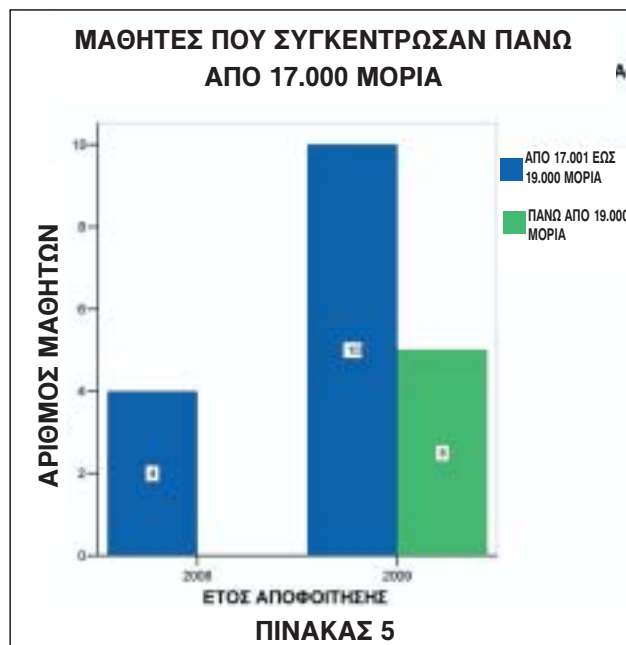
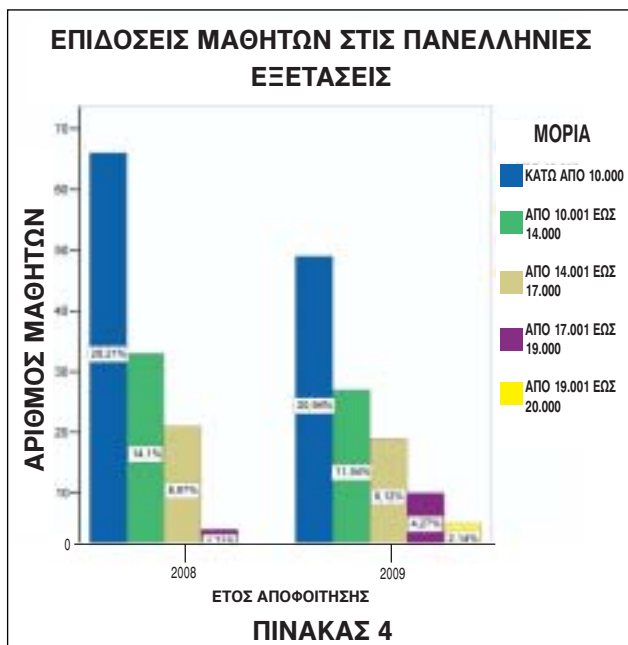

ώστε να αποκτήσουν το δικαίωμα εισαγωγής στην τριτοβάθμια εκπαίδευση.

Γίνεται σαφές ότι κατά τη φετινή χρονιά είχαμε μεγαλύτερο αριθμό εισαγομένων απ' ό,τι την προηγούμενη, παρά τη μείωση του αριθμού των συμμετεχόντων. Αυτό επιβεβαιώνεται και από το ποσοστό, όπου το 2008 απέκτησε δικαίωμα συμμετοχής στη τριτοβάθμια εκπαίδευσης το 46,8% ενώ το 2009 το αντίστοιχο ποσοστό ανήλθε στο 55,5%.

Στη συνέχεια στον πίνακα 4 φαίνονται τα ποσοστά με τις επιδόσεις των μαθητών, όπου είναι σαφής η τάση προς υψηλότερες βαθμολογίες την τελευταία χρονιά, ιδίως σε ότι αφορά τους μαθητές που συγκέντρωσαν κάτω από 10.000 μόρια (28,21% το 2008 και 20,94% το 2009) και πάνω από 17.000 μόρια (1,71% το 2008, και 6,41% το 2009) !!!

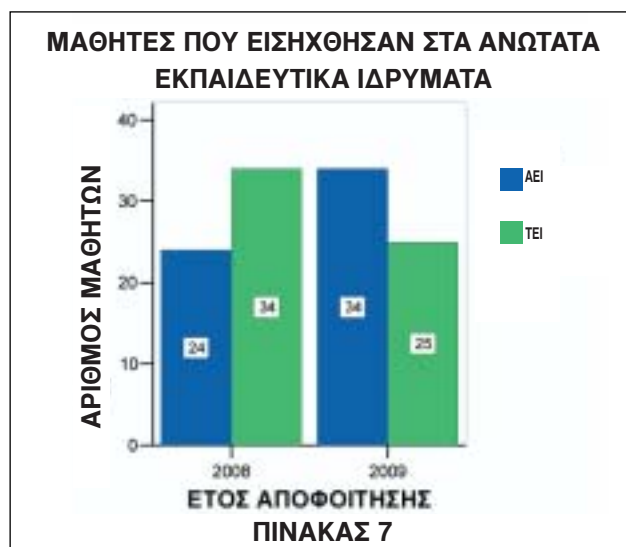
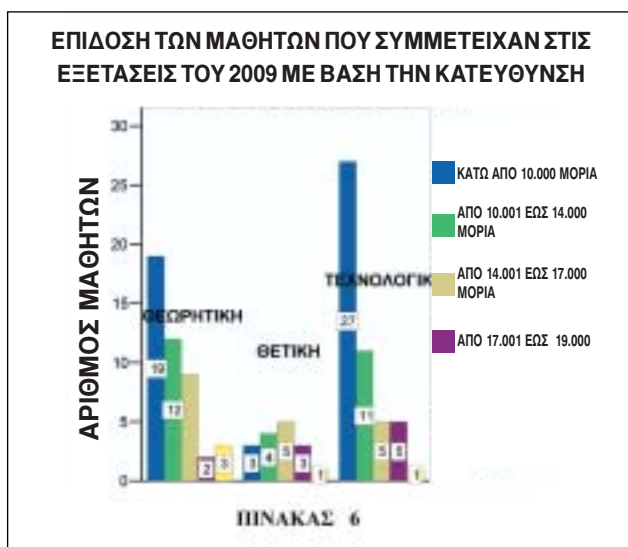
Τα παραπάνω είναι πιο διακριτά στον πίνακα 5, όπου φαίνεται ότι το 2008 είχαμε μόνο 4 μαθητές πάνω από 17.000 και κανέναν πάνω από 19.000 μόρια, ενώ το 2009 παρά τη μείωση του αριθμού συμμετεχόντων, είχαμε 15 μαθητές πάνω από 17.000 μόρια με 5 από αυτούς να συγκεντρώνουν πάνω από 19.000 !!!

Στον πίνακα 6 φαίνεται η επίδοση των μαθητών ανά κατεύθυνση για το 2009. Χαρακτηριστικά είναι ο μεγάλος αριθμός μαθητών της θεωρητικής και τεχνολογικής κατεύθυνσης που δεν εξασφάλισαν την εισαγωγή τους στην τριτοβάθμια εκπαίδευση και η σχετική κανονική κατανομή στη θετική κατεύθυνση, όμως ο μικρός αριθμός μαθητών δεν επιτρέπει ασφαλή στατιστικά συμπεράσματα.

Τέλος στον πίνακα 7 απεικονίζεται ο τελικός αριθμός των μαθητών που εισήχθησαν στην τριτοβάθμια εκπαίδευση. Το 2008 από τους 124 συμμετέχοντες εισήχθησαν οι 58 (ποσοστό 46,8%), ενώ το 2009 από τους 110 συμμετέχοντες είχαμε 59 εισαγόμενους (ποσοστό 53,6%).

Επίσης κατά το 2008 υπήρξαν 24 επιτυχόντες στα Α.Ε.Ι. (ποσοστό 41,4% των επιτυχόντων και 19,4% επί του συνόλου των συμμετεχόντων).

των), ενώ το 2009 οι αντίστοιχοι επιτυχόντες ήταν 34 (ποσοστό 57,6% των επιτυχόντων και 30,9% επί του συνόλου των συμμετεχόντων) !!!

Κλείνοντας τη παρουσίαση των στατιστικών στοιχείων θα πρέπει να τονίσουμε ότι είναι σαφής η επίτευξη καλύτερων βαθμολογικών επιδόσεων από τους μαθητές μας κατά τη φετινή χρονιά.

Βέβαια αυτό σχετίζεται όχι μόνο με τη προσπάθεια των εκπαιδευτικών ή των μαθητών αλλά και με το επίπεδο της τάξης το οποίο διαφοροποιείται από χρόνο σε χρόνο, καθώς και με τον βαθμό δυσκολίας των θεμάτων που επηρεάζει τις βαθμολογικές επιδόσεις. Όμως οι σχολές εισαγωγής είναι ένας δείκτης από τον οποίο μπορεί να εξαχθούν σχετικά ασφαλή συμπεράσματα. Σε ότι αφορά το τελευταίο η υπεροχή της φετινής χρονιάς είναι διακριτή.

Πέρα όμως από τα στατιστικά στοιχεία, τους αριθμούς, τις επιδόσεις στις εξετάσεις, η καθημερινή μάχη για τη γνώση συνεχίζεται με τη συμμετοχή όλων των παραγόντων της σχολικής μας κοινότητας. Αυτό είναι για όλους εμάς το μεγάλο στοίχημα και σε αυτό κρινόμαστε καθημερινά στον πίνακα, στους διαδρόμους, στο προαύλιο, αλλά και στους χώρους της πολιτιστικής και μορφωτικής λειτουργίας που εδώ και χρόνια υπάρχουν στο σχολείο μας. Στην προσπάθεια αυτή θέλουμε τη στήριξη όλων και ιδιαίτερα της πολιτείας.

Ας κλείσουμε λοιπόν μια ευχή. "Του χρόνου ακόμα καλύτερα σε όλους τους τομείς"...

* Ο Βασίλης Σταυρόπουλος είναι Φυσικός στο 5ο Γ.Ε.Λ. Νίκαιας

Κλιματική Αλλαγή

Το κλίμα της γης πάντα άλλαζε και πάντα θα αλλάζει. Στο παρελθόν, οι κλιματικές αλλαγές ήταν αποκλειστικά αποτέλεσμα φυσικών αιτιών. Οι αλλαγές όμως του κλίματος τα τελευταία χρόνια είναι αποτέλεσμα της ανθρώπινης παρέμβασης. Η

διαφορά τους είναι ότι οι τελευταίες οδηγούν σε ραγδαία αποσταθεροποίηση. Μέσα σε 30 χρόνια ο άνθρωπος κατέστρεψε τόσο όζον, όσο παρήγαγε η φύση σε 2 δισεκατομμύρια χρόνια, ενώ αύξησε κατά 30% τα αέρια του θερμοκηπίου δημιουργώντας σωρεία περιβαλλοντικών προβλημάτων. Η μέση θερμοκρασία στην επιφάνεια της γης, τα τελευταία 1.000 χρόνια χαρακτηριζόταν από σταθερή ψύξη. Στη διάρκεια όμως των τελευταίων 100 ετών ακολούθησε «έκτονη» άνοδος, ίση περίπου με μισό βαθμό Κελσίου. Μάλιστα, τα τελευταία δέκα χρόνια, σημειώθηκαν τα τέσσερα θερμότερα χρόνια από το 1860.

Φαινόμενο του θερμοκηπίου

Το διοξείδιο του άνθρακα και το μεθάνιο διατηρούν τη μέση θερμοκρασία του πλανήτη στους 15 βαθμούς Κελσίου. Χωρίς αυτά η θερμοκρασία της γης θα ήταν πολύ χαμηλότερη και ο πλανήτης μας θα ήταν ακατοίκητος. Αυτό το θερμορρυθμιστικό φαινόμενο λέγεται «φαινόμενο του θερμοκηπίου», γιατί, όπως τα τζάμια εμποδίζουν το θερμοκήπιο να ψυχθεί, το ίδιο κάνουν και τα αέρια αυτά για τη γη. Τα τελευταία όμως τριάντα χρόνια ο άνθρωπος αύξησε τα αέρια αυτά κατά 30%, γεγονός που αύξησε και τη μέση θερμοκρασία του πλανήτη. Το διοξείδιο του άνθρακα ζει περίπου 100 χρόνια στην ατμόσφαιρα. Συνεπώς, ακόμα κι αν ληφθούν δρακόντεια μέτρα που θα περιορίσουν την έκτασή του, η απομάκρυνσή του από την ατμόσφαιρα θα αργήσει.

Οι συνέπειες του φαινομένου του θερμοκηπίου είναι τραγικές. Η άνοδος της θερμοκρασίας θα ανεβάσει τη στάθμη της θάλασσας (αρκετά νησιά στους ωκεανούς θα κατακλυσθούν από τα νερά, το ίδιο

και πολλές παραθαλάσσιες περιοχές). Θα αυξηθεί την ένταση των ακραίων καιρικών φαινομένων, θα αλλάξει τις βροχοπτώσεις, θα επιφέρει ραγδαίες αλλαγές στη γεωργική παραγωγή, θα επηρεάσει τους εμπορικούς δρόμους, και θα προκαλέσει την εξαφάνιση πολλών ζωικών και φυτικών ειδών (ιδιαίτερα στους πόλους).

Ζητείται γενναία πολιτική απόφαση

Ο συνδυασμός ανανεώσιμων πηγών ενέργειας (αιολική, ηλιακή, γεωθερμία) με εξοικονόμηση ενέργειας αποτελούν τη μόνη ασφαλή διέξοδο. Το Πρωτόκολλο του Κιότο είναι σήμερα η μόνη διεθνής συμφωνία που αναγνωρίζει την ανάγκη δράσης για την αποτροπή των κλιματικών αλλαγών.

Δεν είναι όμως αρκετό, γιατί τα τεράστια οικονομικά συμφέροντα και οι κυβερνήσεις που τα εξυπηρετούν επιμένουν στα ορυκτά καύσιμα σε βάρος των ανανεώσιμων πηγών. Η λύση όμως είναι απλή: η ανθρωπότητα πρέπει να στραφεί ΑΜΕΣΑ στις καθαρές ενεργειακές λύσεις. Ιδιαίτερη έμφαση πρέπει να δοθεί στις αναπτυσσόμενες χώρες και στα σχεδόν δύο δισεκατομμύρια ανθρώπων που δεν έχουν ούτε καν πρόσβαση σε ηλεκτρική ενέργεια. Εκτός από τις κυβερνήσεις και τις εταιρίες μπορούμε όλοι να συμβάλουμε στην αποτροπή των κλιματικών αλλαγών με κάποιες πολύ απλές καθημερινές ενέργειες. Ας μη χάνουμε χρόνο! Ο πλανήτης δεν μπορεί να περιμένει.

Πέγκυ Σουσουήρη, Μαριλίζα Τρούλη, Σίσσυ Φθαμπούρη (Α 6)

ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΧΩΡΙΣ ΤΕΛΟΣ...

Στο ίδιο έργο θεατές γίναμε ξανά οι Έλληνες το καλοκαίρι που μας πέρασε, παρακολουθώντας, άναυδοι οι περισσότεροι, από τις τηλεοράσεις μας την τελευταία πράξη ενός δράματος που παίζεται τα τελευταία χρόνια στις πλάτες του περιβάλλοντος: μια ασήμαντη εστία φωτιάς, το μέγεθος της οποίας υποτιμήθηκε από την Πυροσβεστική, ξεκίνησε από το Γραμματικό και προχώρησε καίγοντας ανεξέλεγκτα μέχρι τα Βόρεια Προάστια της πρωτεύουσας, διανύοντας μια απόσταση περίπου σαράντα (!) χιλιόμετρα, χωρίς κανείς να μπορέσει να τη σταματήσει.

Από το καλοκαίρι του 1981 ως τις μέρες μας, περίπου 300.000 στρέμματα στην Αττική έχουν γίνει στάχτη, έχουν καταστραφεί περιουσίες, έχουν κινδυνέψει και χαθεί ζωές. Ακόμη χειρότερα, πολλές από αυτές τις εκτάσεις -παρά τη ρητή πρόβλεψη του Συντάγματος- «αξιοποιήθηκαν» για την οικιστική εκμετάλλευση των βουνών του Λεκανοπεδίου. Δασολόγοι και ειδικοί κάνουν λόγο για δασικές που οικοπεδοποιήθηκαν, προκειμένου να γίνουν βίλες των πλουσίων (και για να κάνουν φυσικά το χρήμα να «κυκλοφορεί» μεταξύ αυτών που εκμεταλλεύονται τις πύρινες καταστροφές για να θησαυρίσουν). Βέβαια, τα οικοπέδα για να οικοδομηθούν χρειάζονται άδειες, οι οποίες εκδίδονται από κάποιες δημόσιες αρχές (δασαρχεία, πολεοδομίες, δήμοι), πράγμα που σημαίνει ότι οι ευθύνες πάνε πολύ μακριά και ψηλά.

Τα μελέτσια του καλοκαιριού, οι ισχυροί άνεμοι που φυσούν μανιασμένα σε συνδυασμό με τις καλοκαιρινές υψηλές θερμοκρασίες και την παρατεταμένη ανομβρία, αποτελούν χρόνια τώρα, το καλύτερο προσάνημα των

καταστροφικών πυρκαγιών που κατακαίνε την Αττική, μετατρέποντας τα ελάχιστα δάση σε γεκρές ζώνες, αλλά και δεκάδες σπίτια σε καμένα ερείπια. Και φυσικά κανείς δε θα μπορούσε να πει με βεβαιότητα αν οι φωτιές ήταν αποτέλεσμα εγκληματικής ενέργειας ή αν ξεκίνησαν όντως από τυχαία περιστατικά. Οι πυρκαγιές αυτές των τελευταίων είκοσι με είκοσι πέντε χρόνων έχουν δημιουργήσει τραγικές απώλειες κατατρώγοντας δασώδεις περιοχές όπως το Διόνυσο, την Πεντέλη, το Μαραθώνα, το Γραμματικό, τον Κάλαμο, τη Μαλακάσα και άλλες πολλές.

Σε μια περίοδο που γίνεται, όπως τουλάχιστον ακούμε να λέγεται, μια σοβαρή προσπάθεια για τον περιορισμό των αρνητικών συνεπειών της διεθνούς οικονομικής κρίσης στον ελληνικό τουρισμό, η συστηματική καταστροφή του περιβάλλοντος οδήγησε σε νέα δραματική υποβάθμιση της διεθνούς εικόνας της Ελλάδας. Είναι φανερό ότι το αναπτυξιακό μοντέλο που στηρίζεται στις καταπατήσεις, την τσιμεντοποίηση και τα φτηνά Ι.Χ. δημιουργεί περισσότερα οικονομικά και κοινωνικά προβλήματα από αυτά που λύνει. Και το ερώτημα προκύπτει αμείλικτο: πότε θα βρεθεί μια σωστή κυβέρνηση που θα δώσει περισσότερη προσοχή και θα λάβει πιο αυστηρά μέτρα για τη προστασία και τη διαφύλαξη των δασών μας; Οι πνεύμονες πρασίνου της Αττικής καταστρέφονται με τρόπο μεθοδικό. Το πράσινο δεν είναι ούτε αιώνιο ούτε αέναο, ούτε θα υπάρχει από μόνο του, όσο φροντίζουμε επιμελώς να το καταστρέφουμε. Γιατί τελικά σε κάθε πυρκαγιά, όσο και αν μας αρέσει να ρίχνουμε τις ευθύνες δεξιά και αριστερά, είναι πλέον καιρός όλοι μας να αναλογιστούμε και τις δικές μας ευθύνες.

Σοφία Κωστάτου,
Κωνσταντίνα Τσακιρίδου (Β1)